

Nu vom lăsa ca frații și surorile noastre să sufere în tăcere, nici nu-i vom lăsa singuri în munca lor de slujire.

Vocea Martirilor

Eu sunt N

*Câteva povești impresionante ale unor
creștini supuși extremismului
musulman*



Vocea Martirilor

Eu sunt N

*Câteva povești impresionante ale unor
creștini supuși extremismului
musulman*



Vocea Martirilor

Ce spun oamenii despre...

Eu sunt N

„Nu există nici un dubiu că Islamul radical este una din cele mai mari provocări pentru biserica de azi. Aceste povestiri despre biserica persecutată, care au puterea de a inspira, te vor mișca până la lacrimi și te vor face să cazi în genunchi. Cu toții avem o responsabilitate scripturală să luăm atitudine și să fim alături de frații și surorile care trec prin încercări grele. Nu lăsa ororile descrise aici să te intimideze, pentru că frica e cea mai mare armă a teroriștilor. În schimb, roagă-te fără preget pentru ca Sfântul Duh să îți dea curajul de a vorbi, de a face ceva, de a te implica. La fel, nu lăsa aceste crime de nedescris să te umple de ură față de musulmani. Mulți ni s-ar alătura în condamnarea acestor atrocități. Suntem chemați să îl urmăm pe Mântuitorul nostru, iubindu-i pe dușmani, răspunzând nevoilor lor și având compasiune pentru orbirea lor. Credința jertfelnică a sfinților aflați în suferință, din această carte, ne arată tuturor cum să procedăm în aceste momente de cumpănă îndrăznind plini de curaj să îi iubim pe musulmani cu dragostea lui Isus.”

Julyan Lidstone

Operation Mobilization (OM)

„Cartea *Eu sunt N*, editată de VOM, este un mozaic provocator de povești care ne amintește de creștinismul normal, o credință trăită sub persecuție. Sunt o mulțime de elemente care ne reamintesc de asta în paginile cărții de față. Ni se reamintește că

nu există entități precum o «biserică liberă», există doar o *singură biserică*, întotdeauna persecutată și liberă. Biserica aflată sub persecuție ne învață cum să ne rugăm, și nu ca persecuția să se termine, ci ca să poată fi supuși în suferința lor. Este o rugăciune în care sunt rostite ambele jumătăți ale rugăciunii lui Isus. Întotdeauna e bine să spunem: «depărtează de la mine paharul acesta», dar fără să uităm să îi spunem Tatălui: «nu cum voiesc eu, ci cum voiești Tu».”

Nik Ripken

Consiliul pentru misiunea internațională (IMB) al

Convenției Baptiste de Sud

Autor al cărților *The Insanity of God* și *The Insanity of Obedience*

„Terorismul islamic este adeseori știrea principală a zilei, însă Isus a promis că își va zidi biserica, iar porțile locuinței morților nu o vor birui. Așadar, chiar dacă terorismul ocupă prima pagină, ucenicii lui Isus prosperă tocmai în miezul primejdiei. *Eu sunt N* a fost scrisă pentru a spune poveștile credincioșilor curajoși din primele rânduri ale dezlănțuitei bătălii spirituale de azi. Curajul lor te va inspira să gândești diferit, să trăiești diferit, iar inima ta va fi reîmprospătată pe măsură ce-i vei cunoaște. Eu cred că aceștia au devenit noua față a creștinismului și că putem învăța multe de la ei. Cuvântul *retragere* este străin pentru Evanghelie. Frații și surorile aflați în calea răului nicidecum nu flutură steagurile albe. Dimpotrivă, strigă: «Atacați» și duc Evanghelia până la capătul lumii, chiar dacă asta îi costă viața.”

Tom Doyle

Organizația e3 Partners

Autor al volumului *Killing Christians: Living the Faith Where It's Not Safe to Believe*

„Instabilitatea e noul normal. Evanghelia trebuie întotdeauna împărtășită sub presiune și trebuie să renunțăm la ideea că putem cu adevărat să luptăm pentru Isus oriunde în lume fără să suferim pentru El. Singurii oameni din lume care pot evita erorile, deopotrivă de mari, dar opuse, ale islamofobiei și conformării naive, sunt ucenicii lui Isus care îl iubesc îndeajuns pentru a participa la suferințele Sale și care îi iubesc pe musulmani îndeajuns pentru a suferi și a muri pentru ei.”

Dick Brogden

Organizația Assemblies of God World Missions

Autor al cărții *Live Dead Joy: 365 Days of Living and Dying with Jesus*

„Cu cât suntem mai îndepărtați de suferința altora, cu atât mai ușor e să nu facem nimic. Nu trebuie să ne permitem această opțiune. Prin aceste povești, te rog să îngădui să te apropii de surorile și frații noștri persecutați. În calitate de lider al unei agenții de misiuni adresate musulmanilor, am fost atras în suferință. Prieteni de-ai mei au fost bătuți, închiși, torturați sau omorâți. Lacrimile, nopțile nedormite sau rugăciunile mele nu au părut să fie suficiente. Sunt extrem de recunoscător pentru parteneriatul pe care îl avem acum cu Vocea Martirilor. Ne ajută la modul practic să facem față persecuției și ne arată cum să ne ridicăm și să mergem mai departe cu vestea cea bună a dragostei lui Dumnezeu prin Isus. Această carte ne va ajuta pe toți să răspundem cu compasiune.”

Kevin

Director responsabil cu misiunile, cu peste treizeci de ani de activitate în țările cu regimuri restrictive și țările în care mesajul evanghelic a ajuns cel mai puțin.

„A fost o onoare și un privilegiu să ne rugăm, să plângem și să slujim alături de frații și surorile noastre care au suferit pentru Cristos din cauza familiilor, vecinilor sau guvernelor. Amintindu-ne chipurile lor și spunându-le poveștile, ne alăturăm apostolului Pavel, spunând: «Mulțumesc Dumnezeului meu pentru toată aduce-rea aminte pe care o păstrez despre voi. În toate rugăciunile mele mă rog pentru voi toți, cu bucurie, pentru partea pe care o luați la Evanghelie din cea dintâi zi până acum.» (Filipeni 1:3-5)

Dumnezeu lucrează în moduri extraordinare în mijlocul celor mai teribile terori, opresiuni și violențe posibile. Creștinii pe care îi veți întâlni în această carte dezvăluie o speranță și o putere care sunt atât supranaturale, cât și eterne. Acești membri ai familiei și-au abandonat complet propriile interese și învață să aibă încredere absolută în Dumnezeu. Avem multe de învățat din exemplul lor.”

Cole, Cheryl și Jason

Vocea Martirilor

Directori editoriali, *Eu sunt N*

Originally published in English under the title
I Am N by Voice of the Martyrs
Copyright © 2016 by Voice of the Martyrs, USA

© 2021 by Voice of the Martyrs, Inc. for the Romanian edition.
Contact us at: fieldresources@vml.global
Translated by permission. All rights reserved.
ISBN: 978-1-4347-0987-5

Toate drepturile rezervate. Nici o parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără permisiunea prealabilă a editorului.

Traducere: Bianca Lile și Vladimir Bojan
Editare: Dana Pop
Layout: OM EAST

eBooks for download:
<https://voceamartirilor.org/materiale/east.om.org/ebooks>

În lipsa vreunei adnotări care să indice altceva, citatele din Biblie sunt preluate din versiunea Dumitru Cornilescu, revizuită în 2016.

Dacă doriți să primiți trimestrial, gratuit, scrisorile de rugăciune împreună cu alte materiale din partea Vocea Martirilor, vă rugăm să ne contactați la:

Email: info@voceamartirilor.org

Telefon: +0745977891

<https://voceamartirilor.org>

*„Aduceți-vă aminte de cei ce sunt în lanțuri,
ca și cum ați fi și voi legați cu ei; de cei chinuiți,
ca unii care și voi sunteți în trup.”*

Evrei 13:3

Introducere

Povestea din spatele poveștilor

„Sunt N?” Ce înseamnă asta?

Când militanții autoproclamatului Stat Islamic al Irakului și Siriei (ISIS) au ajuns în nordul Irakului, au început să identifice proprietățile creștinilor. Familiile găseau litera arabă ن (*nun, noon*) sau un „n” pictat pe casele sau bisericile lor. Prin această singură literă era aruncată teribila acuzație că locatarii erau „Nazarineni”, oameni care îl urmau pe Isus din Nazaret, și nu islamul.

Să fii etichetat „n” într-o comunitate dominată de musulmani extremiști însemna că identitatea și viața ți se schimbau imediat. Acest semn aducea cu el ultimatumul: dacă te converteai la islam sau plăteai taxa, îți puteai păstra bunurile materiale și puteai rămâne în comunitate. Dacă nu, plecai sau mureai.

Orice persoană care vorbește în numele lui Isus în Irakul ocupat, oricine alege să fie „n” plătește scump. Fără vreun avertisment, unii creștini sunt scoși din case sau luați de la locurile de muncă de militari înarmați – și nu mai sunt văzuți vreodată. Pastorii care împărtășesc mesajul lui Isus în comunitățile lor sunt decapitați sub ochii familiilor lor. Copiii care nu se leapădă de Isus sunt împușcați. Adolescenții pot fi luați de lângă familie și forțați să se alăture ISIS-ului ori sunt bătuți, mutilați și lăsați să moară. Plus alte atrocități, atât de îngrozitoare, încât nu le vom descrie aici. Încă din 2003, o astfel de persecuție a silit să fugă mai mult de un milion de creștini irakieni care au refuzat să renunțe la Isus

și la Biblie. Mulți supraviețuitori trăiesc în tabere de refugiați, punându-și în fiecare zi încrederea în Dumnezeu că le va oferi hrană, adăpost și ocrotire, neavând bani, loc de muncă sau unde să meargă. Cea mai mare provocare este realitatea că situația lor nu este temporară. Condițiile lor de viață e puțin probabil să se îmbunătățească pe acest pământ.

Însă curajul și devotamentul lor neclintit față de Dumnezeu în fața persecuției le conferă ucenicilor lui Isus din întreaga lume o imagine impresionantă a ceea ce înseamnă să fii „n”. Ei sacrifică de bunăvoie tot ce au în această lume pentru a îndeplini chemarea Dumnezeului lor, de a-l asculta și de a-l sluji. Asemenea eroilor credinței despre care citim în Biblie și în istoria consemnată a bisericii, aceștia își trăiesc viața după cuvintele lui Pavel din Filipeni 1:21: „Pentru mine, a trăi este Hristos și a muri este un câștig.”

Povești care trebuie împărtășite

Această carte a fost scrisă pentru a împărtăși povești despre creștini – din Nigeria până în Malaezia și Pakistan – care au suferit persecuții din partea musulmanilor extremiști. Citind aceste relatări, vă rog să înțelegeți că volumul de față nu are intenția de a îndemna la ură împotriva musulmanilor. Ci, mai degrabă, ne alăturăm familiei persecutate, iubindu-i pe musulmani și încercând să-i aducem la Cristos.

Vrem să aveți șansa de a-i cunoaște pe unii dintre ucenicii persecutați ai lui Isus care trăiesc în țări și comunități ostile. Poveștile lor sunt importante pentru că sunt frații și surorile noastre din familia universală a lui Isus Cristos și au nevoie să le fim alături. Noi, la rândul nostru, avem nevoie de exemplele lor de credință în fața persecuției pentru a ne încuraja în calea noastră alături de Domnul (Evrei 12:1-2). Sacrificiile lor sunt o mărturie puternică pentru Dumnezeu cel iubitor, al cărui har caută să salveze fiecare

păcătos și să îi împuternicească pe cei care-l primesc pe Isus ca Mântuitor și Domn, astfel încât să trăiască în credință față de El.

Nu va fi ușor să citiți aceste povești. Știind că sunt istorisiri adevărate, despre fapte reale, întâmplate unor oameni reali, este tulburător. Unele întâmplări sunt îngrijorătoare, cel puțin, iar altele sunt de-a dreptul îngrozitoare. Pentru fiecare dintre aceste povești există alte câteva sute care nu vor ajunge niciodată la știrile de seară sau pe paginile de Twitter.

Împărtășim aceste întâmplări pornind de la istorisirile și interviurile unor martori oculari. Nu sunt un montaj de istorii bazate pe auzite, ele sunt actuale și reale, având loc între 2001 și 2015. Am mâncat cu acești frați și surori în Cristos, ne-am rugat cu ei și am încercat să răspundem unora dintre nevoile lor. Deși relatările sunt reale, unele dialoguri și descrieri se bazează pe raportarea judicioasă la timpul, locul și circumstanțele în care au avut loc. Din motive evidente, folosim pseudonime și nu menționăm anumite locuri sau alte detalii. Având în vedere constrângerile care însoțesc împărtășirea unor asemenea întâmplări, aceasta este cea mai exactă, completă și realistă carte pe care o putem oferi despre acești mărturisitori pentru Cristos ai zilelor noastre.

Povești care provoacă răspunsuri

Împărtășim aceste întâmplări culese direct de la sursă ca să îi cunoașteți pe frații și surorile voastre persecutate pentru credința lor creștină. Vă invităm să priviți adânc în ochii lor și să vă îngăduiți să participați la viața lor de credință, așa cum o trăiesc ei în lumea lor. S-ar putea să simțiți un mare disconfort. Ați putea fi tentați să întoarceți privirea, așa cum suntem tentați să o facem cu cerșetorul din stația de autobuz sau cu omul străzii care ține în mână o pancartă de carton la semafor. Dar dacă această persoană ar fi un membru al familiei, un frate sau o soră, ne-am

mai întoarce privirea? Sau am fi atrași să îmbrățișăm și să ajutăm persoana aflată în dificultate?

Scopul nostru nu este să stârnim milă pentru ucenicii lui Isus persecutați în țări musulmane ostile. Nu de aceea le împărtășim poveștile. Motivul nostru este pur și simplu să le descriem experiențele pentru a le putea fi alături. Pentru a vă ruga pentru ei. Astfel încât să știe că nu sunt singuri în eforturile lor de a împărtăși dragostea lui Isus atunci când, făcând asta, ei sau cei dragi lor sunt bătuți, torturați ori chiar uciși.

Dorința noastră pentru creștinii din întreaga lume este să îi recunoască pe acești ucenici ai lui Isus ca pe frații și surorile lor din familia lui Dumnezeu și să-i cuprindă în această intimă uniune. „Aduceți-vă aminte de cei ce sunt în lanțuri, ca și cum ați fi și voi legați cu ei; de cei chinuiți, ca unii care și voi sunteți în trup.” (Evrei 13:3)

Pe măsură ce ajungem să îi cunoaștem pe acești ucenici persecutați ai lui Isus, descoperim că nu sunt niște „super-creștini”, care au ajuns cumva la un nivel înalt de evlavie. Sunt oameni exact ca noi. Ei simt multă durere când copiii le sunt luați sau soții omorâți, fiii le sunt atacați, soțiile le sunt violate și fiicele le sunt silite la o viață de sclavie sexuală. Se confruntă cu incertitudinea și teama atunci când sunt dați afară din familie, își pierd locul de muncă sau sunt izgoniți din comunitate din cauză că îl urmează pe Isus.

Pentru a prospera în timp ce îndură o asemenea suferință, se roagă pentru curaj, credință și putere de a rezista. Se agață cu tenacitate de Cuvântul lui Dumnezeu, punându-și încrederea în natura iubitoare și fidelă a lui Dumnezeu și certitudinea raiului. Pierzându-și toate lucrurile de valoare din această lume, învață să aibă încredere că Domnul deține controlul, orice s-ar întâmpla.

Când surorile și frații noștri în Cristos supuși persecuțiilor pășesc pe această cale, încep să vadă situația în care se află din perspectiva eternă a lui Dumnezeu. Această perspectivă schimbă

totul. Îi face să se vadă pe sine nu în primul rând ca pe niște oameni persecutați, ci ca pe cei ce slujesc în linia întâi, în timp ce Dumnezeu își îndeplinește scopurile în mijlocul răului și haosului. Ei nu își concentrează atenția asupra micii lor minorități, ci asupra majorității oamenilor la care pot ajunge în numele lui Cristos. Ochii lor sunt deschiși ca să vadă că ISIS sau alți musulmani extremiști nu zădărnicesc planul etern al lui Dumnezeu.

Lumea nu este doar un mare balamuc haotic. Dumnezeu lucrează cu putere și strategic. Tocmai suferința fraților și surorilor persecutate naște o foame adâncă pentru adevărul lui Isus, în sânul multor musulmani moderați, care își exprimă profunda suferință, regretul și chiar furia pentru cruzimile din Irak. Unii chiar spun: „Am citit Coranul și știm că însuși Mohamed a comis astfel de atrocități. Acum vrem să învățăm despre creștinism: despre Isus și despre Biblie. Vă rugăm, spuneți-ne mai multe.”

Profitând de ocazie, acești prețioși ucenici ai lui Isus proclamă cu tărie: „Sunt N!” Luând în calcul prețul care trebuie plătit, ei rămân fermi, împărtășind cu credință mesajul harului lui Dumnezeu unei lumi care are nevoie de El cu disperare. Cum putem să îi lăsăm singuri sau să sufere în tăcere? Vom îngădui oare ca poveștile să ne confere un devotament mai profund față de Cristos și Marea lui Trinitate? Vom putea spune oare: „Bazați-vă pe mine. Și eu sunt N”?

Vocea Martirilor

Partea I

SACRIFICIUL

Apoi a zis tuturor: „Dacă voriește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să mă urmeze.”

Luca 9:23

Realitatea sacrificiului personal pentru credință nu e ceva la care majoritatea creștinilor din Vest sunt obligați să se gândească. În mare parte, putem duce o viață confortabilă, făcându-ne planuri de viitor și urmărindu-ne speranțele și visele. Da, facem sacrificii pe parcurs, însă de obicei ele se învârt în jurul renunțării la un lucru pe care ni-l dorim în favoarea unui lucru pe care ni-l dorim mai mult – muncind ore în plus pentru a cumpăra o bicicletă de teren nouă, amânând cumpărarea unei mașini noi, pentru a putea merge în excursia pe care ne-o doream mereu sau renunțând la ceaiul de la ora 5, pentru a merge la meciul de fotbal al copiilor. Bineînțeles, sacrificăm și o parte din timpul nostru, pentru a face muncă de voluntariat și susținem financiar cauzele noastre preferate.

Sacrificiul nu este niciodată departe de inimile și mințile ucenicilor lui Isus persecutați de extremiștii islamici. Pentru ei, consecințele supunerii față de Cristos sunt clare. Sacrificiile pe care le fac sunt sigure și bine definite. Înainte de a-l alege pe Isus ca Domn și Mântuitor, iau în calcul prețul de a-i fi discipoli. Ei știu

că odată ce credința lor devine vizibilă pentru alții, urmează persecuția. Se așteaptă la ea și o acceptă. Ei înțeleg cuvintele apostolului Pavel din Romani 12:1 într-un mod în care puțini dintre noi pot: „Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu”. Și fac acest sacrificiu personal în fiecare zi.

Ei îl mărturisesc pe Isus în comunități ostile, mai degrabă, decât să fugă în țări mai sigure – și sunt adeseori arestați, încarcerați, bătuți, torturați sau uciși.

Își pregătesc copiii pentru persecuție, sau chiar martiriu, ca o consecință a practicării credinței lor în Isus.

Se confruntă zilnic cu bătaie sau chiar cu expulzarea din familiile lor musulmane, odinioară un mediu ocrotitor străbătut de toate oportunitățile vieții: hrană, adăpost, educație, căsătorie și muncă.

Locuințele și toate bunurile lor sunt confiscate sau distruse, determinându-i să locuiască în tabere de refugiați unde nu dețin nimic al lor și nu au promisiunea hranei, adăpostului sau siguranța zilei de mâine.

Profunzimea sacrificiilor pe care le fac, pentru a-l sluji cu mare credincioșie pe Isus, este greu de înțeles pentru noi, dacă nu am trăit experiența unei astfel de persecuții. Cu toate acestea, frații și surorile noastre care îl urmează pe Isus în țările musulmane proclamă prin cuvinte și fapte: „Merită. Suntem discipoli ai lui Isus. Rămânem loiali lui Dumnezeu și Împărăției Sale, indiferent de sacrificiile necesare. Suntem chemați să creăm noi ucenici. Orice s-ar întâmpla, avem speranță, întrucât Isus a făgăduit că ne pregătește un loc unde vom fi cu El veșnic.”

Citind poveștile care urmează, spuse de cei direct implicați, fie ca Dumnezeu să vă deschidă ochii pentru a vedea lumea în care frații și surorile voastre au decis să fie „jertfe vii” pentru Cristos. Fie ca El să vă deschidă inima, pentru a-i iubi și a fi alături de ei.

Ziua în care ISIS a ajuns în Mosul

Abu Fadi

Irak

Ziua de iunie 2014 începu ca oricare altă zi în Mosul, Irak: caldă și prăfoasă, plină de oameni, trafic și comerț. Lumea se înghesuia în piețele celui de-al doilea oraș ca mărime din Irak (660.000 de locuitori). Claxoanele răsunau în mijlocul traficului blocat. Pe măsură ce ziua înainta, larva vocilor de pe străzi creștea considerabil. Până la prânz, suna ca un cor disonant de mierle sporovăind între ele.

În acel moment, Abu Fadi, un bărbat de șaizeci și cinci de ani originar din Mosul, care locuia la doar câțiva kilometri de oraș, primi un telefon care avea să schimbe totul. Pentru unii, acest apel a însemnat începutul sfârșitului unui mod de viață – iar pentru alții a însemnat chiar sfârșitul vieții.

„Abu”, îi spuse un prieten în arabă, „Vine ISIS! Am auzit de la cineva de încredere. Azi e ziua.”

Timp de săptămâni umblaseră zvonuri că teroriștii autoprocamați ISIS, care devastaseră orașe din alte părți ale Irakului, urmau să ajungă în Mosul. Acolo locuia mama lui Abu, Sara, și sora lui, Dleen. Fiind creștini, erau în mare pericol. ISIS ura mulți oameni, însă în special pe creștini. Ultimatumul pentru ucenicii lui Isus? Convertirea la islamism, plățirea unei taxe exagerat de mari, alungarea sau uciderea.

„Cum putem să o scoatem pe mama și sora mea?”, întrebă Abu. Amândouă femeile erau în scaune cu roțile.

„N-o să fie ușor”, spuse prietenul lui. „Dacă Mosul cade, cât de departe e orașul tău? Trebuie să ne rugăm cu toată puterea noastră, Abu. Chiar trebuie...”

BUM!

O cisternă militară de la ISIS încărcată cu armament explodase lângă Hotelul Mosul, chiar unde staționau ofițerii securității guvernamentale. Prietenul lui Abu închise telefonul. Haosul se dezlănțuia asupra orașului.

Vehicule blindate goneau pe străzi. Trupele ISIS începuseră să-i elibereze pe primii dintre cei o mie de prizonieri. Izbucniră focuri de armă. O femeie, care plănuise să-și celebreze nunta în ziua aceea, muri într-o explozie.

Luptătorii ISIS smulseră crucea de pe catedrala ortodoxă siriacă Mar (însemnând sfânt sau martir) Afram. O înlocuiră cu boxe mari care proclamau că Islamul e calea, și nu Isus.

Haosul domnea peste tot. Oamenii își duceau bunurile la mașini, iar drumurile erau blocate de trafic. Răsunau țipete de panică. În mijlocul tuturor acestor lucruri, Abu primea periodic apeluri telefonice de la prietenul său din Mosul, care la un moment dat îi spuse: „Armata irakiană fuge din oraș.”

În următoarele săptămâni, Abu obținut permisiunea de la un judecător ISIS ca mama și sora lui să rămână în Mosul. La câteva săptămâni după ocuparea orașului, cei din ISIS au pătruns și în orașul lui Abu, exact cum se temea. Mulți creștini au împachetat în grabă, fugind, însă Abu și soția lui, Rukia, nu le puteau lăsa pe Sara și Dleen singure în Mosul.

Timp de șaisprezece zile, ISIS ocupase zona în care locuia Abu – șaisprezece zile care pentru Abu au părut ca șaisprezece ani.

„Te rog vino să mă iei, Abu”, insistă mama lui la al nu știu câteleva telefon din Mosul. „Nu sunt în siguranță aici, trebuie să...”

Vocea aspră a unui bărbat întrerupsese convorbirea.

„Lasă-mă să-ți explic mai clar”, spuse un soldat ISIS. Dacă nu vii să-ți iei cele două javre necredincioase, ori o să se convertească la islam cu armele la tâmpie, ori o să ajungă în stradă.

Abu nu avea nici o șansă să-și ia mama în acea zi, pentru că ar fi trebuit să treacă prin valul de oameni disperați care fugeau din oraș. Ambelor femei li se permiseră să rămână la un vecin musulman peste noapte, dar soldatul ISIS le confiscă locuința, scoase din geantă o vopsea spray și marcă fațada casei cu un „ن” în arabă, „n” de la „Nazarinean” – *Aici locuiesc creștini. Proprietatea Statului Islamic.*

Neavând cum să ajungă la mama și sora lui, Abu aranjase cu un prieten musulman să le aducă cu mașina. Odată ajunse, puteau fugi de acolo. La fel ca alți aproape patruzeci de mii care au fugit de măcelurile din Mosul și zona înconjurătoare, își îngheșuiră în mașină puținele lucruri de valoare, care puteau încăpea, și porniră către est, în Erbil, un oraș relativ sigur la o sută de kilometri depărtare.

La scurt timp, Abu împreună cu familia lui ajunseră la primul punct de control. Mașini apăsate în jos sub greutatea oamenilor și bunurilor înaintau încet înșirate în zeci de cozi. Gazele de eșapament umpleau aerul. Gărzile ISIS stăteau cu arme de foc și săbii în mâini. Abu se rugase gândindu-se la acest moment – la curajul de a-și susține credința.

„Cine sunteți?”, întrebă unul dintre ei.

„Suntem creștini, plecăm din Mosul, pentru că nu ni se permite să rămânem pe teritoriu musulman”, răspunse Abu.

Gardianul, lângă care veniseră și alții, nu voia să lase familia să treacă. Dar își sună superiorii. După o jumătate de oră, apărură două SUV-uri strălucitoare. Tineri fluturând în mâini arme noi și scumpe coborâră din mașină și începură să bombardeze familia cu întrebări.

Abu răspunse onest:

„Da, suntem creștini.”

„Tu și familia ta de necredincioși nu mai aveți voie să plecați, spuse șeful lor. Converteste-te la islamism sau vei muri. Cât se poate de simplu! O decizie ușoară, nu?”

Abu îl rugă pe om să-i lase familia să treacă. Menționează pasaje din Coran care spuneau că li se permite creștinilor să trăiască dacă plăteau *jizya* (taxă islamică). Discuția a continuat timp de nouăzeci de minute agonizante, asemenea unei bombe cu ceas, gata să explodeze oricând. În timp ce vorbeau, un luptător ISIS cu o sabie în mână se învârtea în jurul bărbatului, gata să lovească dacă ar fi încercat să fugă.

„Ajunge!”, rosti liderul. Îl apucă pe Abu de mână și-l trase de lângă soția, mama și sora lui, care se rugau plângând și implorând. „Pregătește-te să mori!” spuse el, așezându-l în genunchi. „Ultima șansă. Te convertești la islam?”

Abu privi în spate către cele trei femei, apoi spre cer. Se rugă pentru putere, înțelepciune și curaj. Deși se simțea slab, așteptând ca sabia să-l străpungă în orice moment, simți pacea lui Dumnezeu întărindu-l.

„Nu, nu voi fi musulman”, spuse, „*nu* mă lepăd de Isus”.

Bărbatul ridică sabia. Abu își plecă capul, închise ochii și începu să se roage. Atunci auzi un nou vehicul oprindu-se. Un alt SUV negru. Din el coborî un alt oficial ISIS, care ceru raportul și apoi se duse la Abu.

„Am un mesaj pe care vreau să-l transmiți liderilor bisericii tale după ce pleci de pe pământul nostru”, spuse el. „Victoria e a noastră și o să vă vânăm prin toată lumea, creștinilor. O să ajungem la Vatican și o să-l convertim pe Papă la islam dacă trebuie.”

Abu nu știa ce să spună, dar își aminti să nu spună nimic jignitor la adresa musulmanilor. *Fii simplu și onest*, își spuse.

„Nu dorim nici un rău poporului tău, spuse el, vrem doar să ne practicăm credința după bunul nostru plac.”

Oficialul se uită la el și îl scuipă.

„Plecați de aici, javrelor”, exclamă îndepărtându-se de ei.

La al doilea punct de control, soldații ISIS reținură din nou familia. Îi sunară pe cei de la primul punct de control, fiind instruiți să caute în mașină după lucruri de valoare. Abu renunță la tot ce avea. Când un gardian găsi banii ascunși de soția lui sub banchetă, le ordonă să iasă.

„Dacă vă convertiți, spuse unul dintre ei, vi se va înapoia tot ce vi s-a luat. Ba mai mult, veți fi protejați. Deci, spuneți-ne că vă alăturați islamului.”

„Sunt creștin”, spuse Abu.

Exact ca mai devreme, urmă un volei verbal. De fiecare dată, gardianul îi cerea să se convertească și de fiecare dată, Abu spunea politicos, dar ferm, că este creștin și nu o va face.

Într-un final, un alt gardian, supervisorul, ieși dintr-o gheretă și îl luă la o serie de întrebări. *Omul ăsta*, se gândi Abu în sinea lui, *e diferit de ceilalți, aproape ca un actor jucând un rol, însă în adâncul lui nu se identifică cu personajul.*

„Deci v-ați părăsit casa și sunteți dispuși să plătiți taxa?”, întrebă supervisorul.

Abu aprobă. „Da, la punctul de control anterior ne-au luat o sumă semnificativă de bani care puteau fi dați pentru taxă.” Și da, dețineau o casă.

Supervisorul îi ordonă gardianului care condusesese interogatoriul să meargă să dea un telefon. După ce acesta se îndepărtă, supervisorul se întoarce spre Abu spunându-i: „Plecați! Repede!”

Abu se simți ca un pește prins în cârlig, zbătându-se pentru viața lui, când deodată pescarul îi tăie firul. Încuviință din cap în semn de mulțumire și se întoarse la mașină.

Ajunși în Erbil, văzură că orașul era deja suprapopulat cu refugiați de război sirieni. Din cauza epurărilor operate de ISIS în Irak, orașul creștea tot mai mult în fiecare zi. Ce aveau în comun cei mai mulți dintre acești refugiați? Erau creștini ale căror vieți au fost date peste cap. Studenți în prag de absolvire a Universității din Mosul nu mai aveau acum nici un document care să ateste că

fuseseră înscriși la facultate. Tineri care urmau să se căsătorească nu mai știau acum nici măcar unde le erau logodnicii. Adulți care avuseseră un loc de muncă erau acum șomeri.

Sacrificaseră totul. Își lăsau în urmă casele, traiul pe care-l aveau și speranțele de viitor, alegând în schimb să se încreadă în Dumnezeu și să îl slujească pe orice drum i-ar fi condus.

Condițiile din Erbil erau mizerabile. Mirosuri fetide ieșeau din gunoaie și canale. Oamenii se înghesuiau în corturi improvizate din pături, prosoape sau deșeuri – orice îi putea proteja de soarele necruțător și căldura înăbușitoare. Căutau disperați apă și mâncare.

În mijlocul tuturor acestora, Abu făcu un adăpost dintr-o prelată pentru familia sa.

„Acum, spuse el încet, să mulțumim Domnului că am ajuns cu bine.” Apoi își plecară capurile în rugăciune.

La fel ca Abu și familia lui, trebuie să ne amintim că Dumnezeu, pe care-l slujim, e cu noi oriunde am merge. În El trebuie să ne punem speranța, nu în vreun loc sau vreo circumstanță.

Dumnezeu e mult mai puțin preocupat de locul în care trăim decât de inimile noastre. Cel mai mult îl interesează în ce ne punem încrederea, ce prețuim, și dacă dorința inimii noastre este de a ne îndrepta privirea asupra Lui. El este mulțumit atunci când suntem atât de concentrați asupra Lui, încât, la fel ca autorul Evreilor, ne putem declara speranța și credința prin aceste cuvinte: „Dar doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească. De aceea, lui Dumnezeu nu-i este rușine să se numească Dumnezeul lor, căci le-a pregătit o cetate” (Evrei 11:16).

Mama de după gratii

Asia Bibi

Pakistan

Făcând o pauză de la lucrul câmpului, sub soarele arzător, Asia se învioră bând niște apă de la aceeași cișmea de unde beau și femeile musulmane. În acel moment începu persecuția ei.

„Acum e contaminată, hoată necredincioasă ce ești”, strigă cineva. „Profetul tău s-a născut fără tată!”

„Cristosul nostru și-a sacrificat viața pentru păcatele noastre”, răspunse Asia. „Ce-a făcut profetul tău pentru tine? Cristosul nostru e viu, profetul tău e mort. Cristosul nostru este adevăratul profet al lui Dumnezeu, în timp ce al tău nu este adevărat.”

Astfel de schimburi de vorbe îi făcură în cele din urmă pe colegii de muncă ai Asiei să raporteze cuvintele ei „blasfematoare” la liderii religioși, care o închiseră. În pușcărie, autoritățile îi spuseră că poate fi eliberată, tot ce trebuia să facă fiind să se convertească la islam. Refuză.

„Mă puteți omorî, nu mă voi lepăda de Isus”, declară ea.

Deși un grup de creștini îi luară apărarea, fu acuzată de încălcarea subsecțiunii C a Legii 295 din Pakistan privind blasfemia – blasfemie împotriva profetului Mohamed – și condamnată la moarte. Cazul Asiei a atras atenția opiniei publice internaționale, care a solicitat abolirea acestor legi. În tot acest timp, ani de

zile după ce autoritățile pakistaneze au luat-o de pe câmp și au trimis-o la închisoare, Isha și Isham, cele două fiice ale sale, și-au așteptat mama să se întoarcă acasă.

La doi ani de la incident, fiicele ei au povestit cum mama lor a fost luată pentru că a susținut cauza lui Isus. Încă afectate, mărturiseau cât de mult le lipsește:

„Mama ne iubește, a spus Isham, ne ducea la bazar, iar eu o ajutam cu treburile zilnice, curățenia sau alte lucruri simple pe care le puteam face. Ne ajuta să ne pregătim pentru școală înainte să mergă la muncă. Uneori, când nu aveam școală, mergeam cu ea pe câmp, după ce tata se ducea la muncă, unde lucra ca zidar.”

După ce Asia a fost închisă, soțul ei, Ashiq, rareori le-a luat pe fete cu el când mergea în vizită la ea.

Dar cum inimile lor tânjeau după mama lor, s-a înduplecat după câteva luni.

„Oh, fiicele mele cresc”, spuse Asia la vederea lor.

Cele două fete își doreau o îmbrățișare, însă acest lucru nu era posibil, din cauza gratiilor dintre ei. Ca urmare, Asia își întinse mâna, pentru a putea atinge degetele celor două fete pe care le născuse, pentru care se rugase și pentru care avea vise mărețe.

„Trebuie să plecați acum”, îi porunci un gardian lui Ashiq.

Isham aruncă o privire la gardian, apoi din nou la mama ei.

„Mamă, întoarce-te acasă curând”, spuse ea.

Încarcerarea Asiei nu a pus capăt persecuției împotriva familiei ei sau a celor care-o susțineau.

Musulmanii îi hărțuiră pe Ashiq și pe copiii lui atât de mult, încât au fost nevoiți să se mute de cinci ori în ultimele șaptesprezece luni. Un imam (învățător musulman) de la o moschee din nordul Pakistanului a emis chiar o *fatwa* împotriva Asiei, oferind o recompensă de șase mii de dolari oricui ar ucide-o. Răsplata era o sumă considerabilă pentru niște oameni care trăiau cu doar câțiva dolari pe zi. Familia ei își făcea griji că vreun paznic ar putea-o omorî sau că cineva din bucătărie i-ar putea otrăvi mâncarea.

Doi politicieni pakistanezi – guvernatorul Salman Taseer și ministrul federal pentru minorități Shahbaz Bhatti – au făcut declarații publice, susținând cauza Asiei. Bhatti a înregistrat o filmare în care afirma că nu va fi descurajat de cei care „vor să-și impună filozofia radicală în Pakistan... Cred în Isus Cristos, care și-a dat propria viață pentru noi. Știu care este semnificația crucii... și sunt pregătit să mor pentru o cauză. Trăiesc pentru comunitatea mea și pentru oamenii care suferă și voi muri pentru a le apăra drepturile.”

Curând după aceea, a și murit. La fel și Taseer, uciși de asasini, amândoi.

Versetul favorit al lui Bhatti era Matei 5:10-11: „Ferice de cei prigoniți din pricina neprihănirii, căci a lor este Împărăția cerurilor! Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocări, vă vor prigoni și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră!”

Oricât am încerca să ne agățăm de lucrurile acestei lumi, viețile credincioase ale acestor frați și surori în Cristos ne amintesc că urmașii lui Isus nu sunt din această lume. Totuși, doar pentru că destinația noastră finală nu e în această lume, nu înseamnă că nu avem responsabilități aici pe pământ. Dumnezeu totuși îi cheamă pe toți oamenii Lui să fie credincioși pe acest pământ – să se roage, să cunoască și să aplice Cuvântul Său, să fie sare și lumină oriunde trăiesc și să se iubească unii pe alții.

Asia, Ashiq, Isha, Isham, familia lui Shahbaz Bhatti – și alți frați și surori în Cristos – sunt persecutați și încarcerați sau suferă o soartă chiar mai rea pentru cauza lui Cristos. Ei continuă să-l slăvească pe Dumnezeu, știind și demonstrând lumii că adevărata noastră speranță se află în cer, în eternitate cu Isus. Ei știu că Isus e credincios, folosindu-se întotdeauna de oamenii Săi supuși pentru a-și continua lucrarea pe pământ, iar asta înseamnă inclusiv să vadă binele într-o situație groaznică în care se află. Uniți în familia universală a ucenicilor lui Isus din întreaga lume,

ei prețuiesc gestul nostru de a ne ruga pentru tăria și dorința lor de a sacrifica totul pentru El. Fie ca aceștia să găsească putere de la frații și surorile lor în credință.

Speranță din ceruri

Hussein

Iran

La vârsta de șaptesprezece ani, Hussein era total dependent de droguri, prins în închisoarea propriilor decizii. Tânjea după ceva mai mult, deși nu știa ce. Dădu peste acest ceva într-o zi, în timp ce butona telecomanda. O emisiune TV se remarcă printre toate celelalte. Difuzată printr-un satelit aflat cu mult deasupra Iranului, ea aducea mesajul Evangheliei direct în casa lui Hussein.

În ziua aceea, Hussein auzi cum Isus a murit pentru păcatele lui și își dori să aibă o relație cu El. Începu să înțeleagă că la Isus era vorba doar despre dragoste și compasiune, har și speranță, nu despre reguli și norme.

Acest mesaj de compasiune iscă o luptă profundă înlăuntrul său. O parte din el se regăsea în afirmațiile: *Sunt un traficant de droguri. Traficanții sunt răi. Deci sunt rău. Cu siguranță Dumnezeu mă urăște.*

Totuși, omul de la televizor spusese exact opusul: „Domnul te iubește exact așa cum ești, fie că ești ambasadorul lumii sau traficant de droguri. Tu ești important pentru El. Și vrea să trăiești cât mai deplin viața pentru El.”

Cuvintele acelea și mesajul simplu al Evangheliei pătrunseră în inima și mintea împietrite ale lui Hussein. Din acea zi, își încre-

dință viața lui Isus, iar viața lui deznădăjduită era acum plină de nădejde. Fusese un om pierdut și acum era mântuit, trecuse de la moarte la viață. Dorința sa de droguri s-a stins. Dragostea pentru oameni a devenit mai puternică.

În Iran însă, această schimbare iscă în unii dorința de a-l ucide și de a-i nimici speranța în Isus. Tatăl său musulman se întoarse împotriva lui Hussein, raportându-l autorităților, în speranța că fiul său „apostat” va fi arestat. Răspunsul tatălui său nu putea exprima îndeajuns cât de mult disprețuia decizia lui Hussein de a-l urma pe Isus. „Sper să te spânzure [pentru apostazie], i-a spus tatăl lui. Iar dacă o fac, eu o să fiu cel care-ți pune ștreangul de gât.”

Hussein fu într-adevăr arestat. Din respect pentru tatălui lui, care servise în războiul Irakului cu Iranul, judecătorul hotărî să nu-l execute. În schimb, fu aruncat într-o închisoare unde gardienii erau liberi să-și aleagă propria formă de justiție.

Hussein vru să se ridice în apărarea lui Isus; îi rupseră un picior.

Hussein vru să-l laude pe Dumnezeu prin muzică; îi rupseră toate degetele.

Hussein vru să se plece în fața lui Cristos cu smerenie; îi sfâșiară spatele cu patruzeci de lovituri de bici.

Apoi Hussein fu eliberat.

Fu exmatriculat de la liceu, nemaivând posibilitatea de a-și continua studiile sau de a urma o universitate. Toate rezultatele sale școlare fură șterse, ca și cum ar fi spus lumii: *Această persoană nu a existat niciodată.*

Hussein nu doar că nu exista, ci vremea dureroasei sale persecuții i-a testat credința, învățându-l să trăiască mai deplin pentru Dumnezeu decât o făcea înainte. În loc să se încreadă în relațiile umane pentru a găsi sprijin, Hussein și-a pus încrederea în Domnul, care prin Ioan a transmis aceste cuvinte: „Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce s-a coborât din cer, adică Fiul omului care este în cer” (1 Ioan 3:13).

Hussein, care pur și simplu a răspuns la mesajul de speranță prezentat într-o emisiune de televiziune, a învățat repede că Dumnezeu vrea să fie prioritatea numărul unu a oamenilor, știind că dragostea noastră pentru El va alimenta la rândul ei dragostea pentru ceilalți.

Pe durata încarcerării sale, iubirea lui Hussein într-adevăr a crescut. Cu fiecare sacrificiu din partea lui – piciorul, mâinile, spatele sau viitorul său – continua să-l cinstească pe Dumnezeu, vorbindu-le și celorlalți despre El. În ciuda suferințelor sale, Hussein le-a scris unor creștini: „Nici una din aceste pedepse nu mă supără, doar aceea că acum nu pot cânta pentru Domnul.”

Dragostea sa pentru Isus și dorința de a ierta au fost cele mai convingătoare atunci când i-a împărtășit Evanghelia gardianului însărcinat cu torturarea sa. Adânc pătruns, gardianul i-a dat tânărului cartea de vizită, rugându-l să-l contacteze pentru a putea învăța mai multe. Ce impact putem avea atunci când ne bazăm pe ajutorul lui Dumnezeu și al Duhului Său ca să îndurăm sacrificiile credinței și să exprimăm față de cei din jurul nostru o dragoste plină de compasiune centrată pe Cristos!

Mai presus de bătaile familiei

Nadia și Rachel

Pakistan

Ori de câte ori Nadia, în vârstă de unsprezece ani, trecea pe lângă biserica din cartier, muștrarea părinților o smulgeau din starea ei de curiozitate. Cuvintele lor fluturau un deget de avertisment în mintea ei: „Nadia, trebuie să-i ignori pe necredincioși și biserica lor. Este o ofensă la adresa credinței tale musulmane.”

Totuși, în timp ce își trăgea eșarfa colorată în jurul capului și trecea grăbită pe lângă biserică, clădirea în sine, crucea care se înălța deasupra ei, oamenii din interior și Dumnezeu despre care îi auzea vorbind îi trezeau interesul.

„Isus”, auzi un om vorbind în difuzoarele bisericii, „este calea, adevărul și viața.” Nadia nu știa ce însemnau aceste cuvinte, dar deveni curioasă. *Dacă Isus e calea*, s-a întrebat ea, *atunci de ce sunt musulmană?* Aceste cuvinte se dovediră a fi semințe spirituale adânc plantate în solul bogat al sufletului ei, unde aveau să dea roade.

În timp, Nadia se împrieteni cu o fată de vârsta ei, pe nume Rachel, care frecventa biserica și locuia în apropiere. Acest lucru îi oferi Nadiei posibilitatea s-o bombardeze cu tot felul de întrebări adunate de-a lungul anilor.

„Cine este acest Isus despre care vorbești?”, întreabă Nadia.

„El este Dumnezeu-devenit-om, făcătorul tuturor lucrurilor.”

„Chiar și al meu?”

„Da, Nadia, chiar și al tău, spuse Rachel. Și al meu și al tuturor. El ne iubește și dorește să intre în relație cu noi.”

„Ce *așteaptă* de la noi?”, zise Nadia. „Ce trebuie să facem pentru a ajunge în Împărăția Lui? Ce reguli trebuie să respectăm? Ce ritualuri trebuie să îndeplinim?”

Rachel îi atinse ușor mâna, clătinând din cap. „Nu este așa. El nu vrea ritualuri sau reguli de la tine. Vrea să-i dăruiești inima ta. Încrederea ta. Făcând asta, tu vei fi cea care va *dori* să-i dea ascultare.”

Ce fel de Dumnezeu e acesta? se întrebă Nadia.

După ce Rachel îi dăruie o Biblie, Nadia începu să citească discret și să înțeleagă. Era un Dumnezeu al harului, al dragostei, al compasiunii. El știa până și numărul exact al firelor din capul ei și ar lăsa nouăzeci și nouă de oi ca să salveze pe una – probabil pe ea. Acest Dumnezeu nu era deloc la fel ca cel în care fusese crescută să creadă și își dorea să facă parte din Împărăția Lui.

Curând, Nadia se rugă să poată crede în Cristos, un secret împărtășit doar cu Rachel. Când fratele Nadiei, Miled, descoperi că se roagă și merge la biserică, fu cuprins de furie. Începu să o bată în fiecare săptămână.

Insista să renunțe la Cristos.

Ea refuza.

Într-o dimineață, o urmări mergând la biserică, o prinse din urmă, o apucă de ceafă, o duse acasă și o snopi în bătaie.

„Cum îndrăznești să intri în biserică!”, exclamă el. „Ai uitat că ești musulmană? Să nu mai pui niciodată piciorul în biserică!”

„Ar trebui să fiu liberă să merg la biserică”, protestă ea.

Acesta luă un bol de lemn și o lovi în frunte, lăsându-i o tăietură deasupra ochiului. O împinse pe față, cu sângele șiroindu-i pe față, în dormitorul ei și încuie ușa. O ținu închisă câteva săptămâni. Intra doar să-i aducă mici porții de mâncare și multe lovituri și

vânăta. Nimeni din familie nu obiectă la brutalitatea lui și nimeni nu făcu nimic ca s-o ajute.

Într-un final, reuși să evadeze și să găsească adăpost la familia unui pastor. Însă cum Nadia era fostă musulmană, prezența ei îi pune pe ceilalți în pericol. Temându-se de represalii, la scurt timp o rugară să-și găsească un alt loc unde să stea. Când dori să fie botezată, trei pastori o refuzară, fiindcă se temeau că vor fi atacați ori bisericile lor vor fi incendiate.

Până la urmă, un pastor dintr-un oraș mai îndepărtat acceptă să o boteze pe Nadia. Fu mai fericită ca niciodată.

Domnul o binecuvântă apoi cu un bărbat creștin, cu care ulterior se căsătorii. Însă, când aflară de căsnicie, părinții depuseră plângeri împotriva lui cum că ar fi răpit-o. Ei susțineau că a ademenit-o, făcând-o să-și părăsească credința musulmană. Îi găsiră pe cei doi și îl bătură atât de crunt pe soțul Nadiei, încât îi sparseră timpanul.

Deoarece cuplul trebuia să se ascundă, soțul ei nu-și putea găsi de lucru. Dar niște creștini le-au fost alături, ajutându-l să-și deschidă propria afacere, ca să poată câștiga bani și în același timp să nu iasă în evidență.

Bătăi. Ostracizare. Acuzații false. Nadia și soțul ei au făcut sacrificii și au îndurat abuzurile pentru a se agăța de credința lor în Cristos. Lucrătorii creștini care au ajutat cuplul se minunează de tăria și recunoștința lor.

În timpul rugăciunii împreună cu un alt creștin, Nadia nu a pomenit de propriile sale nevoi. A spus doar atât: „Of, Isuse, Fiu al lui Dumnezeu, Tu mă cunoști foarte bine. I-ai salvat viața soțului meu când fratele meu l-a atacat și l-a bătut rău. Când ne-a fost foame, ne-ai dat hrană și un loc în care să stăm. Isuse, avem încredere că nu ne vei părăsi niciodată. Amin.”

Amin, într-adevăr. Speranța ei stă în credința că Isus nu-i va părăsi niciodată. Dragostea sa nemărginită ne inspiră să-i tratăm pe ceilalți așa cum ne-a tratat El pe noi. „Căci am fost flămând și mi-ați dat de mâncat; mi-a fost sete și mi-ați dat de băut; am

fost străin și m-ați primit; am fost gol și m-ați îmbrăcat; am fost bolnav și ați venit să mă vedeți; am fost în temniță și ați venit pe la mine.» [...] Drept răspuns, Împăratul le va zice: «Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai mei, mie mi le-ați făcut.»” (Matei 25:35-36,40).

Ce privilegiu avem să îi mulțumim lui Dumnezeu pentru că are grijă de noi, făcându-ne mâinile și picioarele Lui, astfel încât să avem grijă de ceilalți, fie că aceștia locuiesc alături sau într-o țară îndepărtată. Să ne rugăm pentru a primi călăuzirea lui Dumnezeu în descoperirea nevoilor lor și pentru a fi mai receptivi la îndrumarea Duhului Sfânt în grija ce le-o purtăm.

Iubindu-l pe Cristos mai presus de toate

Musa

Somalia

În satul Yonday, lângă Kismayo, în Somalia, Musa Mohamed Yusuf îndeplinea mai multe roluri. Era soțul Helimei, de care fusese dintotdeauna îndrăgostit. Era tatăl a trei fii dragi: Omar, doisprezece ani, Ali, unsprezece și Salat, șapte. Adept al lui Isus, Musa era și liderul unui biserici-de-casă, pe ai căror oameni îi slujise onorabil ani de zile. Mai presus de orice, Dumnezeu îl chemase să împărtășească adevărul lui Isus într-o țară de pe coasta de est a Africii, unde oamenii se opun cu tărie acestui adevăr.

Fiecare rol pe care-l avem în viață vine cu un preț, iar unele cer un preț mai mare decât altele. Musa a învățat acest dureros adevăr în iulie 2009.

În fiecare zi când se plimba printre săteni, Musa intra ici și colo în câte-o conversație liniștită în care spera că va putea aduce „vorba de Isus”. O femeie era întotdeauna numai ochi și urechi. Nu se apropia niciodată prea tare, rămânea mereu la marginea grupului de oameni. Fața îi era aproape toată acoperită, însă urechile ei ascultau fiecare cuvânt rostit de el.

La fel ca majoritatea femeilor somaleze, era tatuată cu henna de când era mică. Măinile și părți ale feței erau acoperite cu desene

și modele complicate. Se știa că era căsătorită cu un lider de rang înalt al-Shabab, un grup islamic extremist din Somalia.

„Mă rog să am ocazia de a o conduce la Cristos”, îi spuse Musa prietenului său Ahmed.

Ahmed strânse din buze și clătină din cap. „Musa, ești prietenul meu și am multă considerație pentru dragostea ta față de Dumnezeu și felul în care îți împărtășești credința atât de liber, dar te joci cu focul. Știi cine e soțul ei.”

„Da, știu”, răspunse Musa. „Însă mai știu și de Cuvântul lui Dumnezeu care ne îndeamnă să propovăduim Evanghelia tuturor națiunilor, inclusiv a noastră. Nu văd nici o excepție.”

„Dar te-ai putea pune în pericol, spuse Ahmed. Ți-ai putea pune în pericol familia.”

„Dacă nimeni nu îndrăznește să i-l împărtășească pe Cristos, atunci viața ei, în perspectiva veșniciei, este mai mult decât în pericol”, spuse Musa. „Nu suntem noi responsabili pentru rezultate, Ahmed, dar avem responsabilitatea de a împărtăși.

„Chiar dacă poți fi ucis pentru asta?”

Musa făcu o pauză. „Da, chiar și dacă pot fi ucis pentru asta.”

„Dar familia ta...”

Musa ridică mâna. „Ahmed, Dumnezeu e mai important decât familia mea. Îmi iubesc soția. Îmi iubesc copiii. Dar ni se spune în Biblie să-l iubim pe Isus mai presus de orice.”

În seara aceea, Musa și cu soția lui s-au rugat pentru femeia musulmană. A doua zi, când Musa porni o discuție, femeia se apropie. Musa înclină capul în semn de salut apoi spuse: „Te văd pe aici în fiecare zi. Văd în ochii tăi curiozitatea despre acest Dumnezeu de care vorbesc. Urechile tale ascultă.”

Ea aprobă din cap.

„Am un cadou pentru tine”, spuse el, privind în stânga și-n dreapta.

Aceasta făcu ochii mari. Privi în jos, văzându-l cum scoate dintr-o geantă o carte mică și neagră. Era o Biblie.

La fel ca el, aruncă o privire furișă în jur. „Mulțumesc”, șopti, luând cadoul. „Mulțumesc foarte mult.” Apoi plecă repede.

O săptămână mai târziu, îi spuse lui Musa că-și găsisese loc în inimă pentru Isus din Biblie. „Sunt hotărâtă să îl urmez pe El”, declară ea, „nu pe Allah.”

Musa radia, însă nu ca o reflectare a mândriei de sine, ci în cinstea lui Dumnezeu. A doua săptămână însă, femeia nu a mai apărut. Nici săptămâna următoare. Musa începu să își facă griji.

În cele din urmă, femeia veni, însă de data aceasta avea capul plecat, ochii nu-i mai erau la fel de curioși, iar obrazul stâng îi era vântat. Soțul observase o schimbare la ea și o întrebă ce se întâmplă. Aceasta îi spuse despre convertirea la Cristos, iar el o bătu.

Câteva zile mai târziu, un grup de bărbați musulmani – acoliți de-ai soțului femeii – apărură la casa lui Musa începând să urle la el pentru „convertirea” femeii. Îi porunciră să le spună unde se afla Mberwa, un lider creștin influent. Musa nu auzise de el niciodată.

„Vă dăm două zile”, spuse liderul grupului. „Să-l ai pe Mberwa când ne întoarcem... sau altfel...”

După plecarea bărbaților, soția lui insistă ca el să părăsească Somalia. Fără tragere de inimă, călători până la o tabără de refugiați din Kenya. Două zile mai târziu, în timp ce Helima pregătea masa pentru ea și băieții, acoliții se întoarseră acasă la Musa. Când descoperiră că a plecat, doi bărbați îi înșfăcă ră pe Omar și Ali, legându-i de picioare și la ochi. Cumva Helima și Salat reușiră să scape și să se întâlnească cu Musa în Kenya. Însă cei doi fii mai mari aveau să plătească prețul pentru ceea ce ucigașii lor numeau „păcatele tatălui”. Fură decapitați.

În aceeași lună, alți opt creștini au fost martirizați în Somalia pentru credința lor. O lună mai târziu, în august, un băiat de paisprezece ani care se convertise de la islam a fost împușcat și omorât. În septembrie, o femeie a fost împușcată pentru că avea șase Biblii.

Într-o lume unde majoritatea oamenilor „joacă la sigur” pentru a evita suferința, mulți dintre frații și surorile noastre creștine suferă persecuții și își sacrifică viața fiindcă îl iubesc pe Cristos mai presus de orice. La fel ca Musa și familia lui, aceștia poartă în inimă cuvintele lui Pavel: „Pentru că vouă vi s-a dat harul pentru Hristos, nu numai ca să credeți în El, ci ca să și suferiți pentru El”. (Filipeni 1:29).

Adepții lui Isus din comunități și țări ostile lui Isus înțeleg că suferința de dragul lui Cristos este o parte normală a vieții creștine. Ei îl aleg de bunăvoie pe Cristos mai presus de orice. Neînfricați și dispuși la sacrificiu, rămân credincioși Dumnezeuului suveran pe care-l slujesc.

Nu putem prezice niciodată cum vor reacționa oamenii la ceea ce spunem sau facem. Nu știm care vor fi consecințele. Dar a refuza să trăiești pentru Cristos, mai presus de orice, înseamnă a renunța la mâna lui Dumnezeu și a permite dușmanului să preia controlul.

Ce privilegiu să stăm alături de acești frați și surori care își transpun credința în viață. Ei sunt pentru noi exemple vii ale puterii mărețe a lui Dumnezeu. Ei arată o încredere uimitoare în Dumnezeu care le este credincios celor care îl slujesc.

Fie să avem credința de-a ne ruga pentru curaj, îndrumare și înțelepciune. Și să ne rugăm pentru ucenicii persecutați ai lui Isus care ne pot învăța atât de multe despre cum este să trăiești o viață de sacrificiu pentru Dumnezeu.

După bombă au venit îngerii

Khalida

Pakistan

Într-o dimineață de septembrie, Khalida Marriam, însărcinată în opt luni cu un băiețel, se duse la biserica „All Saints” din centrul vechi al Peshawar-ului, Pakistan. Ca de obicei, își lăsă pantofii la ușă și intră, pentru a se închina împreună cu ceilalți credincioși. Nimeni din cei aflați alături de ea nu ar fi putut anticipa sau chiar imagina violențele care aveau să schimbe viața Khalidei și a multor alți creștini.

Când mulțimea de credincioși ieși din clădire, mulți își recupe-rară încălțăminte și se duseră în curte pentru a lua masa. Acolo, doi teroriști sinucigași cu bombă detonară suficient exploziv cât să omoare o sută de oameni. Alți o sută cincizeci fură răniți. Scena era plină de membre retezate și haine însângerate.

A fost cel mai sângeros atac asupra creștinilor pakistanezi din istorie. În seara aceea, multe dintre marile ziare ale lumii, mai multe televiziuni, site-uri și bloguri au relatat despre această tragedie. A doua zi însă, jurnaliștii și bloggerii trecuseră mai departe, la alte știri.

Khalida nu va uita niciodată acea zi. Un rulment cu bile – un șrapnel de la o bombă – i-a sfâșiat abdomenul, ucigându-i instan-

taneu copilul din pânțele. S-a ales de asemenea cu mâna stângă ruptă și cu multiple fracturi la ambele picioare.

La spital, doctorul i-a făcut cezariană pentru a-i scoate fiul care nu a mai apucat să vadă lumina zilei. Medicul i-a tratat și mâna și i-a pus tije în picioare, care să o ajute la vindecare. Îngrijirea a fost însă necorespunzătoare. La două săptămâni de la explozie, tijele au început să ruginască, punându-i viața în pericol.

În timp ce Khalida plângea cu lacrimi de durere și frustrare în spital, au intervenit niște creștini, oferindu-i ajutor financiar ca să se poată muta într-un spital mai bun. Când a auzit de ce au venit, a plâns de bucurie.

„Când Dumnezeu mă vindecă și voi ieși din spital”, a spus, „primul loc unde mă voi opri va fi la biserică, pentru a-i mulțumi lui Dumnezeu.”

Apoi, alături de soțul și mama ei, Khalida și-a plecat capul în rugăciune împreună cu acești creștini de nădejde. După ce a fost transportată de la un alt spital, mama ei i-a spus: „Am auzit că îngerii sunt în rai, însă eu văd îngeri stând în fața mea. Nu ne-am gândit niciodată la un spital atât de scump.”

Aflând că mii de frați și surori din America se rugau pentru ea, Khalida a spus: „Toți sunt sfinți, toți sunt îngeri.”

Unii ar putea spune că de fapt Khalida și cei ce frecventau biserica aceea sunt adevărații sfinți, adevărații îngeri. La urma urmei, se închină cu curaj într-o țară unde mulți oameni se opun vehement credinței lor în Isus. Cu spirit de sacrificiu, își riscă viața pentru a se închina Dumnezeului celui adevărat.

Chiar și după astfel de atacuri cumplite, supraviețuitori precum Khalida au rămas credincioși Domnului din toată inima. Ei continuă să își pună speranța în El. Continuă să îl laude. Continuă să le mulțumească membrilor trupului lui Cristos care îi ajută.

„Ne rugăm zilnic Domnului”, a spus Khalida despre mama, soțul și fiicele ei. „Citim din Biblie în fiecare seară și ne rugăm

Domnului pentru vindecarea mea și pentru binecuvântarea oamenilor care mă ajută.”

Adepții lui Isus din întreaga lume sunt cu adevărat binecuvântați să cunoască oameni precum Khalida. Pentru noi, ei nu sunt „știrile de ieri”. Sunt în gândurile, inimile și rugăciunile noastre zi și noapte, fiindcă sunt frații și surorile noastre, tații și mamele noastre din familia universală a lui Isus.

Pavel ne amintește că noi, în calitate de corp al credincioșilor, trebuie să ne asumăm bucuriile și tristețile celorlalți. „Și dacă suferă un mădular, toate măduarele suferă împreună cu el; dacă este prețuit un mădular, toate măduarele se bucură împreună cu el.” (1 Corinteni 12:26). Acest lucru este adevărat indiferent unde am trăi. Oricât de diferite sunt circumstanțele vieții noastre. Oricât de mari sau de mici ar fi nevoile noastre.

Dacă biserica lui Dumnezeu este cu adevărat o familie răspândită în întreaga lume, atunci bineînțeles că suferim când un alt ucenic al lui Isus suferă – chiar dacă acea persoană locuiește în casa noastră sau pe alt continent. Bineînțeles că vrem să întindem o mână de ajutor când un alt discipol al lui Isus e în nevoie. Bineînțeles că vrem să ne rugăm pentru acea persoană, la fel cum facem pentru persoana lângă care stăm în grupul de studiu biblic. Și bineînțeles că ne bucurăm când vedem puterea cea mare a lui Dumnezeu lucrând în viața acelei persoane.

Rugați-vă ca Dumnezeu să folosească, în continuare, persecuția creștinilor din întreaga lume, pentru a ne lega laolaltă într-o țesătură a unității pline de Duh, pentru a cunoaște cu adevărat ce înseamnă să fim membrii unui singur trup, împreună-moștenitori în familia lui Dumnezeu.

Un „nebun” pentru Cristos

Kazim

Pakistan

După opt zile în care fu forțat să taie lemne de dimineața până seara, Kazim abia mai recunoștea toporul. Mânerul, cândva cenușiu, acum era roșu de la mâinile pline de sânge.

„Acum o să lași deoparte iubirea asta pentru Cristos?”, întrebă Mohamed Shafiq, un bătrân din sat. „Ți-au venit mințile la cap?”

Kazim se aplecă, epuizat, gândindu-se la soția lui, Yasmeen. Transpirația îi picura de pe vârful nasului. Hainele îi duhneau. Clătină din cap și exclamă: „Nu, niciodată.”

„Ești nebun”, spuse Shafiq, ridicând bastonul cu care-l bătea, ca și cum ar fi tăiat și el lemne. Chipul lui reflecta un amestec de satisfacție și frustrare. Cu un zvâcnet sonor, trânti bățul peste spatele plin de bășici al lui Kazim.

„Aaah!”, țipă Kazim, cu o grimasă, încercând să găsească puterea de a rezista încă unei lovituri.

„Nu mai trândăvi”, spuse bătrânul. „Avem nevoie de mai mult lemn.” Apoi, îmbrâncindu-l scurt, îl dărmă pe Kazim la pământ.

Înainte de persecuție, Kazim lucra la fermă ziua și făcea muncă de evanghelizare noaptea. După una din zilele sale de douăsprezece ore de lucru, se duse cu bicicleta acasă să îmbrace rapid un chapati cu orez împreună cu Yasmeen.

„Te extenuezi”, îi spuse ea. „Nu le poți face pe toate.”

El o privi pe femeia al cărei zâmbet încă îi topea inima și spuse: „Imediat ce reușesc să vestesc Cuvântul lui Dumnezeu, mă întorc la tine”, răspunse el și, în joacă, o apucă de șal și o trase spre el.

În altă zi, pe când Kazim mergea cu bicicleta la piață, Shafiq îl obligă să oprească. „Știm că te-ai rugat în numele lui Isus”, spuse el. „Profetul nostru Mohamed este un profet adevărat. Profetul vostru e un mincinos.”

„Isus Cristos este Dumnezeu cel adevărat și viu”, răspunse Kazim. „Lui mă închin și le propovăduiesc mesajul Lui și celorlalți oameni.”

„E adevărat?”, întrebă bătrânul cu ochii mijiți. Dând ușor din cap amenințător, continuă: „Ei bine, să vedem ce zic ceilalți despre faptul că tu crezi în acest Isus de rahat și că îl propovăduiești.”

Shafiq se întoarse către mulțimea care se vânzolea trecând de la un vânzător la altul.

„Ați auzit, prietenii mei?”, își ridică vocea peste larma pieței. „Acest om, mai josnic ca un șarpe, se laudă că se închină lui Isus și se umflă în pene, spunându-le celorlalți despre Dumnezeul său fals.”

Asemeni unor albine furioase, trecătorii se năpustiră asupra lui. Împreună cu Shafiq, îl târâră departe, forțându-l să taie lemne până se va lepăda de credința pentru Cristos. Când văzură că nu se leapădă, îl lăsară să plece.

Dar într-o zi, când Kazim se pregătea pentru slujirea de seară, Shafiq cu alți cinci militanți musulmani veniră să îi ceară din nou socoteală. Kazim îi făcu un semn nepotului său de șapte ani, Rachid, să vină la el. Se întoarse spre băiat:

„Astăzi mă vor uide”, șopti el. „Te rog ia-mi Biblia și păstrează-o la tine.” Apoi îl împinse cu blândețe pe băiat, ca și cum nepotul său ar fi fost o barcă și Kazim l-ar fi trimis pe mare.

Când Kazim întoarse capul, Shafiq scoase un pistol semi-automat. Cu degetul pe trăgaci îl îndreptă spre capul lui Kazim. „As-

tăzi o să te împușc, dacă nu îl accepți pe Mohamed ca singurul și unicul profet adevărat.”

Kazim îl privi intens în ochi: „Nu pot face asta. Dacă vrei să mă împuști, fă-o. Accept bucuros să fiu omorât. Amintește-ți însă că dacă aceasta nu e voia lui Dumnezeu, n-o să mă poți ucide.”

Shafiq rămase cu pistolul îndreptat spre capul lui Kazim câteva minute. Apoi mâna începu să-i tremure. Scoase telefonul și îl raportă pe Kazim la poliție, spunând că a încercat să-l jefuiască.

Mai târziu, ajuns la secția de poliție, ofițerii îl supuseră unei noi runde de tortură, care dură treisprezece zile.

Îi legară mâinile la spate.

Îl bătură la tălpi.

Îi smulseră barba, unul din ofițeri spunându-i: „Profetul Mohamed avea o barbă și tu îndrăznești să-l compari cu Isus al tău!”

Îl târâră pe pământul murdar. Îl batjocoriră. Îl scuipară.

Uneori îl dezbrăcau de haine și îi biciuiau spatele și fesele cu o curea de piele.

„Toate astea pot înceta dacă accepți islamul”, spuse un bărbat. „Nu.”

Ofițerul îl plesni peste față, iar Kazim clătină din cap că nu.

Într-un final, poliștii înregistrară falsele acuzații de jaf împotriva lui, trimițându-l la o închisoare regională. Durerea îi radia din umeri până pe spate. Slăbit și prea epuizat ca să poată vorbi, Kazim simțea totuși o pace pe care abia o putea înțelege, în special de când avea o Biblie zdrențuită primită de la un tovarăș deținut. Singura sa supărare? Ochii îi erau prea umflați pentru a citi, așa că cel care-i dăruise Biblia îi citea zilnic.

La patru luni după arestare, Kazim fu eliberat pe cauțiune. Când se întoarse acasă, Yasmeen nu era. Shafiq, cel care-l persecutase, se mutase în casa lui, revendicându-i toate bunurile, animalele și delectându-se cu titlul de „proprietar” peste noua lui avere.

„Dacă nu pleci imediat”, îi porunci lui Kazim, „te împușc și pe tine, și pe soția ta, când o găsim.”

Cu doar doi dolari în buzunar, Kazim o găsi pe Yasmeen în sat. Fugiră, lăsând totul în urmă. Se opriră să ceară ajutor la diferiți prieteni, însă aceștia le întoarseră spatele de frică să nu devină și ei ținte ale persecuției.

Kazim și Yasmeen se duseră într-un alt sat, unde un bărbat creștin le permise să stea într-o mică clădire pe care o deținea. De asemenea, le oferì haine, mâncare și o Biblie. „Știam că Dumnezeu ne va oferi ajutor”, spunea mai târziu Kazim, „dar nu știam în ce fel o va face. Aveam parte de o singură binecuvântare: libertatea de a predica Cuvântul.” Alți creștini, aflând de situația lor, interveniră și cumpărară o ricșă pentru Kazim, ca să-și poată întreține familia din taximetrie.

Unii oameni l-ar numi pe Kazim nebun. Cicatricile de pe spate s-ar putea să nu dispară niciodată. Poate că nu își va putea revendica niciodată casa. Poate că va avea mereu coșmaruri cu bătăile sale.

Kazim însă este genul de nebun despre care a scris apostolul Pavel: „Noi suntem nebuni pentru Hristos; voi, înțelepți în Hristos! Noi, slabi; voi, tari! Voi, puși în cinste; noi, disprețuiți! Până în clipa aceasta suferim de foame și de sete, suntem goi, chinuiți, umblăm din loc în loc, ne ostenim și lucrăm cu mâinile noastre; când suntem ocărăți, binecuvântăm; când suntem prigoniți, răbdăm; când suntem vorbiți de rău, ne rugăm. Până în ziua de azi am ajuns ca gunoiul lumii acesteia, ca lepădătura tuturor.”(1 Corinteni 4:10-13).

Nici o umilință pământească sau sacrificiu personal, cât de mare, nu poate smulge viața lui Isus dintr-o persoană ai cărei ochi sunt ațintiți asupra Lui. Putem fi slabi în noi înșine, dar suntem puternici în El. „Ne uităm toate grijile”, a spus recent Kazim, „și chiar și astăzi ne simțim proaspeți în credința față de Isus. Încep fiecare zi în rugăciune, iar apoi îmi conduc ricșa.”

Fie ca toți să umblăm într-o astfel de credință, indiferent de ceea ce ne iese în cale.

Martiri în istorie

Dietrich Bonhoeffer

1906-1945

Germania

*Fiul lui Dumnezeu a purtat carnea noastră și din
acest motiv a purtat crucea. El a purtat toate
păcatele noastre și prin purtarea Sa a adus pacea.
Astfel sunt chemați discipolii Săi să se poarte.*

Dietrich Bonhoeffer, *Meditations on the Cross*
(*Meditații despre cruce*)

În 9 Aprilie 1945, cu o săptămână înainte ca trupele aliate să elibereze lagărul morții de la Flossenburg, naziștii l-au spânzurat pe Dietrich Bonhoeffer, un pastor luteran care reușise să le țină piept din 1930 până în 1940.

Bonhoeffer a crescut ca un student remarcabil, dintr-o familie de clasă mijlocie. A absolvit Universitatea din Berlin, iar apoi a studiat un an la Seminarul Teologic Union din New York. A predat la școala duminicală și a condus studii biblice în ghetourile Harlemului, cunoscând aici ororile urii rasiale. La vârsta de douăzeci și cinci de ani, predă teologie sistematică la Universitatea din Berlin.

Când Hitler a venit la putere în 1933, Bonhoeffer a ieșit în evidență ca un purtător de cuvânt de frunte al Bisericii Confesionale, centrul rezistenței protestante împotriva naziștilor. Drept răspuns la legile anti-evreiești din acea primăvară, Bonhoeffer a declarat într-o predică faptul că biserica trebuie să se opună statului, atunci

când face judecăți greșite din punct de vedere biblic. Dacă un șofer nebun conduce o mașină cu nesăbuintă și rănește alți oameni, spunea el, nu este suficient doar să-i ajutăm pe răniți. Trebuie ca ceilalți oameni să facă tot posibilul pentru a opri mașina. La acea vreme, un număr tot mai mare de creștini susțineau mișcarea național-socialistă a lui Hitler și majoritatea celor din congregația lui Bonhoeffer au părăsit slujba aceea dezgustați.

După ce Biserica Protestantă din Germania a votat pentru a-l susține pe Hitler, Bonhoeffer a contribuit la crearea unui grup luteran separatist numit „Tinerii Reformatori”. Aceștia au jurat să rămână loiali Cuvântului lui Dumnezeu, opunându-se legilor anti-evreiești. Mai târziu, Bonhoeffer a devenit un important purtător de cuvânt al Bisericii Confesionale. Cartea sa „Viața împreună” descrie viața comunității creștine din acel seminar.

O altă carte, mai faimoasă, a lui Bonhoeffer, „Costul uceniciei”, atacă „harul ieftin” definit ca o scuză pentru laxitatea morală. Considera că sacrificiile sunt necesare pentru viața creștină. „Să fii expulzat, disprețuit și abandonat în suferință [...] este o trăsătură esențială a suferinței crucii, care însă nu mai poate fi înțeleasă de către unii creștini incapabili să distingă între existența burgheză și cea creștină.”

El a descris suferința ca pe o stare în care ne sunt retezate legăturile cu lumea. Ca urmare, ea nu ar trebui privită ca pe ceva pe care creștinii îl fac din milă, morbiditate sau autocompătimire. Sacrificiul, da. Dar un sacrificiu lipsit de milă.

„Crucea nu este groaznicul sfârșit al unei vieți evlavioase și fericite, ci se află mai degrabă la începutul comuniunii cu Isus Cristos”, a scris el. „A pași sub cruce nu e suferință și desperare, ci reîmprospătare și pace pentru sufletul cuiva – e cea mai mare bucurie.”

Bonhoeffer a fost arestat în 1943 și încarcerat în Berlin. Chiar dacă viața i-a fost cruțată inițial, datorită intervenției unei rude cu o poziție înaltă în guvern, persoana respectivă a fost implicată

în comploturi anti-naziste. La 8 aprilie 1945, Bonhoeffer abia ce terminase slujba religioasă în închisoarea de la Schoenberg, când au intrat doi soldați. „Prizonier Bonhoeffer, pregătește-te și vino cu noi”, a ordonat unul.

La plecare, Bonhoeffer s-a întors către tovarășii lui deținuți. Reflectând la bucuria suferinței în comuniune cu Isus, a spus: „Acesta e sfârșitul – dar pentru mine începutul – vieții.”

Partea a II-a

CURAJUL

Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită. Împotriviți-vă lui tari în credință, știind că și frații voștri în lume trec prin aceleași suferințe ca voi. Dumnezeu oricărui har, care v-a chemat în Hristos Isus la slava Sa veșnică, după ce veți suferi puțină vreme, vă va desăvârși, vă va întări, vă va da putere și vă va face neclintii.

1 Petru 5:8-10

Când trăim printre oameni care opun rezistență sau sunt ostili pe față Evangheliei, este greu, uneori chiar terifiant, să rămâi puternic și să trăiești ca ucenic al lui Isus. Dar, încă din vremurile străvechi ale Bibliei, Dumnezeu și-a chemat oamenii să-l servească în timp ce se confruntau cu situații dificile. Dumnezeu cunoaște amenințările și pericolele ce ne așteaptă și are un mesaj pentru cei care-l slujesc cu credincioșie.

După moartea lui Moise, Iosua avea în față sarcina dificilă de a-i conduce pe vechii Israeliti în lupta pentru luarea în stăpânire a Țării Promise. Dumnezeu i-a spus: „Nu ți-am dat Eu oare porunca aceasta: «Întărește-te și îmbărbătează-te»? Nu te înspăimânta și nu te îngrozi, căci Domnul Dumnezeuul tău este cu tine în tot ce vei face.” (Iosua 1:9).

David, care trecuse peste multe obstacole înfricoșătoare și mari greutăți, a împărtășit mesajul de susținere din Psalmi 27:14: „Nădăjduiește în Domnul! Fii tare, îmbărbătează-ți inima și nădăjduiește în DOMNUL!”

Curajul de a merge înainte în ascultare, în ciuda pericolelor evidente, nu se bazează pe un sentiment uman, pe capacitatea de a te „motiva” în fața provocării. Curajul de a te ridica în numele lui Isus nu vine din evaluarea riscurilor și din cântărirea beneficiilor și a pierderilor. Vine din conștientizarea riscurilor și de a merge înainte, în ciuda lor. Dacă vrem să stăm drepti în numele lui Isus, nu putem lăsa frica să ne paralizeze inimile, făcându-ne să cădem în neascultare.

Curajul uman îl va părăsi pe ucenicul lui Isus care împărtășește Evanghelia într-o zonă unde militanții islamici dețin controlul. Curajul uman este insuficient pentru a-i motiva pe un pastor și soția lui să rămână într-un teritoriu controlat de ISIS, unde trebuie să țină întâlniri secrete de studiu biblic cu noii creștini, pentru ca ei să dobândească o mai bună înțelegere și un mai mare angajament față de Isus. Spre deosebire de curajul pe care îl adunăm prin propriile noastre forțe, curajul de a înfrunta persecuția în numele credinței este înrădăcinat în cunoașterea faptului că Dumnezeu lucrează în și prin noi pentru a-și împlini voința, chiar și în mijlocul violențelor și al haosului aducător de moarte.

Un astfel de curaj este hrănit de încrederea noastră în puterea și tăria lui Dumnezeu de a depăși dificultăți insurmontabile. Își trage încrederea din exemplul și promisiunea lui Isus. „Dar, când vă vor da în mâna lor, să nu vă îngrijorati, gândindu-vă cum sau ce veți spune; căci ce veți avea de spus vă va fi dat chiar în ceasul acela [...] Cine nu-și ia crucea lui și nu vine după Mine nu este vrednic de Mine. (Matei 10:19, 38).”

Un asemenea curaj se dobândește prin angajamentul continuu de a privi situația în lumina perspectivei veșnice a lui Dumnezeu și de a ne baza doar pe El în ce privește puterea de a îndura. Un astfel de curaj duce la fapte îndrăznețe în ciuda tuturor riscurilor.

Într-o lume în care chiar și micile gesturi care ar sugera credința față de Isus – a cere vizitatorilor străini o Biblie, neparticiparea la chemarea musulmană la rugăciune, adresarea de întrebări unui ucenic al lui Isus – pot avea repercusiuni tragice, curajul înrădăcinat în puterea și credincioșia lui Dumnezeu este esențial.

Următoarele povestiri arată cum curajul împuternicit de Duh lucrează în viețile celor care poartă marca „Sunt N” și care cred plini de recunoștință că Domnul îi va ocroti în orice moment.

Teologia durerii

Naasir și Hoda

Egipt

O ceață de poluare ce atârna peste întinsul oraș Cairo devenea și mai înțepătoare de la fumul de țigară și al țevilor de eșapament. În mijlocul forfotei, răsunau claxoane. Vândători ambulanti insistenți îi vânau pe turiștii veniți să viziteze mormintele antice, moscheele bogat ornamentate și, bineînțeles, piramidele din Giza care se înălțau maiestuos în partea de vest a orașului. Dar Naasir și Hoda, tânărul cuplu căsătorit care se îndrepta spre un complex de locuințe, nu erau turiști. Ei nu erau concentrați asupra obiectivelor turistice, ci pe încercarea de a găsi în sfârșit un loc unde să stea, într-o clădire dărăpănată de apartamente.

Trecând pe lângă un grup de oameni, unul dintre ei scuipă la picioarele lui Hoda. Mormăi ceva despre faptul că nu avea capul acoperit. Hoda înțelese remarca jignitoare. În vreme ce majoritatea femeilor musulmane își acoperă capul, majoritatea creștinilor nu o fac.

Proprietarul, o femeie în vârstă, îi întâmpină pe cei doi, care aveau în jur de treizeci de ani, și fiul lor de nouă ani, însă pe Hoda o privi cu scepticism. Cu toate acestea, le vorbi despre apartament, spunându-le prețul și condițiile. Apoi le puse câteva întrebări despre fostele lor chirii, venituri și alte detalii.

„Deci?” , întrebă Naasir. „Îl putem lua?”

Femeia părea nesigură, de parcă ar fi deranjat-o ceva. Aruncă o scurtă privire spre Hoda, apoi își întoarse capul.

„Da”, răspunse cu o urmă de reticență. „Dacă-l vreți, e al vostru.”

„Oh, mulțumesc, mulțumesc”, spuse Naasir,

„Vă suntem recunoscători”, adăugă Hoda.

Nu le fusese ușor să găsească un loc de stat. De douăsprezece ori au fost dați afară de către proprietari, după ce au aflat că erau creștini. Cu toate acestea, Naasir și Hoda au rămas fermi în angajamentul lor de a fi sinceri când cineva întreba dacă sunt musulmani. La un moment dat, fuseseră musulmani, însă acum nu mai erau.

Dar ușurarea lor nu dură mult. Pe când plecau, apăru soțul proprietarei. Acesta se uită direct la Hoda, iar apoi la soția lui.

„Le-ai spus, firește”, spuse el, „că apartamentul e deja închiriat altcuiva nu-i așa?”

„Le-am spus că-l pot lua”, răspunse ea.

„Poftim?”, exclamă el întorcându-se către Hoda. „Unde ți-e hi-jabul?”

Hoda îi aruncă o privire lui Naasir și spuse: „Sunt... creștină.”

„Atunci nu puteți închiria apartamentul!”, rosti el.

„Am văzut că nu e acoperită”, i-a zis soția „dar avem nevoie de bani, apartamentul e gol de șase luni.”

„Și avem o înțelegere”, spuse Nassir plin de speranță.

„Nu aveți nimic!”, spuse bărbatul. „Nimic în afară de lipsă de respect pentru islam. Plecați! Acum!”

„Nu e corect”, zise Nassir. „Doar pentru că nu suntem de acord...”

„Plecați!”, repetă bărbatul. „Sunt milioane de oameni în Cairo. Sunt mii de judecători, nimeni nu va fi de partea voastră.”

„Haide”, zise Hoda, „trebuie să plecăm”.

În Egipt, „cuptorul de fier” s-a încins tot mai mult pentru ucenicii lui Isus, de-a lungul ultimilor zeci de ani. Teologia isla-

mică radicală s-a înrădăcinat tot mai adânc în societate. Musulmani extremiști s-au infiltrat în departamentele guvernamentale. Constituția țării acum spune că legea Șaria (islamică) trebuie să fie baza întregii legislații. Atacurile împotriva creștinilor din Biserica Ortodoxă Coptă, ai căror strămoși au îmbrățișat creștinismul în primele secole după Cristos, s-au înmulțit. Însă creștinii convertiți de la islam suferă cel mai tare. Nassir și Hoda printre ei. În ciuda discriminărilor, ei se agață plini de curaj de credința lor.

Hoda a venit la Cristos în tinerețe. Când familia a aflat de convertirea ei, maică-sa a încuiat-o în dormitor. Și nu pentru o zi, nici pentru o săptămână, ci pentru doi ani!

Nu a avut voie să vorbească sau să mănânce împreună cu frații și surorile ei, din cauza statutului ei de „necredincioasă”. Radio-ul era singura ei conexiune cu lumea de afară și cu credința ei. Deși părinții credeau că ascultă muzică laică, ea asculta programe creștine transmise pe unde scurte din Europa. În timp ce asculta, își nota versete biblice pe bucăți de hârtie, pe care, când nu le memora, le ascundea printre haine sau în pernă.

Într-un final, părinții au început să o lase afară pentru mici perioade, dar era în continuare tratată ca un prizonier. Unul din verișorii ei era creștin, deși puțini știau asta. Aflând de situația sa dificilă, îi povesti lui Nassir, un prieten bun din cercul său foarte unit de creștini.

Nassir a fost inspirat de credința Hodei, dar supărat pentru lipsa libertății ei. După ce s-a gândit la situația ei și după multă rugăciune, a hotărât să o salveze. Vreme de doi ani, a economisit bani pentru a o putea elibera din închisoarea dormitorului ei. Preț de doi ani, s-a rugat pentru planul său. Într-un final, a sosit momentul să fie pus în aplicare.

Cu permisiunea ei, le-a cerut părinților mâna fetei. Părinții știau puține despre el, doar că era înalt, avea păr negru și că era arătos. Au presupus că era musulman, deși nu l-au întrebat nici-

odată. Decizia aceasta era soluția perfectă pentru a-și scăpa fiica de statutul de „necredincioasă”, astfel că au consimțit la căsătorie.

Poveștile cu „fericiți până la adânci bătrâneți” nu sunt frecvente în rândul ucenicilor lui Isus din Egipt, însă Naasir și Hoda s-au îndrăgostit, s-au căsătorit și au jurat să facă tot posibilul pentru a le împărtăși și celorlalți credința lor în Cristos.

Însă „cuptorul” persecuției rămânea încins.

Adeseori erau batjocoriți și hărțuiți de musulmani. Proprietarii musulmani îi izgoneau când aflau de religia lor creștină. Nașterea fiului lor a fost o binecuvântare plină de bucurie, însă una care făcea și mai necesară găsirea unei locuințe stabile. După a nu știu câta mutare, mobilierul lor uzat și vechi s-a dezmembrat. Nu aveau mâncare. Vremea se răcea. Dormeau pe jos. Toate acestea le făceau cu drag, fiindcă „simțeam că Dumnezeu ne pregătea pentru a ne încredința o misiune”, spunea Nassir.

În ciuda incertitudinilor vieții din Egipt, au rămas fideli chemării lor. Nassir este un evanghelist care-i învață pe alții să împărtășească cuvântul Lui Dumnezeu. Hoda conduce o asociație în Cairo, care adăpostește femei alungate din casele lor după convertirea la creștinism. Din fericire, au primit ajutorul unor creștini, în găsirea unei locuințe permanente. „Am avut multe șanse să plecăm din Egipt, dar suntem convinși că trebuie să rămânem pentru a ne îndeplini lucrarea”, spune Hoda.

Pe lângă amenințarea permanentă de a fi descoperiți de către autorități, continuă să aibă neînțelegeri cu familiile lor musulmane. Acum, că fiul lor merge la școală, se confruntă cu o provocare nouă și dificilă. În fiecare zi, acesta se lovește de o atitudine potrivnică față de viața și credința bazate pe Isus, de care are parte acasă.

„E confuz, pentru că la școală aude ceva, iar acasă aude lucruri diferite”, spune Nassir. „La școală îl învață despre creștini că sunt necredincioși și învață chiar să îl blesteme pe Cristos. Acasă încercăm să corectăm acest lucru”.

În ciuda puternicei opoziții, Nassir și Hoda întruchipează cu curaj cuvintele lui Marcu 8:35: „Căci oricine va vrea să-și scape viața o va pierde; dar oricine își va pierde viața din pricina Mea și din pricina Evangheliei, o va mântui”. Acestea le reamintesc, în mod constant, că, mereu, Cuvântul lui Dumnezeu nu promite fericire „până la adânci bătrâneți” – ci putere și înțelepciune de la Dumnezeu, pentru orice se ivește în calea lor. Atât de mult avem de învățat de la ei.

„În Egipt, teologia noastră, e teologia durerii”, explică Nassir. „Noi nu cunoaștem teologia prosperității, dar îl cunoaștem pe Isus.”

Ei știu că speranța, mulțumirea și pacea pot fi găsite doar în Isus. Așadar, în loc să-și trăiască viețile încercând să construiască un scenariu cu „final fericit”, au curajul să se încreadă în Dumnezeu cu orice preț. Sunt hotărâți să facă voia Lui, nu a lor.

Din prigonitor, prigonit

Abdulmasi

Nigeria

După ce bombarda o biserică, lui Abdulmasi îi plăcea să se întoarcă să-și savureze rezultatele muncii. Să știe numărul de cadavre. Să se scalde în gloria uciderii de creștini. La urma urmei, acesta era unul din obiectivele majore ale grupului Jama'atu Nasril Islam, din care făcea parte.

Cu câteva decenii în urmă, camarazii lui au început să-l numească „Domnul Insecticid”. Și-a dobândit această poreclă pentru că, după cum explica el, era „singurul care putea organiza stârpirea insectelor – uciderea creștinilor. Când căutai pe cineva care să te scape de insecte, mă sunai. Asta era viața mea.”

De fiecare dată când musulmanii din nordul Nigeriei simțeau cum creștinii câștigă teren, îl sunau. Era specializat în mașini capcană, plănuirea de revolte și infiltrarea în organizații creștine. Ultima dintre ele s-a dovedit a fi pierzania lui sau, din perspectivă biblică, răscumpărarea lui.

Abdulmasi nu cunoștea altă viață decât aceea a unei aderențe totale la Islam. La vârsta de cinci ani, familia l-a trimis forțat la *almajiri*, o practică veche a islamului, populară în Africa de Vest. Familiile musulmane își trimiteau copiii la un imam din localitate. Un băiat care practica *almajiri* se alătura altor patruzeci-cincizeci

de băieți sub instrucția imamului. Zilele erau la fel de stricte ca cele ale unor deținuți într-o închisoare.

Dimineața băieții recitau Coranul în arabă, o limbă pe care nu o înțelegeau. Îl recitau ore în șir și literalmente ani de zile, până îl memorau. Sarcina nu e diferită de cea a unor copii vorbitori de engleză care ar fi puși să învețe Biblia în chineză.

La prânz, băieții umblau pe străzi cerșind de mâncare, pe care o împărțeau mai întâi cu imamul. Apoi studiau Hadith, o colecție de ziceri atribuite profetului Mohamed, scrise de cărturari islamici la începutul secolului nouă.

În zonele islamiste fundamentaliste din lume, Hadith este sursa din care tinerii băieți învață conceptele de jihad, paradis și uciderea dușmanilor lui Allah.

Supus unui asemenea regim constant timp de un deceniu, Abdulmasi spune: „Islamul e o învățătură a urii, ură și nimic altceva decât ură.” Și: „Dacă există vreun rău în societate, ei îl vor pune pe seama creștinilor.” Singura sa consolare în această viață? Promisiunea unui „paradis” dacă îi ucidea pe dușmanii lui Allah.

La vârsta de șaptesprezece ani, dorind să scape cu disperare de o viață pe care o ura, Abdulmasi a participat la primul său jihad împotriva creștinilor din orașul nigerian Bauchi. Jihadiștii nu se atingeau de femei și copii, dar pe bărbați îi băteau și măcelăreau. În timpul atacului, Abdulmasi văzu un om cunoscut drept creștin, ieșind din casă.

„Am început să-l lovesc la picioare, ca să nu poată fugi”, își reamintește Abdulmasi. „A căzut și băieții l-au atacat încercând să-l omoare. Un băiat de șapte ani a fost cel care l-a omorât pe bărbat cu un cuțit, tăindu-i gâtul. Băiatul a fost poreclit «Șeful Măcelar».”

După crimă, Abdulmasi s-a bucurat. „Vezi tu, când faci asta, când omori un țânțar”, a spus el lovindu-și palmele laolaltă, „ai realizat ceva. Zâmbești chiar dacă-ți vezi mâinile pătate de sânge. Am scăpat de dușmanul lui Dumnezeu, care e și dușmanul meu.”

Anii au trecut, iar omorurile au continuat. Într-o zi, Abdulmasi s-a întors la biserica pe care tocmai o bombardase, descoperind un lucru ciudat. Membrii bisericii care supraviețuiseră atacului cântau.

Abdulmasi se înfurie. Întors la moschee, se plânse de ceea ce văzuse. „Se bucură”, a pufnit el. „Sunt mai fericiți.” *De ce nu pot scăpa de țințarii ăștia din biserică?*, se întrebă el.

Frustrat, hotărî să folosească o nouă tactică. Se va infiltra în biserică și va găsi metode de a-i omorî pe ucenicii lui Isus. A doua zi, se duse la biserică și îi spuse pastorului: „Sunt musulman, dar vreau să devin creștin.”

Pastorul și cei din congregație îl îmbrățișară călduros. „Dragostea care mi s-a arătat”, a spus el mai târziu, „m-a surprins”.

Începu să participe regulat la slujbe. Se alătură unui grup de tineri, făcu un curs de catehizare și fu botezat. În tot acest timp, se întorcea în secret la moschee, pentru a posti și a se ruga.

Abdulmasi a trăit această viață dublă timp de șase ani. Putea bomba o biserică din cealaltă parte a orașului într-o zi, iar în următoarea zi să țină cursuri de studiu biblic. Ba chiar fusese numit lider al grupului de tineri. Însă, când biserica a planificat o conferință invitând un pastor proeminent să vorbească, Abdulmasi se înfurie. *De ce nu eu? Nu sunt eu liderul grupului? De ce nu am fost rugat să vorbesc?*

Participă la conferință, însă clocotea de furie pe dinăuntru. Se rugă anume ca vorbitorul să dea greș pentru a fi el rugat să continue. Însă Dumnezeu avea un plan diferit pentru Abdulmasi. În timpul ultimei zile de conferință, pastorul a vorbit despre 1 Regi 18, unde Ilie îi provoacă pe prorocii lui Baal.

„Până când vreți să șchiopătați de amândouă picioarele?”, rosti cu glas tunător pastorul. „Dacă Domnul este Dumnezeu, mergeți după El, iar dacă este Baal, mergeți după Baal.”

Abdulmasi ridică fruntea.

„Pe cine duci tu de nas?”, continuă pastorul. „Cât a trecut din ziua când ai spus că l-ai acceptat pe Cristos și nu ai fost serios? De ce faci jocul ăsta dublu?”

Înăuntru lui Abdulmasi deveni agitat: *„Omul ăsta știe de mine. Cine i-a spus? Imediat o să-mi strige numele”*.

„Smerește-te”, spuse în continuare pastorul. „Ridică-te. Lașă-mă să mă rog pentru tine, iar Domnul va ierta tot ceea ce ai făcut. Uită că ești un tâlhar. Uită că ești un ucigaș. Uită toate aceste lucruri. Ridică-te!”

Abdulmasi se ridică. Viața sa dublă luă sfârșit. Când începu să-și mărturisească credința în Cristos – de data aceasta serios – începu o nouă viață în harul lui Dumnezeu. De asemenea, se expuse răzbunării jihadiștilor din care făcuse parte înainte.

„Nu te apropia de moschee”, l-a avertizat mai târziu unul dintre „băieții” lui. „O să te ucidă.”

Între timp, conducătorii bisericii erau încântați de angajamentul lui, însă au fost șocați să afle despre viața sa dublă. „Ce facem cu acest om?”, se întrebau ei. „Îl alungăm? Îl acceptăm?” S-au rugat timp de trei zile.

Decizia lor? Să-l ascundă pentru a-i salva viața. „Fiule”, i-a spus pastorul lui Abdulmasi, „Dumnezeu va lucra cu putere prin tine”.

Și așa a fost. În timp ce se ascundea în casa unui alt pastor, Abdulmasi nu s-a putut abține să le împărtășească credința sa musulmanilor. A căutat moduri prin care să-i aducă pe musulmani la Isus, însă întotdeauna era nevoit să privească peste umăr.

Mulți oameni spun că el este cel care li l-a prezentat pe Cristos. A îndrumat în secret învățători ai Coranului. A construit punți către prigonitorii creștinilor.

Lunile au devenit ani, anii au devenit decenii. Abdulmasi s-a căsătorit. Împreună cu soția lui, au avut copii. Dar trecutul său de jihadist nu a fost uitat. Era în continuare un om marcat. Odată, când musulmanii i-au înconjurat casa, a scăpat de moarte, fugind

pe ușa din spate. Trei ani mai târziu, musulmanii au mers la fiul său, aflat la vârsta studenției.

„Nu am venit să te jefuim”, a spus unul din ei. „Am venit să te omorâm pentru că ești fiul tatălui tău”. Și i-au tăiat gâtul.

„A fost foarte greu”, spune Abdulmasi, „dar nu există sacrificiu prea mare pentru Dumnezeu.” Și nici rană prea de adâncă pe care harul lui Dumnezeu să nu o poată vindeca.

Dând dovadă de mare curaj, Abdulmasi a încercat să îi împărtășească Cuvântul Domnului celui care a contribuit la plănuirea uciderii fiului său. Omul l-a respins, însă fiul bărbatului, auzind cele întâmplate, a venit acasă la Abdulmasi.

„Te rog”, i-a zis, „spune-mi despre acest Cristos al tău.”

Niciodată nu e prea târziu, pentru Dumnezeu, să ne răscumpe-re. Privind în urmă, la momentele când persecuta creștinii, trăind o viață dublă, iar apoi îndurând el însuși persecuția, Abdulmasi poate doar să dea din cap. „Dacă vrei să-i câștigi pe musulmani”, spune el, „trebuie să-i iubești, și nu cu o iubire omenească, ci cu iubirea pe care tu însuși ai cunoscut-o prin Cristos. Oamenii mă văd acum împărtășindu-mi cu adevărat inima. Dacă nu era harul lui Dumnezeu, nu aș fi cine sunt.”

Transformarea lui Abdulmasi din prigonitor în prigonit este un pas plin de curaj cu un profund impact. Cum a scris apostolul Pavel în Galateni 1:23-24: „Ele auzeau doar spunându-se: «Cel ce ne prigonea odinioară acum propovăduiește credința pe care căuta s-o nimicească odinioară. Și slăveau pe Dumnezeu din pricina mea.»”

Niciodată nu e prea târziu să alergăm în brațele Domnului. Rugați-vă, pentru cei care n-au trăit decât o viață marcată de ură, să fie prezentați Dumnezeului iubirii și al iertării. Rugați-vă ca ei, cei ca Abdulmasi, să aibă curajul să-l accepte pe Isus, lăsând în urmă crimele.

Înotând împotriva curentului

Yousef

Orientul Mijlociu

Yousef deschise flaconul cu pastile. Erau suficiente pentru a rezolva treaba. Dar, înainte de asta, se simți obligat să facă o scurtă trecere în revistă a celor douăzeci și ceva de ani trăiți. Când începu să deruleze în minte toți acești ani, se revelară ca un șir lung de eșecuri după eșecuri, dezamăgiri după dezamăgiri, înfrângeri după înfrângeri. Își alungă rapid gândul din minte.

Yousef încercase din răputeri să facă totul bine. Mergea la moschee. Recita zilnic rugăciuni din Coran. Dar pe la șaptesprezece ani, Yousef s-a îndepărtat de familia sa și de așa-zișii prieteni. Un gol îi înfometa sufletul și, deși a încercat să-l umple cu orice, de la alcool, la droguri, la bande de infractori, nimic nu a funcționat. De aceea a început să se gândească la o supradoză de pastile.

Apoi, ca de nicăieri, se contură chipul plăcut al bunicului său. Amintirile sale cu acest om nu erau multe. Rareori își văzuse bunicul, deoarece Yousef locuia în Orientul Mijlociu, iar bunicul lui se mutase în Statele Unite. Gândul îi aduse însă un zâmbet pe față și puțină speranță în inimă.

Yousef își aminti că bunicul era creștin, nu musulman. Își aminti de momentul când i-a spus „Povestea somonului”. Pe când era doar un băiețel, Yousef se puse în poala bunicului care se uita la

televizor. Emisiunea pe care o urmărea prezenta o scenă în care somonii înotau împotriva curenților rapizi ai unui râu.

„Yousef”, spuse bunicul său. „Creștinii sunt ca peștii ăștia – întotdeauna înotând împotriva curentului, împotriva lumii. Căile lumii sunt întotdeauna împotriva căilor lui Cristos. Dar, deși poate că se luptă din răspuțeri, peștii care înoată împotriva curentului sunt plini de viață. Iar cei care coboară cu ușurință la vale, în direcția curentului, a lumii, sunt de fapt pești morți.”

Amintirea povestirii atinse un punct sensibil în adâncul lui Yousef. Puse înapoi capacul la flaconul cu pastile. *Sunt în pragul sinuciderii, se gândi el, ce am de pierdut rugându-mă la acest Dumnezeu al bunicului meu?*

Yousef habar n-avea cum să se roage, așa că era cât se poate de sincer și realist. „N-o să mă sinucid, dacă Isus va îndrepta totul în viața mea.” „Până mâine seară”, punctă el, cu și mai multă franchețe.

Apoi adormi.

Dimineață se trezi cu unchiul său Ishaq așezat la capătul patului. „Dumnezeu a vorbit inimii mele, spunându-mi că trebuie să te vizitez azi”, spuse el. Trebuie să-ți povestesc despre mine și cum sunt cu adevărat fiul tatălui meu, al bunicului tău acum dispărut.

„Ce vrei să spui?”, întrebă Yousef.

„Cu mult timp în urmă, eram convins că pentru a fi fericit trebuie să fii bogat, să ai putere și să fii important”, spuse el. „Deci m-am gândit că pot dobândi acest lucru, devenind traficant de droguri. Însă, apoi am descoperit o nouă cale. O cale de a fi mulțumit în toate lucrurile. L-am descoperit pe Isus.”

Cuvântul *Isus* îl făcu pe Yousef să tresară, dar surpriza lui se transformă în curiozitate. „La fel ca bunicul?”, spuse el, aplecându-se înainte.

„Exact”, spuse unchiul. „Când eram tânăr, am crezut că e nebun. Isus? Serios? Dar când am dat cu capul de pragul de sus, la tata, la viața și seninătatea lui m-am întors. Așa că am început să vorbim.”

„Așa cum facem noi acum.”

„Într-adevăr.”

Povestea îl captivă pe Yousef, care începu să-și viziteze unchiul mai des, pentru a vorbi cu el despre Isus. Unchiul îi dăruie o Biblie, iar Yousef o duse acasă cu mare grijă. Mama lui, un lider la moscheea locală, îi ura pe creștini cu patimă. Odată, a rupt cruciulița de la gâtul mătușii lui, scuipând-o în față.

Într-o zi, Yousef îi vorbi pur și simplu lui Dumnezeu: „Isuse, te rog să intri în inima mea. Îmi aștern păcatele înaintea Ta. Doresc s-o iau de la capăt alături de Tine.”

Atunci s-a întâmplat. Mama lui Yousef găsi Biblia sub pat. Deși era mult mai înalt decât ea, îl apucă de guler cu privirea încrețită de furie.

„*Allahu akbar!*” („Dumnezeu e mare”), urlă ea, apoi puse mâna pe un furtun de grădină și începu să-și biciuiască fiul. Nu putu să doarmă timp de trei zile din cauza rănilor de pe spate.

„Biblia”, spuse ea, „e o carte murdară, iar creștinii sunt niște diavoli.” Câteva zile mai târziu îl amenință că-i taie gâtul cu un cuțit de bucătărie.

Yousef voia să-i ajute pe cei din familia lui să cunoască aceeași bucurie pe care-o găsisese el în Cristos, dar se temea că încercarea l-ar putea costa viața. Cu toate acestea, prudent, le-a vorbit altora despre religia lui. Odată, el cu fratele lui mai mare erau în genunchi, rugându-se, când mama a dat buzna în cameră. L-a lovit pe Yousef cu o tigaie de fier în cap. L-a bătut pe fratele mai mare, iar apoi l-a strâns de gât pe Yousef, până când aproape și-a pierdut cunoștința.

Altădată, tatăl lui Yousef l-a amenințat că îl împinge de pe balcon de la etajul trei.

„Mi-a spus că dacă mă împinge, el merge la închisoare, mama va înnebuni, iar fratele meu va deveni un cerșetor”, a zis Yousef. „Dar a spus că dacă sar eu, toți vor crede că tatăl meu a avut un fiu nebun.”

Yousef se gândi la opțiunile sale, cu versetul din Romani 12:18 în minte: „Dacă este cu putință, întrucât atârnă de voi, trăiți în pace cu toți oamenii.” A decis astfel să sară, pentru a evita dezonorarea familiei. A supraviețuit cu doar un umăr rupt și o tăietură deasupra ochiului.

„De ce ai sărit?”, l-a întrebat tatăl său la spital. „Încercam doar să te sperii ca să te întorci la credința noastră.”

Yousef nu s-a întors la credința părinților săi. Deși Dumnezeu nu își dorește discordie în nici o familie, arată clar că relația cu El trebuie să o plasăm mai presus decât toate celelalte. Isus le-a vorbit celor care-l urmează despre riscul că „Tatăl va fi dezbinat împotriva fiului și fiul, împotriva tatălui” (Luca 12:53).

Când membrii familiei noastre nu ne împărtășesc credința, este vital să-l vadă pe Cristos lucrând prin noi. Gândiți-vă, dacă vreți, la sufletele blânde ale bunicului și unchiului lui Yousef. Acestea i-au acaparat inima, nu cu lacrimi, ci cu povești care l-au ajutat pe Yousef să îl găsească pe Domnul.

Astăzi Yousef alege să înoate împotriva curentului, cum a învățat de la bunicul și unchiul său. Își petrece o mare parte din timp propovăduindu-le tinerilor musulmani. Ajută la introducerea clandestină în țară de Biblii și alte publicații creștine și se folosește de internet pentru a-i îndruma pe tinerii arabi către Cristos.

Este o mișcare curajoasă. Opoziția este puternică. În fiecare zi există șansa de a fi prins și persecutat. Dar cu toate acestea înoată împotriva curentului, știind că într-o zi va fi din nou alături de bunicul lui. Povestea sa ne aduce aminte tuturor ucenicilor lui Isus să vedem în ce poziție ne aflăm în râu: dacă dăm totul pentru a continua să înaintăm în amonte sau plutim în aval.

Curajul de a merge mai departe

Sajid

Pakistan

Trecuseră câteva ore de când Sajid, un evanghelist de douăzeci și șapte de ani, se urcase într-un autobuz către una din cele mai periculoase zone ale Pakistanului, pentru a împărtăși Evanghelia. În autobuzul care înainta huruind, începu să converseze cu câțiva pasageri de lângă el. În ciuda faptului că extremiștii musulmani din acea zonă erau pe urmele ucenicilor lui Isus ca niște lei în căutare de pradă, începu să vorbească despre Isus.

Ce îi dădea curajul să vorbească așa deschis? Pe când mergea la școala duminicală, în urmă cu mai mulți ani, Sajid a avut un vis în care i-a apărut o ușă mare deschisă la intrarea unui oraș important al Pakistanului. Credea că acest vis a fost modul lui Dumnezeu de a-l călăuzi, deschizând noi uși pentru Evanghelia. În deceniul de după acest vis, Sajid a adus sute de pakistanezi la Cristos.

Un bărbat cu barbă așezat lângă el clătină din cap: „Voi, creștinii, nu aveți pic de considerație pentru profetul nostru, atunci noi de ce v-am asculta vorbind despre Biblia voastră?”

Sajid își cântări bine răspunsul și rezistă oricărei tentații de a fi nepolitic. Dar, așa cum spune 1 Petru 3:15, era pregătit să aducă argumente în sprijinul credinței sale. „Biblia noastră”, îi răspunse, „nu face nici o referire la profetul vostru.”

„Profetul nostru a fost menționat în Biblia voastră!”, răspunse bărbatul nervos „Dar voi nu vreți să acceptați. Ați schimbat cuvintele după bunul vostru plac!”

Realizând că ar fi inutil să încerce să îl convingă, Sajid încheie conversația.

La scurt timp după ce coborî din autobuz, o grămadă de oameni îl prinseră, îl legară la ochi și îl împinseră pe bancheta din spate a unei mașini. Douăzeci și cinci de minute mai târziu, îl duseră într-o încăpere, unde alți oameni au început să-l interogheze.

„Cine ești?”, îl întrebă liderul celor de acolo. „Ești vreun predicator? Convertești musulmani? De ce organizație aparții?”

Sajid tăcu, cuprins de frică.

„Ești mut?”, întrebă un altul. „O să te omorâm dacă nu ne răspunzi la întrebări.”

„Vă spun adevărul”, spuse Sajid. „Sunt un predicator al lui Dumnezeu.”

„Dacă vrei să-ți cruțăm viața, trebuie să te lepezi de credința ta și să devii musulman. Dacă nu faci cum spunem, te vom tortura. În treizeci de minute, pasiunea ta pentru creștinism se va împrăștia ca praful în vânt.”

„Sunt pregătit pentru orice vei decide să-mi faci”, declară Sajid. „Sunt pregătit să mor pentru Isus. Nu-mi voi pierde pasiunea pentru El, indiferent ce mi-ai face.”

Răpitorii lui Sajid îl legară de un copac, îi legară mâinile la spate și îl siliră să stea desculț pe un cub de gheață. În timp ce căldura se abătea asupra lui de sus, arzându-i tot restul corpului, picioarele îi clocoteau de durere, ca și cum ar fi stat pe mii de ace.

Jumătatea de oră deveni o oră. O oră deveni două. Două deveni ră patru. Tălpile și partea de jos a picioarelor lui Sajid se umflară, umplându-se de bășici și căpătând o nuanță verzuie. Plângea, dar nu vorbea. Transpirația i se scurgea pe corp, pătându-i hainele.

„Uite”, spuse în batjocură unul dintre spectatori, „sunt 40 de grade afară și iubitorul de Isus are degerături!” Mulțimea râse.

„Poate acum vei renunța la alergarea asta inutilă după Isus și te vei întoarce unde ți-i locul”, spuse unul din tortionari. „Poate acum o să te întorci la Allah.”

Sajid clătină din cap.

„Atunci îl vei urma pe Isus pe cioturi!”, răspunse omul. „Când o să-ți cedeze partea de jos a picioarelor, o să-ți înghețăm ce a mai rămas din ele. Când o să-ți înghețe și cioturile rămase, o să le tăiem jos cu ferăstrăul. Isus o să se uite în spate să te caute, dar tu n-o să fii acolo, pentru că o să fii un om fără picioare! Ha! Dar dacă îl urmezi pe Allah, nu numai că vei merge, dar vei și alerga. Nu e asta o variantă mai bună?”

Sajid clătină din nou din cap.

„Isuse”, strigă el, după ore întregi de tortură cu gheață. „Ajută-mă. Ajută-mă, Isuse!”

Sajid și-a amintit mai târziu ce s-a întâmplat în continuare: „Deodată, am avut viziunea unui înger luminos apărând în fața mea. Isus era alături de mine, cum a fost al patrulea om alături de Șadrac, Meșac și Abed-Nego, când erau în cuptorul încins.”

Durerea i se calmă. Căpătă putere și, spre surprinderea mulțimii batjocoritoare și a răpitorilor, începu să cânte imnuri de închinare, după care leșină.

Sajid se trezi în toiul nopții întins într-un canal de scurgere lângă un drum de pământ. Portofelul lui și o carte în ebraică pe care o purta cu el erau puse alături. Un trecător, un bun samaritean al zilelor noastre, îl duse la un hotel și plăti pentru trei zile, ca să poată sta până își revenea. După aceea, fratele lui Sajid îl duse la spital, iar apoi acasă, unde să se odihnească.

Isus nu le-a promis niciodată o viață ușoară pe pământ celor care îl slujesc. Dar ne-a promis că nu ne va lăsa să ne trudem și să suferim singuri. Când și-a trimis discipolii în lume să răspândească adevărul, cum făcea Sajid, Isus a promis: „Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” (Matei 28:20)

Însăși prezența lui Isus alături de noi în mijlocul suferinței ne dă curaj să continuăm atunci când ne lasă puterile. Să ne alăturăm celorlalți – oameni precum Sajid – din familia universală a lui Dumnezeu, pentru a-l sluji pe Isus cu ochii ațintiți asupra Lui. Să ne rugăm să nu fim descurajați, ci să trăim o viață plină de curaj pentru Dumnezeu. Să ne sprijinim unii pe alții într-un singur cuget, pentru a continua să alergăm după Dumnezeu, în ciuda încercărilor lumii de a ne lăsa fără picioare.

Cei care l-au torturat pe Sajid au spus că fără picioare nu ar putea să-l urmeze pe Isus, totuși, astăzi el încă umblă și vorbește despre iubitul său Mântuitor.

Eliberată pentru a le propovădui celorlalți

Sara

Iran

În adolescență, Sara a fost un războinic islamist al rugăciunii, un *Basiji* – membru al unui grup islamic de voluntari recrutați dintre oamenii de rând subordonat Gărzii Revoluționare Iraniene. Când se ruga la școală, celelalte fete întotdeauna așteptau ca ea să le conducă. Odată postise atât de mult, încât a ajuns la spital. Pentru a-și arăta devotamentul față de islam în timpul slujbelor, ea și prietenii ei practicau auto-flagelarea. Sara avea întotdeauna mai multe răni decât oricine alcineva, și totuși, nevoile ei spirituale profunde rămâneau neîmplinite. S-a trezit că-și pune întrebări.

De unde golul ăsta spiritual?

De ce nu simt nici o legătură personală cu Dumnezeuul islamului?

De ce, în timpul rugăciunilor, fac totul bine și totuși simt că ceva e teribil de greșit?

„Când eram mică”, își amintește ea, „i-am întrebat pe mama și pe tata dacă mă pot învăța cum să spun rugăciunile musulmane. Trebuia să îmi întind o pânză albă pe jos, apoi încă una deasupra ei, apoi așezam o batistă în care era o piatră – o bucată de pământ tasat de la Mecca. Trebuia să pun nasul pe piatră. După ce

terminam rugăciunile, ridicam piatra și batista, iar dedesubt erau bani. Dar eu nu voiam banii, voiam adevărul.”

Un film despre viața lui Isus a schimbat totul.

Cu puțin timp înainte ca Sara să intre la facultate, una din surorile ei s-a întors de la universitate în micul lor orașel. A adus acasă un film cu viața lui Isus și a îndrăznit să-l arate și Sarei.

Sara a mers în camera ei, departe de ochii familiei, unde a pus filmul în video-player.

„Am văzut cum Isus îi iubea pe oameni”, a spus ea mai târziu. „Am început să plâng. La finalul filmului era o rugăciune de pocăință. Am spus-o de șase ori.” A derulat caseta din nou și din nou până la rugăciune – înainte, înapoi, înainte, înapoi. „Nu cred că înțelegeam ce înseamnă pocăința, dar doream să fiu aproape de Dumnezeu”.

A căzut în ghenunchi, ridicându-și mâinile. „Eram geloasă pe sora mea de când revenise de la facultate, pentru că înghenunchea și, fără mătănii musulmane, pânze sau piatră, își ridica mâinile și începea să se roage. Voiam să mă rog și să-l simt pe Dumnezeu aproape, așa cum făcea ea”.

„Doamne”, s-a rugat Sara, „vreau să am o conexiune. Cu Tine.”

A continuat să se roage. A plâns și s-a închinat, cerându-i lui Dumnezeu iar și iar doar atât: o conexiune. S-a întrebat: *Să fie oare asta ceea ce caut?* Nu era sigură.

„Apoi, am început să mă rog să fiu eliberată de păcat”, își reamintește ea. „În ziua aceea a fost ca și cum Dumnezeu a vorbit cu mine, prin mine. Îmi spunea: «Acesta este adevărul. Eu sunt adevăratul Dumnezeu. Eu sunt unicul Dumnezeu.»”

A fugit în bucătărie la sora ei, să-i dea de veste. Isus tocmai o mântuise!

Când Sara a început să se roage era ca și cum învăța să vorbească pentru prima dată. „Nu aveam Biblie”, își amintește ea. „Nu știam aproape nimic despre Isus. Tot ce aveam era o pictură colorată cu Isus de cam cincisprezece centimetri, cu o ramă pictată

cu flori. Privea într-o parte. Ca să mă simt mai aproape de El, mă puneam în partea unde îi era îndreptată privirea. Așa, simțeam că se uită tot timpul la mine.”

A început să se întâlnească în secret cu membrii unei biserici-de-casă și a primit un exemplar al Noului Testament. „Eram atât de fericită”, spune ea. Când Iranul a devenit republică islamică, în anul 1979, Societatea Biblică s-a închis. Astfel încât creștinii sau musulmanii interesați trebuiau să călătorească sute de kilometri pentru a găsi o Biblie.

Membrii bisericii se întâlneau într-o încăpere mică cu pereți din lut. „Dar din acei pereți”, spune ea, „iradia dragostea”. Vorbeau despre cum căutau să se închine lui Dumnezeu fără să fie prinși. Un tânăr povestea cum stătea noaptea în mașina părinților și citea Biblia la lumina lanternei. Sara și-a exprimat dorința de a le spune și altora despre Cristos. Dar cum putea face asta?

Sarei îi plăcea viața ei. Îi plăcea să-l slujească pe Isus. Trebuia doar să găsească o cale de a le vorbi și altora despre Isus. A găsit una, pe drumul înspre și dinspre locul de muncă.

„În autobuz, dimineața, în drumul către muncă și seara în drumul spre casă, vorbeam cu câte doi-trei oameni. În mijlocul autobuzului este o bară lungă care delimitează partea femeilor de cea a bărbaților. Eu eram pe partea femeilor, însă și bărbații din apropiere ascultau. Păreau foarte interesați.”

Sara era complet conștientă de risc. Să te declari creștin cu numele în Iran era un lucru, dar să faci muncă de evanghelizare era cu totul altceva – era o invitație la persecuție. Totuși, a spus Sara: „Nu pot să nu-l împărtășesc pe Cristos celorlalți. Trebuie să le spun cine m-a eliberat din robia spirituală.”

Sara știe că l-a găsit pe Cristos, fiindcă sora ei a îndrăznit să îl împărtășească cu ea. Știe cât de important e să le spunem și celorlalți despre Vestea cea bună. Ea merge cu curaj pe urmele apostolului Pavel, care a scris: „Stăruți în rugăciune, vegheați în ea cu mulțumiri. Rugați-vă totodată și pentru noi, ca Dumnezeu

să ne deschidă o ușă pentru Cuvânt, ca să putem vesti taina lui Hristos, pentru care, iată, mă găsesc în lanțuri: ca s-o fac cunoscută, așa cum trebuie să vorbesc despre ea.” (Coloseni 4:2-4)

Oriunde mergem, îl luăm pe Isus cu noi. În ceea ce spunem. În ceea ce facem. În modul în care ne rugăm. Fie să avem curajul de a-l împărtăși celorlalți. Fie să ne putem ruga cu credință pentru curajul fraților noștri creștini.

Cea mai neașteptată schimbare

Samrita

Malaezia

Trosc!

Dosul de palmă al tatălui său lovi obrazul Samritei, doborând-o la pământ. Din nou. Nasul începu să-i sângereze.

„Nu însemni nimic pentru mine, Samrita”, spuse el într-un dialect malaez, stâlcit de la băutură. „Nimănui nu-i pasă de tine sau de toți cei doisprezece care ți-s frați și surori.”

Era la jumătatea anilor '90, iar familia ei se destrăma – dezbinată de pumni, alcool și cuvinte tăioase ca niște lame de cuțit. Tatăl ei obișnuia să bea. Mama ei, dominată de frică, refuza să intervină. Și cine-o putea învinovăți? Samrita încerca să păstreze pacea și să țină familia unită.

Tată, nu știi ce vorbești, spuse Samrita după ce mai primise o lovitură. Nu vorbești serios!

„Oh, săraca Samrita”, spuse el batjocoritor, „dar chiar vorbesc serios.” Râzând, împinse spre ea un scaun care-i învineți genunchiul, apoi se duse clătînându-se să se culce după noaptea petrecută la bar.

La vârsta de optsprezece ani, Samrita începu să se întâlnească cu un tânăr musulman pe nume Uda. Îl vedea ca pe-o cale

de eliberare din casa tatălui său, astfel că se căsătoriră în 1999. Samrita acceptase islamul pentru a se putea mărita, dar lucrurile n-au mers atât de bine pentru ea. Uda începu să consume droguri, bătând-o exact cum făcea tatăl său.

„Parcă aş fi blestemată”, îi spuse prietenei ei Aisha.

„Trebuie să te dedici cu mai multă dăruire islamului”, îi răspunse Aisha.

Samrita începu astfel să se roage de cinci ori pe zi, să se îmbrace modest, să recite din Coran, plănuiind chiar şi un pelerinaj la Mecca. Din păcate, nimic din toate acestea nu-i oferi pacea interioară pe care-o căuta cu atâta disperare.

În 2006 însă, s-a produs cea mai neaşteptată schimbare. Această a început cu o vizită din partea tatălui ei.

O trecu un fior când îşi văzu tatăl. Deschise uşa încet, nesigură, amintirile înfricoşătoare ale trecutului năpădindu-i sufletul. Trecuse mult timp de când nu-l mai văzuse.

„Ce vrei?”, întrebă ea silabisind, într-o reacţie sceptică.

„Vreau să-ţi spun un singur lucru.”

„Ce anume?”, întrebă ea.

Ochii lui sclipeau, Samrita nu mai văzuse această privire până acum. Ceva se schimbase.

„Îmi pare rău!”, rosti el.

„Tată?”

„Nu merit să fiu tatăl tău.”

Samrita înghiţi în gol şi întrebă: „Ce s-a întâmplat cu tine?”

„Nu mai sunt omul pe care-l cunoşteai cu ani în urmă”, spuse el. „M-am schimbat.”

Idealismul ei o încuraja să-l creadă, însă memoria îi spunea să se îndoiască. „Şi cum pot să-mi dau eu seama de asta?”

Îi întinse o cutie mică. „Pentru tine.”

O deschise. Înăuntru era un lăntişor cu o cruciuliţă din lemn.

„Samrita”, spuse el. „Mi-am abandonat furia, egoul şi prostia la piciorul crucii. Acum sunt creştin.”

Nu știa exact ce însemna asta. Însă după acel moment, în fiecare lună când își vizita familia, descoperea că se schimbase cu adevărat. Le povestise tuturor copiilor săi despre ce făcuse Cristos în viața lui, implorându-i să-l ierte.

Deși cuvintele tatălui său o nedumereau pe Samrita, comportamentul său o convingea că, oricine ar fi fost acest Cristos, avea putere.

Odinioară agresiv, tatăl ei era acum blând. Cândva arțăgos, acum era amabil. La un moment dat egoist, acum era altruist.

Începu să pună întrebări despre acest Isus, iar în 2008, la un seminar creștin, îl acceptă pe Isus ca Domn și Mântuitor al ei. Nu îi spuse însă lui Uda. Își găsisese pacea la care tânjise atâta timp și nu voia să o strice.

Într-o zi însă, când Uda îi găsi Biblia, își ieși din minți. O blestemă și o dădu afară din casă. Samrita îi luă cu ea pe cei doi copii, Lili, în vârstă de zece ani, și Faiz, de cinci ani.

Uda hotărî să divorțeze de Samrita, denunțând-o, în același timp, la poliția Șaria, responsabilă pentru aplicarea legilor Islamice. Aceasta dispuse judecarea ei de către autoritățile religioase.

Frații și surorile ei întru credință începură imediat să se roage, cerând ca bunăvoința lui Dumnezeu să coboare asupra Samritei. Dacă Uda spunea în tribunal că ea se lepădase de islam, Samrita risca să fie trimisă trei ani într-un centru de detenție, eufemistic numit și „centru de purificare”. Acolo, musulmanii ar fi încercat să o convertească înapoi la islam. Dacă refuza să meargă la centru, era trimisă la închisoare.

În timpul procesului, judecătorul îl întrebă pe Uda în repetate rânduri despre motivul pentru care dorea să divorțeze. Ciudat este că el refuză să răspundă, deși știa că acest lucru însemna, cel mai probabil, pușcărie pentru femeia care-l trădase respingând religia islamică. Judecătorul aprobă divorțul, acordând custodia celor doi copii lui Uda. Samrita nu avea dreptul de a-și vizita copiii, dar scăpase de închisoare.

Acum, Samrita frecventează o biserică malaeziană cu șazeci de membri. Relația cu tatăl ei este mai strânsă ca niciodată. Dragostea lui pentru Isus a devenit dragostea *lor* pentru Isus. I-a iertat pe tatăl ei și pe Uda pentru că o maltrataseră.

Cu toate că Uda îi permite Samritei să îi viziteze pe copii, a avertizat-o să nu le împărtășească credința ei. În ciuda riscului de a pierde complet contactul cu aceștia, ea are curajul s-o facă, totuși.

„Cu ajutor Domnului, voi avea dreptul să am grijă de copiii mei”, a spus ea. Între timp, trăiește cu credința că nimic nu e mai presus de puterea lui Dumnezeu. Ea a văzut că mereu Cristos înnoiește într-adevăr toate lucrurile, după cum promite 2 Corinteni, 5:17: „Dacă este cineva în Cristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi”. Își amintește de acest minunat adevăr, de fiecare dată când își pune cruciulița din lemn primită de la tatăl său. Îi oferă curaj să-și încredințeze viitorul în mâinile lui Isus.

Nu sunteți bineveniți aici

Afrooz

Iran

Afrooz, o musulmană iraniană, nu pe Isus îl căuta atunci când l-a găsit.

Căuta ajutor. Pace sufletească. Ceva ce să-i aline durerea.

Viața ei se derula sub stresul muncii, al școlii și al îndoielilor cu privire la credința ei islamică. *Probabil*, se gândea ea, *ar trebui să las tot stresul în urmă și să devin poetă*. Poeții erau foarte stimați în cultura iraniană, iar acest lucru ar fi fost mult mai bun pentru tensiunea ei arterială.

A strigat către Allah când s-a simțit copleșită de viață. Nu, recunoștea ea mai târziu, am făcut mai mult decât atât. Am amenințat: „Dacă mă vei ajuta”, s-a rugat ea, „diseară trebuie să mi te arăți. Dacă nu-mi dai un semn în seara asta, am să mă dedau vieții ăștea materialiste și am să trăiesc în păcat.”

Apoi a adormit, iar pe timpul nopții a avut o viziune. „Camera era inundată de lumină. Am crezut că era dimineață, însă apoi mi-am dat seama că era miezul nopții. Mi-am ridicat capul și l-am văzut pe Isus Cristos. Era în veșminte albe. Deși nu văzusem niciodată o imagine cu Mesia, mi-am dat seama că nu putea fi altcineva.”

A scos o foaie și un pix să noteze dacă spunea ceva, iar El a zis: „Veniți la mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.”

Apoi viziunea s-a încheiat, lucru care a supărat-o. Nu avea nici un context în care să așeze cuvintele rostite de El. „Îl căutam pe Dumnezeu lui Mohamed”, își reamintește ea, „și vine la mine Isus Cristos! Ce înseamnă asta? Așa că am pus deoparte covorul de rugăciune și am spus: «Am terminat cu asta! Mă duc la culcare!»”

Următoarea noapte a avut din nou o viziune cu Mesia. „Nu ți-am zis să stai în umbra mea, să fii lângă mine și să fii în siguranță?”, o întrebă El.

Acum era de-a dreptul perplexă. Când viziunea s-a sfârșit, s-a gândit: *Mesia e cel care vine la mine? Acesta e adevăratul Dumnezeu? Ar trebui să-l văd pe Allah sau pe Mohamed.*

La locul de muncă al lui Afrooz, un coleg observă că nu e în apele ei. Ea minți, spunându-i că nu-și văzuse mama din America de ceva timp, iar acest lucru o afecta.

Din senin, tânărul îi trânti că este adept al lui Isus, spunând: „Dumnezeu este întotdeauna cu tine. Dumnezeu este dragoste. Adu-ți suferințele la El.”

Era uimită. „De obicei în Iran”, s-a gândit mai târziu, „angajații unei companii nu se ridică și spun: «Sunt creștin»”.

Așa că Afrooz i-a arătat cuvintele pe care le auzise. Acesta își deschise discret Biblia (ea nu mai văzuse niciodată una) și i-a arătat versetul Matei 11:28. Fiind prima oară când vedea o Biblie, era cuprinsă de uimire pe măsură ce citea: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.”

„Acesta”, arăta ea mai târziu, „a fost începutul credinței mele.” În același timp, a iscat o reacție de respingere din partea celor care se opuneau noii sale credințe.

Când și-a căutat un loc de muncă în altă parte, a aflat repede că firmele care lucrau cu statul iranian nu voiau să angajeze creștini. „Se exercită presiuni asupra lor să elimine beneficiile creștinilor, să le scadă salariile, să nu le ofere asigurare”, spune ea. Companiile

private s-au oferit să o angajeze, însă pe bani mai puțini decât ar fi oferit în mod normal și fără beneficii.

Prin intermediul bisericii, a cunoscut un bărbat creștin cu care s-a căsătorit. Acest lucru a stârnit furia poliției secrete iraniene. Când, în seara nunții lor, cei doi au ajuns la hotel, au fost reținuți și chestionați despre implicarea lor în biserică, despre pastorul lor și li s-a cerut dovada că erau căsătoriți cu adevărat.

Într-un final, poliția le-a dat drumul, însă episodul i-a descurajat atât de tare, încât s-au mutat în nordul Iranului, unde sperau să aibă mai multă libertate în slujirea lui Isus. Amândoi s-au implicat în activități misionare. Afrooz s-a specializat în munca cu femei creștine din Iran și din alte țări.

Când s-a născut fiica lor, au fost hărțuiți de autorități pentru că i-au ales un nume creștin, Emmanuel. După ce fetița a intrat în clasa pregătitoare, administrația școlii a refuzat să certifice faptul a fost înscrisă la școală și să furnizeze documentele necesare pentru a putea merge mai departe la școala primară. Afrooz se temea că statul le va lua fiica pe motiv că nu-i oferă o educație adecvată.

Din nou, familia a trecut peste toate, cunoscând prea bine cuvintele lui Isus: „Adevărat vă spun că nu este nimeni care să-și fi lăsat casa sau nevasta, sau frații, sau părinții, sau copiii pentru Împărăția lui Dumnezeu și să nu primească mult mai mult în veacul acesta de acum, iar în veacul viitor, viața veșnică.” (Luca 18:29-30).

Este nevoie de curaj pentru a face față injustiției și a-ți spune speranța în Isus, care promite să-și susțină oamenii oriunde s-ar afla. Individual sau împreună. Afrooz și familia ei au fost marginalizați oriunde mergeau: la locul de muncă, la școală, la hotel, în orașele noi în care ajungeau. Când oamenii i-au tratat nedrept, nu au răspuns cu principiul ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, deoarece știu că lucrurile nu se rezumă la viața asta. Ei știu că urmează o altă viață, în eternitate.

Existența lor nomadă, înstrăinată, ne duce cu gândul la un pasaj din cartea Evrei care spune că ucenicii lui Isus sunt „străini și că-

lători pe pământ. [...] Dar doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească. De aceea lui Dumnezeu nu-i este rușine să se numească Dumnezeul lor, căci le-a pregătit o cetate.” (Evrei 11:13, 16)

Rugați-vă pentru liniștea sufletească a surorilor și fraților noștri în Cristos care suferă de pe urma persecuției și care pășesc în fiecare zi înainte cu curaj, căutând să rămână neclintiți în credința lor.

Doar împart Bibliei

Boutros

Siria

În sat era întotdeauna întuneric după asfințit. Boutros se afla în regiunea unde apostolul Pavel a trăit experiența care i-a schimbat viața, și anume întâlnirea cu Isus în drumul său de persecutare a creștinilor. Nu era curent electric. Noaptea aceasta părea mai întunecată ca oricare alta.

Boutros nu se întorsese acasă până la 4 după-masa, oră după care se impuseseră restricții de circulație în sat. Nimeni nu era în siguranță pe stradă, nemaivorbind de cineva care împărțea Bibliei și le vorbea sirienilor despre Isus. Era o pradă ușoară pentru musulmanii extremiști, care disprețuiau orice sau pe oricine era împotriva islamului și a lui Mohamed.

„Boutros”, i-a spus un lider al bisericii în urmă cu câteva zile, „trebuie să încetezi cu asta, cel puțin deocamdată. Nu ne putem permite să te pierdem. E prea periculos.”

„Dar asta e chemarea mea”, a răspuns el. „Să răspândesc Vestea cea bună a lui Cristos în mijlocul sirienilor însetați.”

„Da, dar au loc răpiri și torturi”, a replicat liderul. „Extremiștii îi taie pe creștini în bucăți.”

Boutros nu voia să se oprească din împărtășirea lui Isus.

Pe măsură ce se întuneca, liderii bisericii și alți oameni care împărtășeau viziunea lui de slujire, au început să se gândească la ce e mai rău. Oamenii s-au adunat să se roage pentru prietenul lor. Apelurile pe telefonul mobil al lui Boutros rămâneau fără răspuns. Nu aveau de unde să știe că telefonul său fusese oprit.

„În mintea mea”, a spus un prieten, „mi-am imaginat că Boutros, la fel ca ceilalți, fusese tăiat în bucăți.”

La 9 seara, erau atât de disperați să afle ceva de prietenul lor, încât au sunat la poliția secretă pentru a afla dacă era arestat.

„Ce căuta afară pe stradă?”, au întrebat cei de acolo.

„Împărțea Bibliei”, au răspuns.

„De ce făcea asta?”, a întrebat polițistul. „E nebun?”

După ce cei de la poliția secretă le-au spus că nu știau nimic de el, prietenii săi au devenit și mai neliniștiți. „A fost un moment sumbru pentru noi”, își amintește un prieten care se afla printre cei ce se rugau. Oamenii plângeau și se rugau. „Doamne”, s-a rugat cineva, „e în mâinile Tale. Ferește-l de primejdii. Protejează-l”.

S-a făcut dimineață. Nici o veste de la Boutros.

A trecut o zi. Boutros nicăieri.

Au trecut două zile. Boutros nicăieri.

În cele din urmă, oamenii din congregație s-au adunat în biserică, atât de istoviți încât nu mai aveau energie nici să mănânce.

Un zgomot neașteptat la ușă îi băgă pe toți în sperieți. Ușa se deschise. Intră Boutros. Toată congregația îl îmbrățișă cu lacrimi în ochi.

Obosit, nebărbierit și murdar, le povesti cum a fost oprit de poliția secretă.

„Pleacă de-aici!”, i-a spus un ofițer „sau te luăm și vei dispărea”.

Boutros a părăsit strada respectivă, însă nu zona. Pur și simplu începu să se plimbe pe o stradă, intrând din magazin în magazin, pentru a împărtăși Vestea cea bună a lui Cristos. Știa că, pentru a fi sarea și lumina lui Isus, trebuia să facă ceva, nu să renunțe atunci când oamenii se opuneau planurilor lui.

Poliția l-a urmărit, i-a tras o pungă neagră peste cap și l-a dus într-o celulă de închisoare plină de extremiști musulmani cu bărbi lungi certați cu poliția.

„De ce ești aici?”, întrebă unul.

„Pentru că am împărtășit dragostea lui Cristos, pe care aș vrea să v-o împărtășesc și vouă.”

Și exact asta a și făcut.

A doua zi, șeful poliției secrete stătea în fața lui Boutros, interogându-l furios.

Boutros răspundea cu dragoste, nu cu mânie. „Doar împărțeam Biblii”, spuse el. „Biblia ne învață să ne rugăm pentru conducătorii noștri și să-i respectăm.”

La auzul acestor cuvinte, ofițerul se liniști. Boutros îl privi în ochi spunându-i: „Dumnezeu e dragoste. Și El te iubește.”

Cu aceste cuvinte, interogatoriul lui sfârșit. Ofițerul notă un număr de telefon și i-l strecură lui Boutros.

„Ce este asta?”

„Numărul meu de telefon. Anunță-mă dacă mai ai probleme cu poliția secretă”.

Boutros îi mulțumi omului și în drumul lui se opri la biserică să facă un duș. După ce le spuse oamenilor ce s-a întâmplat, se duse acasă la soție și copii. A doua zi, era înapoi pe străzi, vestindu-le Evanghelia tuturor celor care voiau să asculte.

Credincioși precum Boutros riscă totul pentru a răspândi Cuvântul lui Dumnezeu, punându-și chiar viața în pericol. Poveștile lor de curaj ne inspiră, amintindu-ne ce a spus Isus: „V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri, dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.” (Ioan 16:33)

Gândiți-vă la toți oamenii pe care-i cunoașteți și care se opun Evangheliei, cum probabil a fost cazul ofițerului de poliție înainte de a-l cunoaște pe Boutros. Rugați-vă ca Dumnezeu să vorbească inimilor lor, astfel încât să ajungă să-l cunoască și să-l slujească. La urma urmei, Dumnezeu vede în ei (la fel ca în fiecare credincios)

potențialul de a arăta aceleași calități ca Boutros: o credință plină de îndrăzneală care nu poate fi descurajată.

Curajul de a căuta adevărul

Amal

Israel

Când Amal, o tânără arabă din Israel, se întorcea acasă de la școală într-una din zile, simți miros de ars. Mama ei dăduse foc cărții ei preferate, Biblia.

De nouă ori de-a lungul a trei ani, mama ei îi arsese Biblia pentru a o îndepărta de credința creștină. Era una din cele mai blânde reacții venite din partea părinților și rudelor, într-o comunitate în care creștinii adesea întâmpină rezistență, inclusiv violență fizică, din partea alor lor.

Amal a auzit de Isus când avea treisprezece ani. Se străduia să-și afle calea și își puna întrebări cu privire la starea de fapt a lucrurilor. „Începusem să mă pierd și am ajuns la o răscruce. *Ce cale mă va duce oare la adevăr: islamul sau creștinismul?*”, spunea ea mai târziu.

Auzind de interesul ei pentru creștinism, un profesor de la liceu a avertizat-o să stea departe de el, pentru că ar putea sfârși omorâtă.

„Ok, Dumnezeuule”, s-a rugat ea într-o noapte, „vreau să te întreb dacă tu ești dumnezeul islamului. Doar spune-mi că tu ești și voi purta *hijab* (văl de acoperit capul) și voi face toate rugăciunile pe care le vrei. Dar dacă ești Dumnezeuul creștinilor, chiar dacă acest lucru mă va duce la moarte, tot mă voi încrede în Tine.”

Apoi, Amal a visat cum căuta răspunsurile la întrebările din viața ei. „În visul meu, m-am trezit. Era atâta lumină, încât nu puteam să privesc spre ea”, își amintește ea. „Lumina, despre care mai târziu am realizat că era Isus, mi-a spus să încep să umblu. De fiecare dată când cădeam, mă lua de mână, mă ridica și mergeam în continuare. Am ajuns la o oază. Mi-a cerut să scot o carte din apă și mi-a spus: «Răspunsul pe care îl cauți se află în carte.» Am citit versetul care zicea: «Eu sunt calea, adevărul și viața»”.

Complet trează acum, s-a întrebât: *De unde venea versetul acela? Din Coran? Din Biblie? De altundeva?* A căutat în detaliu și a descoperit că Ioan 14:6 din Biblie spunea exact acele cuvinte. Acesta a fost momentul când s-a dăruit complet căii, adevărului și vieții: Isus Cristos.

„De atunci am început să văd cum Domnul lucrează și mă protejează”, a spus ea. Și avea nevoie de protecție frecvent. Pe lângă mama, care-i ardea Biblia, fratele ei a bătut-o pe când avea optsprezece ani. Într-o noapte s-a întors acasă târziu după ce vizitase un creștin în spital.

„Unde ai fost?”, o întrebă el.

„La spital.”

„Nu, mă minți”, replică el, „ai fost la slujbă.”

Surprinsă că fratele ei cunoștea termenul pentru o adunare a adepților lui Isus, repetă că fusese la spital. Acesta o apucă și o lovi cu capul de geam, potopind-o cu cuvinte de ocară.

Când a ajuns acasă tatăl ei, a sperat că acesta va interveni. În schimb, începu și el s-o bată. Fugi din bucătărie către baie, dar fratele ei o târî în dormitor, lovind-o peste față. Leșină.

Când se trezi, câteva minute mai târziu, familia ei se tânguia plină de mâhnire. Tatăl ei suferise un atac cerebral. Au învinuit-o pe Amal că ea a provocat asta și au forțat-o să stea în camera ei timp de două săptămâni. I-au luat telefonul, cartea de identitate și abia dacă îi dădeau de mâncare. Starea ei de sănătate s-a deteriorat. Când a leșinat a doua oară, familia a dus-o la spital.

Suspectând un caz de abuz asupra minorilor, medicii au chemat poliția. Amal ar fi vrut să le spună polițiștilor ce s-a întâmplat în realitate, însă a refuzat să o facă.

„Am vrut să fie ca o mărturie și să dovedesc că sunt fiica lui Dumnezeu”, a spus ea.

După recuperare, Amal s-a mutat de acasă și a început să urmeze un Colegiu Biblic (le-a spus părinților că studia asistență socială). În ziua absolvirii, tatăl ei veni să o ia și îi întinse imediat un ziar. Văzu un articol și o fotografie cu ea despre cum obținuse diploma în teologie.

„Roagă-l pe Dumnezeu ca fratele tău să nu vadă fotografia”, spuse el. Nu a mai vorbit cu ea timp de două luni.

În ciuda reacției violente a familiei la credința ei, Amal a avut curajul de a se întoarce acasă. A mai condus încă trei surori și un frate mai mic (nu cel care o bătuse) la Domnul. Încet, în familia ei și-a făcut loc vindecarea. Părinții îi acceptă acum credința, deși nu o îmbrățișează personal.

Fratele ei mai mare s-a căsătorit și nu mai locuiește împreună cu familia. Totuși, încă o mai amenință. „Aștept momentul în care o să-ți pot face ceva care-o să te doară”, a avertizat-o el.

Amal conduce acum un grup de oameni în jur de douăzeci de ani care s-au convertit de la islam la creștinism. Obstacolele pe care le-a depășit sunt mărturia credinței sale bine înrădăcinate. Da, pe de-o parte mama ei a ars acele Biblii, iar familia ei a rănit-o profund. Cu toate acestea, ea a triumfat în hotărârea ei absolută de a înlocui Biblia ori de câte ori era arsă și de a împărtăși în continuare cuvântul lui Isus.

Este îndeajuns de dureros să fii în conflict cu cineva pe care nu-l cunoști. Imaginați-vă doar cât de dificil a fost pentru Amal să fie disprețuită și maltratată de propria familie. Nu este de mirare că a ales dragostea necondiționată a lui Isus, care nu oscilează în funcție de circumstanțe. Celor care sunt credincioși și curajoși, El le spune: „Voi sunteți aceia care ați rămas neconținut cu Mine

în încercările Mele. De aceea vă pregătesc Împărăția, după cum Tatăl Meu Mi-a pregătit-o Mie, ca să mâncați și să beți la masa Mea în Împărăția Mea.” (Luca 22:28-30)

Fie ca Domnul să ne întărească hotărârea și familiile persecutate din întreaga lume să-și păstreze privirea ațintită asupra lui Isus, pe măsură ce le împărtășim speranța noastră celor din jur, ce au o nevoie disperată de Mântuitorul care ne-a găsit.

Martiri în istorie

Wang Ming-Dao

1900-1991

China

Dacă apostolii și cei împreună cu ei s-ar fi temut de amenințările evreilor, nu ar fi îndrăznit să predice și să învețe în numele lui Isus. Unde ar fi atunci biserica astăzi?

Wang Ming-Dao, referindu-se la Faptele apostolilor 4:1-31

Wang Ming Dao a devenit creștin la vârsta de paisprezece ani, în timp ce frecventa școala primară în cadrul Societății Misionare din Londra. Fiind un creștin declarat, a rămas ca un ghimpe în coasta Partidului Comunist din China, din anii '50 până în anii '70. Nedorind să-și ajusteze concepțiile creștine după placul partidului, a petrecut în total douăzeci și doi de ani în pușcărie, din 1958 până în 1980.

Pe la 1920, Ming-Dao a înființat o biserică numită Chivotul Creștin. Nu aparținea vreunei confesiuni și nu depindea de fonduri străine. Nu dorea ca astfel de alianțe să influențeze ceea ce crede biserica sau modul în care se roagă oamenii.

Când Japonia a ocupat nordul Chinei, din 1937 până în 1945, a fost organizată o federație chineză la care erau obligate toate bisericile să adere. Ming-Dao a refuzat, riscându-și astfel viața. Federația l-a amenințat, însă a rămas ferm în fața imperialiștilor japonezi. Credea că era greșit să formezi o alianță care conținea necredincioși.

Când comuniștii chinezi au ajuns la putere în 1949, au instituit o biserică sponsorizată și controlată de stat, cu care Ming-Dao nu voia să aibă nici o legătură. Partidul l-a amenințat încontinuu; el a refuzat să adere. În 1955, partidul l-a închis.

Pe durata interogatoriilor, Ming-Dao a fost amenințat cu tortura și chiar execuția. După câteva luni în care a fost supus unui astfel de tratament, era atât de distrus mental, încât a mărturisit infracțiuni pe care știa că nu le-a comis și a promis că va sprijini biserica aflată sub controlul statului după eliberarea sa. După ce a fost eliberat însă și și-a recăpătat sănătatea, a refuzat din nou să adere. A declarat că nu a comis nici una dintre infracțiunile mărturisite. A fost închis din nou, de data asta pentru douăzeci și doi de ani. Odată, i-a fost oferită eliberarea, dar a refuzat-o, insistând că guvernul îi datora scuze.

A murit în Shanghai în 1991, la vârsta de nouăzeci și unu de ani. Refuzurile sale de a face compromisuri a pregătit scena pentru ceea ce urma să devină mișcarea bisericilor-de-casă din China. Aceste mici adunări sunt considerate ilegale, iar poliția le poate întrerupe în orice moment.

În scrierile sale, Ming-Dao a pus în evidență refuzul lui Petru și Ioan de a se lăsa clineți de amenințările evreilor în urma răspândirii rapide a Evangheliei. Neavând nici o infracțiune pentru care să-i aresteze, evreii i-au amenințat: „Și după ce i-au chemat, le-au poruncit să nu mai vorbească cu nici un chip, nici să mai învețe pe oameni în Numele lui Isus.” (Faptele Apostolilor 4:18)

Petru și Ioan nu numai că au continuat să vorbească și să învețe, dar au făcut-o cu și mai multă îndrăzneală. „Chiar dacă cei aflați în poziții de înaltă autoritate amenință, oamenii curajoși nu renunță”, a scris Ming-Dao. „Pentru că acești doi bravi bărbați nu s-au temut de amenințări, nu au fost deloc afectați de ele”.

Ming-Dao a învățat că amenințările nu ar trebui să insufle frica în credincioși. Ele ar trebui să fie mai degrabă catalizatori în proclamarea Dumnezeului atotputernic cu mai mult curaj și îndrăzneală.

Partea a III-a

BUCURIA

Ferice de voi când oamenii vă vor urî, vă vor izgoni dintre ei, vă vor ocări și vor lepăda numele vostru ca ceva rău, din pricina Fiului omului! Bucurați-vă în ziua aceea și săltați de veselie, pentru că răsplata voastră este mare în cer; căci tot așa făceau părinții lor cu prorocii.

Luca 6:22-23

Probabil bucuria nu este prima expresie emoțională pe care o asociem cu ucenicii persecutați ai lui Isus. Aceștia pot fi torturați, maltratați sau închiși fără judecată. Pot avea membri de familie sau prieteni care au fost uciși pentru credința lor. Pot fi obligați să fugă de acasă, lăsând în urmă tot ce au și comunitatea pe care o iubesc. Pot fi nevoiți să trăiască în corturi, în mijlocul unor comunități aglomerate, fără vreo speranță la o viață mai bună. Totuși, bucuria este ceea ce oamenii observă cel mai mult când se întâlnesc cu acești creștini.

Cum este posibil acest lucru? Cum se poate ca niște oameni care suferă atât de mult să debordeze de bucurie?

Dacă luăm în serios învățătura și exemplul lui Isus și ne gândim la experiențele împărtășite de primii creștini, prezența bucuriei în fața persecuției s-ar putea să nu fie atât de surprinzătoare. Isus i-a învățat pe ucenicii Lui să se bucure și să salte de veselie când

vor fi urâți, izgoniți, ocărăți și considerați ca fiind răi din cauza Lui? De ce? Pentru că vor fi binecuvântați și răsplătiți din belșug pentru suferința lor. (Luca 6:22-23).

Isus, care a cunoscut persecuția și suferințe inimaginabile, a oferit modelul unei asemenea bucurii în viața Lui: „... care, pentru bucuria care-i era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.” (Evrei 12:2) Exemplul Său este un antidot puternic pentru descurajare și oboseala sufletească.

Natura noastră umană încearcă să evite suferința cu orice preț, dar în Iacov 1:2-3 li se aduce aminte celor persecutați pentru Isus că suferința are un scop: „Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări, ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare”.

Cu siguranță, fraților și surorilor noastre în credință nu le place să sufere, iar pe noi ne îndurerează că se întâmplă asta. Însă a îndura persecuția de dragul lui Cristos este mult mai presus de suferință și durere. Ea înseamnă participarea la lucrarea continuă de răscumpărare a lui Dumnezeu pe pământ și la o veșnicie plină de slavă alături de El.

Dacă ucenicii lui Isus cunosc experiența bucuriei în mijlocul persecuției sau nu, acest lucru ține mult mai mult de centrul atenției lor decât de circumstanțele cu care se confruntă. Dacă bucuria noastră depinde de circumstanțele unei vieți fericite, avem o problemă serioasă atunci când apare persecuția. Însă Biblia e limpede când vine vorba de a ne îndrepta atenția înspre o realitate superioară. „Dacă deci ați înviat împreună cu Cristos, să umblați după lucrurile de sus, unde Cristos șade la dreapta lui Dumnezeu. Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ.” (Coloseni 3:1-2)

Această realitate superioară schimbă totul. Ne schimbă complet perspectiva. Ne oferă o bucurie care nu poate fi ținută în frâu. De aceea Pavel a putut să le scrie fraților și surorilor săi în Cristos: „... ați dus o mare luptă de suferințe [...] și ați primit cu bucurie

răpirea averilor voastre, ca unii care știți că aveți în ceruri o avuție mai bună, care dăinuiește [în rai].” (Evrei 10:32, 34)

O astfel de bucurie profundă de la Dumnezeu îi transfigurează pe ucenicii persecutați ai lui Isus. Membrii familiei o observă. Vecinii o observă. Gardienii din închisoare o observă. Până și luptătorii înrăiți din ISIS o observă. Iar această bucurie are impact, făcându-i uneori chiar și pe persecutori să-și dorească să-l cunoască pe acest Isus al celor pe care îi persecută.

Așadar, citiți mai departe și împărtășiți bucuria fraților și surorilor voastre în Cristos, care consideră un privilegiu să îl slujească.

Libertate în spatele gratiilor

Jon

Malaezia

O briză ușoară bătea printre frunzele palmierilor, domolind căldura omniprezentă, o parte componentă a vieții în Malaezia, la fel cum este frigul în Antarctica. Într-o mică suburbie din Kuala Lumpur, un oraș cu 1,6 milioane de locuitori și al șaselea cel mai vizitat oraș din lume, Jon conducea un studiu biblic cu alți zece creștini malaezi.

Pe când își luau rămas-bun afară, Jon avu un sentiment de împlinire. Întâlnirea decursese bine. Norii de martie, care adesea aduceau ploi torențiale, încă erau departe. Avea să ajungă fără probleme acasă înainte de a ploua. Abia aștepta să se întoarcă, să-și pornească ventilatorul și să se cufunde și mai adânc în Cuvântul lui Dumnezeu.

Chiar și când a văzut SUV-ul gonind spre el, nu s-a îngrijorat. Știa la ce să se aștepte. De când se convertise la creștinism, cu șase ani în urmă, se obișnuise cu hărțuirea din partea poliției. Tot la trei luni, îl obligau să le dea raportul. Îl puneau să recite rugăciuni musulmane pentru a reveni la credința islamică și la rădăcina sa etnică. Și tot la trei luni, acesta refuza politicos.

În Malaezia populația e compusă dintr-o varietate de etnii: chinezi, vietnamezi, indieni și altele. În plus, Guvernul malaezian face eforturi să păstreze o cultură distinctă, indigenă, care impune

tuturor locuitorilor de etnie malaeză să fie musulmani. Există două seturi de legi pentru guvernarea oamenilor. Legile civile se aplică tuturor cetățenilor. Legile islamice, referitoare la religie, familie, proprietate și moștenire, se aplică doar musulmanilor.

Este ilegal pentru un malaezian să se convertească, iar evangelizarea musulmanilor se pedepsește cu amenzi, închisoare sau ambele. Deși acum numărul celor care se convertesc la Isus este în creștere, la momentul când Jon a fost arestat în 2011 nu erau mai mult de o mie de creștini malaezieni la o populație de douăzeci și opt de milioane.

Curajul lui Jon de a-l urma pe Isus l-a făcut să pară un trădător în ochii celor mai mulți concetățeni. Cu toate acestea, interacțiunile sale cu poliția au avut întotdeauna aerul unor simple formalități care trebuie îndeplinite. Știa chiar și locul exact unde își agăța șeful poliției pălăria în fiecare zi.

Când SUV-ul s-a oprit brusc, Jon a observat ceva mai multă agitație decât de obicei. Cu toate astea, s-a gândit că era vizita de rutină care venea o dată la trei luni. Câteva secunde mai târziu, trei oameni l-au apucat, l-au legat la ochi și l-au aruncat într-o mașină. Apoi au pornit în urmărirea celorlalți.

„Nu, nu, nu! Pe ei nu-i luați”, strigă Jon în mijlocul balamucului. „Luați-mă doar pe mine. Faceți ce vreți cu mine, dar pe ei lăsați-i în pace.”

Șeful grupului îl apucă pe Jon de față, cu degetul mare pe-o parte, iar cele patru degete pe cealaltă, strângându-l ca într-o menghină.

„Răbdarea noastră cu tine, *kafir* (necredinciosule), a luat sfârșit. Este timpul să fii reabilitat. Să revii la ceea ce nu trebuia să părăsești niciodată: credința ta în Allah!”

Islamul, Jon știa, era mai mult decât o religie pentru malaezii indigeni, era identitatea lor națională. Musulmanii care încearcă să părăsească islamul se pot confrunta cu multe greutăți, inclusiv încarcerări în lagăre de reabilitare. Din cauza asta, când polițistul a folosit cuvântul *reabilitat*, Jon și-a imaginat ceea ce putea urma.

Patru ore mai târziu, coborî poticnindu-se din SUV, intrând într-un complex împrejmuît de ziduri din jungla nordului Malaeziei, la granița cu Tailanda. Sârma ghimpată întinsă deasupra zidurilor înalte de patru metri și jumătate transmitea ideea că, indiferent de ceea ce se petrecea în interior, oficialitățile nu voiau ca cineva să evadeze.

Jon auzise de astfel de locuri. Erau numite centre islamice de purificare, prezentate ca „centre de refugiu voluntar”, pentru musulmanii care se luptau cu credința lor. Jon însă nu era un oaspete voluntar. Fu legat de mâini și de picioare și închis într-o cameră mică împreună cu alți trei oameni, despre care aflase ulterior că erau creștini convertiți.

Apoi, a început purificarea sa.

De câteva ori pe zi, erudiți islamici cu bărbi lungi veneau să-l interogheze. Voiau să cânte împreună cu ei, însă el refuza.

„Tot ce auzeam”, a spus el mai târziu, „erau oameni care se rugau pentru mine.”

Turnau „apă sfântă” islamică peste capul lui pentru a-l „curăța”. Când asta nu a funcționat, au folosit șapte găleți cu apă. El însă a refuzat să se lepede de Isus.

„Trebuie să accepți din nou islamul”, exclamă un cărturar.

„Nu mă voi converti”, răspunse Jon. „Chiar dacă îmi retezați capul acum, sunt împăcat. Îl am pe Dumnezeuul meu.”

Înfuriați de sfidarea lui Jon, cei responsabili cu „reabilitarea” începură să-l bată. Căzut la pământ, îl loviră cu picioarele în stomac și în spate.

„Dar nu am simțit nici o durere sau umilință”, își reamintește el. „Cred că a venit Domnul și am auzit îngeri și rugăciunile prietenilor mei creștini. Când oamenii aceia m-au călcat în picioare și m-au lovit, atunci am simțit rugăciunile și prezența lui Dumnezeu.”

După alte bătăi și lovituri în zadar, liderii au trecut la o nouă metodă de „vindecare” a lui Jon de convertirea la Isus. L-au forțat să stea dezbrăcat pe gheață în timp ce oamenii îi strigau versuri

din Coran. „O să te omorâm dacă nu rostești rugăciunea musulmană”, zise unul din ei.

Jon nu răspunse.

Îl bătura cu un baston gros de bambus. „Spune!”, îi ordonă altul

Jon nu răspunse.

Era scufundat într-o viziune, a spus el mai târziu, în care Isus însuși era bătut. „Am văzut sângele lui Isus picurând, iar apoi am auzit vocea blândă a Sfântului Duh spunându-mi să nu mă lepăd de Isus orice ar fi”.

Jon era atât de plin de Duhul Sfânt încât la un moment dat, în timpul bătăilor, începu să râdă – nu ca să-și bată joc de tortionarii săi, ci ca să-și exprime bucuria pentru onoarea pe care o simțea. „Nu aveam nici o problemă în faptul că mă băteau”, își amintește el. „Și pe Isus l-au bătut.”

După trei zile de tortură, poliția religioasă l-a predat pe Jon autorităților locale. Membrii bisericii sale i-au plătit cauțiunea, fiind din nou liber să simtă cum îi suflă briza tropicală în spate și să se bucure de libertatea sa în Cristos.

Bucuria lui Jon în mijlocul suferinței ni s-ar putea părea incredibilă. Însă o asemenea reacție nu ne-ar surprinde dacă am înțelege puterea credinței și a încrederii în Cristos. „Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi”, citim în Apocalipsa 2:10: „Iată că diavolul are să arunce în temniță pe unii din voi, ca să vă încerce. Și veți avea un necaz de zece zile. Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții.”

Prin credință, Jon s-a folosit din plin de puterea lui Dumnezeu, iar bucuria sa din mijlocul suferinței era de necuprins. El nu a triumfat datorită talentului și iscusinței sale de a argumenta. Nici pentru că era mai puternic din punct de vedere fizic decât majoritatea oamenilor. Nici pentru că a fost mai viclean. A triumfat pentru că a crezut neabătut în Dumnezeu și s-a rugat neîncetat – și pentru că ceilalți ucenici ai lui Isus s-au rugat pentru el.

Fie să ne rugăm cu credință pentru cei persecutați din familia noastră. Rugăciunile noastre contează. Ucenicii lui Isus, precum Jon, se bazuie pe rugăciunile fraților și surorilor lor în Cristos pentru a rămâne puternici în credința lor și pentru a simți bucuria Duhului lui Dumnezeu.

Încercat prin foc

Solomon

Nigeria

Cei care l-au atacat pe Solomon și pe tatăl său, Inoma, nu erau militanți Boko Haram veniți din nord, nici păstori musulmani Fulani care obișnuiau să îi atace pe creștini. Erau vecini.

Musulmani pe care tatăl și fiul îi cunoșteau și îi vedeau zilnic începură brusc să tragă în ei. Asemenea unor pești într-un butoi, Solomon și Inoma fugiră în stânga și-n dreapta, căutând adăpost. Gloanțele ricoșau peste tot. Alții, fluturând macete, s-au alăturat atacului. Chiar dacă tatăl și fiul ar fi fost înarmați, tot nu ar fi fost o luptă cinstită.

O macetă îl izbi pe Inoma între umăr și cap. Partea stângă a toracelui se prăbuși. Muri pe loc.

După câteva secunde, șocat, Solomon se opri și îl privi în ochi pe ucigașul tatălui său. „N-o să te tai dacă te întorci la islam!”, spuse tânărul cu maceta însângerată în mână.

„Nu mă întorc”, spuse Solomon.

„Ești creștin. Unde te duci? Aici e capătul drumului. Mai ai o singură opțiune: să urmezi islamul.”

„Nu”, repetă Solomon.

Îți simți imediat spatele împroșcat cu un lichid. Aproape că se înecă de la mirosul de benzină.

„Nici acum n-o să renunți la Isus pentru Allah?”, întrebă ucigașul.

„Nu.”

O lovitură în ceafă îl doborî pe Solomon la pământ. Un alt atacator ambală motorul unei motociclete, cu care urcă pe spatele lui, coborî de pe motocicletă și o culcă peste el cu motorul pornit. Agresorii îi aprinseră apoi cămașa îmbibată în benzină. Blocat la pământ sub greutatea motocicletei, Solomon nu putu scăpa de flăcări.

Ceva mai târziu, cu mintea încețoșată și corpul chinuit de durere, Solomon își amintea vag cum a fost așezat într-un vehicul de teren, pentru a parcurge un drum agonizant, accidentat și șerpuit până la spital.

Solomon trăia, însă spatele său, chiar și după numeroase grefe de piele, purta peste tot urmele focului. Doctorii spuneau că durerea nu va dispărea complet niciodată.

Luând în considerare toată suferința prin care trecuse Solomon, atitudinea lui s-ar putea să ne surprindă. Nu s-a plâns de mutilarea sa, nici de dificultățile pe care aceasta le aducea în practicarea profesiei lui de tâmplar și nici de faptul că soția lui fugise după atac. „Ea nu crede că am vreun viitor”, a spus. Cu o încredere plină de speranță în Dumnezeu, acesta a continuat: „Aș vrea să mă rog pentru recăpătarea puterilor și pentru ca Dumnezeu să-mi aducă în viață o altă doamnă. Înțeleg că nevasta mea a plecat, poate, pentru că nu aceasta a fost voia Domnului pentru mine”, a mai spus.

În ciuda tuturor suferințelor îndurate, Solomon nu este trist sau descurajat. „Nu voi da înapoi”, a zis el cu încredere. „Mântuirea pe care o am în Cristos nu a venit gratuit, ci cu un preț. Cristos Însuși a suferit ca să mă mântuiască, așa că mă simt pregătit să îndur persecuția, pentru mântuirea pe care o am în Cristos.”

Dacă ar fi ca Solomon să-și revadă vreodată atacatorii, ceea ce este foarte posibil în zona sahariană unde locuiește acum, le-ar

spune exact ce a zis Isus când era pe cruce: „Tată, iartă-i”. Vrea ca atacatorii lui să știe că Dumnezeu pe care ei îl disprețuiesc a murit și pentru păcatele lor.

Prin persecuție și suferință, Solomon a dobândit o credință mai prețioasă decât aurul. „Având în vedere ce mi s-a întâmplat”, a spus el, „e un miracol că am supraviețuit. Știu că viața mea e în mâinile lui Dumnezeu, așa că ceea ce mi s-a întâmplat mi-a întărit relația cu El.”

Acesta este genul de credință în fața persecuției pe care Petru, discipolul lui Isus, l-a descris în 1 Petru 1:6-7: „În ea voi vă bucurați mult, măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme, prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere și care totuși este încercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Cristos”.

Să te bucuri în asemenea încercări? Da!

Pentru Isus a fost o bucurie să rămână credincios pe cruce și să moară pentru păcatele umanității. În întreaga lume, flăcările urii îi ajung pe surorile și frații noștri persecutați, la fel ca în cazul lui Solomon. Cu toate acestea, ei rămân fermi în credința lor – cu orice preț – și au parte de o profundă încredere și bucurie, cunoscându-l pe Dumnezeu așa cum numai cei care rămân credincioși o pot face.

Fie ca noi să fim alături de ei, să ne rugăm pentru ei și să ne bucurăm de o credință autentică, ce aduce laudă, cinste și slavă lui Isus.

Îndrăzneala de a spune adevărul

Musa

Africa de Nord

Întrebarea atârna în aer asemeni unor cuvinte înghețate de frică.

Era o zi friguroasă de februarie. Pe șantier, un coleg, bun prieten cu Musa, începu să devină suspicios cu privire la refuzul său de a se închina la orele de rugăciune, ca toți ceilalți.

„De ce nu iei pauză când e ora de rugăciune, ca toată lumea? E dreptul tău și ai nevoie de odihnă.”

Pentru mulți din Occident, această întrebare ar putea părea nesemnificativă. Însă aici era Africa de Nord, unde islamul guvernează cu o mână de fier. Neparticiparea la ritualurile religioase poate naște dispreț. Sfidarea credinței poate naște suferințe teribile.

Musa înțelese limpede: *Acum e acum*. Acesta era momentul în care trebuia să decidă dacă era pentru Cristos sau împotriva Lui. Era un impostor sau era autentic? Totul sau nimic.

După o lungă pauză, își privi prietenul în ochi. „Rugăciunea”, începu el, „este o conversație intimă cu Dumnezeu și ar trebui făcută tot timpul, în inima mea, și nu numai în anumite momente, folosind aceleași expresii și poziții.”

Prietenul său își miji ochii. „Tu nu vorbești serios, nu?”, întrebă el cu un râs nervos. „Glumești cu mine, prietene, nu-i așa?”

Musa scutură din cap. Nu voia să-și rănească prietenul, dar nu avea să mintă. „Vorbesc serios. Sunt ucenic al lui Cristos.”

Tovarășul lui aruncă o privire în jur, ca și cum nu voia să mai audă altcineva. Negarea se transformă în surpriză, apoi în furie. „Ți-ai pierdut mințile, Musa!”, spuse el. „Ai devenit un *kafir*!”

„Sunt ceea ce-și dorește Domnul să fiu”, răspunse el cu încredere. „Același lucru îl dorește și pentru tine. El te-a creat și vrea să aibă o relație personală cu...”

„Taci din gură, Musa. Eu sunt mândru să fiu musulman. Nu meriți prietenia mea.”

„Dar eu sper să ne păstrăm prietenia”, spuse Musa.

„Pentru mine ești mort. Sper să te pocăiești și să revii la calea cea adevărată a lui Allah și a profetului său Mohamed.” Apoi se întoarse și plecă.

Câteva zile mai târziu, seful de șantier îl chemă pe Musa în biroul său și îl întrebă: „E adevărat? Acum ești creștin?”

„Da, sunt”, spuse Musa, dându-și seama că prietenul îl trădase.

„Atunci ești concediat pentru prozelitism...”

„Dar nu am încercat să convertesc pe nimeni.”

„Ieși afară”, ordonă supervisorul. „Fără pensie, fără compensație, fără ultimul salariu. Pleacă, trădătorule.”

În timp ce mergea spre casă, Musa se gândi cât de ușoară i-ar fi fost viața, deși nu mai bună, dacă nu ar fi decis să-l urmeze pe Cristos.

Când era un tânăr de douăzeci de ani își pusese semne de întrebare cu privire la credința musulmană cu care crescuse. Începuse să îl deranjeze viziunea islamică asupra justiției, care permitea rănirea sau chiar omorârea oamenilor în numele lui Allah. Cu toate acestea, a trecut aproape un deceniu până ca îndoiala să-l aducă la credința în Cristos.

La vârsta de treizeci și cinci de ani, căsătorit, cu trei copii, Musa a făcut ceva ce nu mai făcuse nimeni niciodată din familia sa: l-a acceptat pe Isus ca Domn și Mântuitor al său. Din acel

moment a știut că devenise un om căutat de lege. Chiar dacă nu a pus niciodată la îndoială decizia sa de a-l urma pe Cristos, avea să privească întotdeauna peste umăr.

S-a temut să-i spună chiar și soției, Farrah, despre credința lui, din frica de a nu-l părăsi cu tot cu copii. Așa că s-a rugat ca și ea să poată vedea minunea lui Isus și să îl accepte. A început să aducă literatură creștină de la o bibliotecă aflată la aproape o sută cincizeci de kilometri depărtare și să urmărească posturi de televiziune creștine.

Când i-a spus în sfârșit soției de Isus, aceasta s-a dat înapoi de frică. „Dacă află rudele?”, exclamă ea. „Ce facem atunci?”

La scurt timp însă, după ce văzuse o schimbare în bine la soțul ei, l-a chemat și ea pe Isus în viața ei. Timp de doi ani, cuplul nu a spus nimănui despre credința lor. Apoi, Musa a fost concediat, iar acum își făcea griji gândindu-se cum putea să își susțină familia.

La puțin timp după ce se întoarse acasă, sună telefonul. Un om îi oferea lui Musa un alt loc de muncă în construcții, ceea ce părea a fi un miracol. „Ne putem întâlni în după-masa asta?”

„Am crezut că era răspunsul la rugăciunile mele”, a spus Musa mai târziu. Se neliniști însă, când își dădu seama că punctul de întâlnire era într-o clădire abandonată, nu pe un șantier de construcții.

Venise într-o ambuscadă, nu la o ofertă de muncă. Doi bărbați îl forțară să meargă în spatele proprietății, însă el refuză să părăsească drumul principal. Cei doi începură să-l asalteze cu întrebări despre lepădarea credinței în Allah. Apoi înlocuiră cuvintele cu pumni – în stomac, în față și coaste. Începu să se întrebe dacă va părăsi locul în viață.

Deodată, o mașină se apropie și opri brusc. Atacatorii încetară să-l mai bată. Cineva din mașină deschise ușa și strigă: „Urcă! O să te ajutăm.”

În mod surprinzător, veștile despre credința și concedierea lui Musa se răspândiseră deja prin restrânsa comunitate creștină, care s-a mobilizat să-l ajute.

„E un *kafir*!”, urlă unul dintre cei care-l torturase, în timp ce mașina se îndepărta în viteză. „E un creștin și un evanghelist!”

Câteva zile mai târziu, aceiași doi atacatori au apărut în cartierul său, răspândind vestea că Musa l-a respins pe Allah. Vecinii s-au întors și ei împotriva lui.

„Dacă nu mergi la moschee și îl renegi public pe Isus”, a spus unul, „o să te alungăm din propria casă. Nu ești binevenit aici dacă nu ești cu Allah.”

Din nou, creștinii le-au venit în ajutor. „Vino cu noi”, i-a spus unul. „Avem un loc sigur unde poți trăi cu familia.” Așadar, familia și-a încărcat bunurile într-o camionetă și și-a părăsit casa.

„M-am simțit binecuvântat când mi s-a întâmplat acest lucru”, a spus Musa. La răscrucea dintre adevăr și minciună, îndrăznise să-l aleagă pe Isus. Cântărise cât îl va costa și îndrăznise să riște totul atunci când a răspuns: „Da, sunt un ucenic al lui Cristos”.

Această decizie ne schimbă și ne deschide spre posibilitatea de a trăi bucuria Domnului. Acesta este motivul pentru care apostolul Pavel a putut avea parte de bucurie și libertate, chiar și atunci când persecuția împotriva lui s-a întărit. „De acum încolo nimeni să nu mă mai necăjească, pentru că port semnele Domnului Isus pe trupul meu.” (Galateni 6:17)

Zilnic, surorile și frații noștri în credință supuși persecuțiilor poartă semnele Domnului Isus. Pentru ei este o bucurie să-i rămână fideli, cu orice preț. La fel ca Musa, ei rămân fermi în convingerile lor și fideli Cuvântului lui Dumnezeu. „Când a venit persecuția”, a spus Musa, „credința mea a fost pusă la încercare și am învățat să mă încred și mai mult în El.”

Aceasta este puterea bucuriei. Fie ca exemplul familiei noastre întru Isus să ne dea curajul de a fi dispuși să renunțăm la tot, pentru a obține ceea ce este cu adevărat valoros. Fie să avem curajul necesar atunci când va fi vorba să alegem în cine să ne încredem și pe cine să slujim.

Să alegi bucuria, și nu amărăciunea

Gulnaz

Pakistan

Gulnaz e o tânără creștină, căsătorită, care a lucrat într-un centru de telefonie. Într-o zi, un musulman a venit să dea un telefon și a refuzat să mai plece. Apoi i-a făcut avansuri sexuale. Când ea l-a pămuit, acesta a jurat că o va face să plătească pentru „lipsa ei de respect”.

Din nefericire, tinerele creștine din Pakistan beau adesea dintr-o cupă foarte amară de suferință. Unora dintre bărbați le face plăcere să-și exercite puterea asupra acestor femei, spre propria lor satisfacție infamă. Le tratează ca fiind nimic mai mult decât niște obiecte, bune de folosit și apoi de aruncat. Gulnaz a suferit un astfel de abuz. Prefăcutul ei atacator a revenit și a vărsat acid pe ea, arzându-i grav fața, pieptul și brațele. Însă povestea ei de credință și bucurie nu va rămâne nespusă. Personalul medical creștin a ajutat-o, tratându-i rănila și supunând-o inclusiv unor intervenții chirurgicale, care i-au permis să își folosească mai bine brațul grav afectat.

Pe măsură ce și-a vindecat încet rănila, Gulnaz a cunoscut totodată o reînnoire și o creștere în viața ei spirituală. În loc să stăruie cu gândul asupra atacului și a teribilelor cicatrici, ea și soțul ei și-au păstrat privirea ferm ațintită către Dumnezeu. Au

refuzat să permită situației lor să-i împingă înspre amărăciune. Din tragedia ei a ieșit la lumină un triumf al iubirii și al bucuriei insuflate de Dumnezeu asupra urii.

Gulnaz și soțul ei locuiesc într-un cartier dărăpănat cu canalizări care dau direct în stradă și gunoaie îngrămădite peste tot. Privind la nevoile din jurul ei, Gulnaz a început să le propovăduiască tinerelor fete de acolo. A început chiar și un mic studiu biblic pentru ele.

Când creștinii i-au oferit lui Gulnaz și soțului ei o locuință într-o zonă mult mai bună, cuplul i-a dat cheile unui evanghelist pakistanez care era nevoit să trăiască pe fugă după ce musulmanii radicali i-au atacat parohia. Casa i-ar fi oferit o viață foarte confortabilă cuplului sau aceștia ar fi putut să o vândă pentru niște bani de care aveau nevoie. Însă ei au considerat că evanghelistul avea mai mare nevoie de casă decât ei.

Generozitatea și bucuria pe care ei le manifestă în urma suferinței prin care trec sunt o inspirație pentru oricine se confruntă și cu cel mai mic dram de persecuție.

În situații precum cea a lui Gulnaz, e ușor să lăsăm să ne definească circumstanțele sau oamenii care încearcă să ne controleze. Dar dacă suntem ucenici ai lui Isus, aprobarea de care avem nevoie vine doar de la El. În Romani 10:11 ni se amintește: „Oricine crede în El [Isus], nu va fi dat de rușine.” Isus ne iubește necondiționat, iar concentrându-ne atenția asupra Lui, și nu asupra circumstanțelor în care ne aflăm, putem trece prin persecuție cu bucurie și speranță.

Totuși, nimeni nu poate rămâne ferm doar prin propriile forțe. Pavel a scris: „Încolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui. Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Efeseni 6:10-12).

Membrii familiei noastre, aparținând trupului lui Cristos din toată lumea, au nevoie de rugăciunile noastre pline de credință în care să cerem protecția lui Dumnezeu asupra lor. Să ne rugăm nu doar să rămână fermi în credință, dar și să stea cu fruntea sus în bucuria dragostei pe care Isus le-o poartă. Să continuăm să ne rugăm nu doar pentru protecția lor fizică, ci și pentru protecția lor spirituală în luptele pe care le duc. Fie ca bucuria relației lor cu Isus să aibă un impact chiar și asupra celor care îi persecută și îi umilesc.

O evadare inexplicabilă

Farid

Afganistan

Era ora 5 dimineața. Înăuntrul apartamentului, un grup de bărbați cu bărbii și cu turbane albe sau bej înfășurate în jurul capului, stăteau în cerc ca și cum s-ar fi adunat în jurul unui foc de tabără. Ce i-a adus împreună? Nu căldura focului, ci lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Pe podea, în mijlocul cercului lor, ca o axă de roată, erau desene de mână ilustrând povești biblice. În apropiere, un lighean turcoaz și un ulcior erau pregătite pentru spălarea picioarelor. Era un studiu biblic.

Pe un ton aproape șoptit, Farid, liderul de grup, se rugă: „Îți mulțumim, Dumnezeule, pentru bunăvoința Ta de a te întâlni cu noi în această dimineață. Îți mulțumim pentru prezența Ta aici în mijlocul nostru.”

În afara apartamentului, peisajul terenului dur și accidentat al Afganistanului se trezea odată cu prima lumină. Clădirile orașului se amestecau cu munții abrupti care se înălțau în depărtare, colorați în nuanțe nisipii de maro. Era dificil să spui unde se sfârșea omenirea și începea natura.

Farid tocmai începea să vorbească despre cartea Faptele Apostolilor, când cineva bătu la ușă. Dar înainte ca cineva să poată reacționa, intruși în haine închise la culoare pătrunseră în cameră

înarmați cu puști și cuțite. Farid fu trântit la pământ. Măinile îi fură legate la spate și un cuțit îi fu pus la doar câțiva centimetri de gât. Nici unul din cei șase oameni nu opuseră rezistență.

În mijlocul panicii și al haosului, o rugăciune se auzi clar: „Doamne”, se rugă Farid, „dacă ăsta e momentul să mor, îi iert pe acești oameni care vor să mă ucidă!”

Farid credea că este o onoare să moară pentru slava lui Dumnezeu. Dacă murea, nu voia să aibă mâinile pătate de sângele intrușilor. „Am vrut ca Dumnezeu să-i ierte, și-mi doream ca ei să vină la Cristos ca rezultat al morții mele”, a spus el ulterior.

Închise ochii, așteptând o împunsătură extrem de dureroasă și sfârșitul. Neîntâmplându-se nimic, simți că Dumnezeu voia ca el să se ridice și să părăsească încăperea. Așa că s-a ridicat. Măinile nu-i mai erau legate. Legăturile pur și simplu căzură pe jos. Se îndreptă către ușa păzită de doi bărbați înarmați.

„Stai jos javră”, comandă unul. „Nu pleci de aici viu.”

Celălalt își îndreptă kalașnikovul către Farid, apăsând pe trăgaci.

Clic. Nimic. Arma se blochase.

Clic. Din nou.

Rateul armei îi distrase pe cei doi, iar Farid fugi. În timp ce cobora câte trei-patru trepte la rând, auzi în urma lui focuri de armă. Văzu gloanțe ciopârțind peretele din fața lui, dar scăpă nevătămat.

Povestea evadării sale este și mai uimitoare, pentru că nici unul din cei cinci tovarăși ai lui nu a fost rănit. Doar liderul grupului terorist a fost, în urma unei împușcături accidentale. În plus, poliția a făcut o descoperire îngrozitoare în timpul anchetei: în interiorul unei genți au găsit steagul al-Qaida, două săbii și o cameră video.

Conform spuselor poliției, teroriștii plănuiseră să înregistreze decapitarea tuturor celor șase bărbați și să o transmită pe postul de televiziune Al Jazeera. Evident, atacatorii știau că Farid câștiga musulmani din Afganistan de partea lui Cristos. Filmarea urma să fie un avertisment pentru misionari, evangheliști și foști musulmani că vor fi omorâți dacă nu încetează cu evanghelizarea și

crearea de ucenici. Deși Constituția Afganistanului spune: „Adepții oricărei religii sunt liberi să-și practice credința și să își practice ritualurile religioase în limitele prevederilor legii”, violența se ridică deasupra legii.

„Aceasta este o țară musulmană, iar oamenii care luptă pentru islam recurg la aceste amenințări de douăzeci și cinci de ani”, a explicat Farid. După cum prea bine știu ucenicii lui Isus din Afganistan, „nu le place când oameni ne-musulmani vin să predice. În Coran, scrie că dacă cineva respinge islamul, trebuie să-l omori.”

Ceea ce au vrut teroriștii să facă în acea dimineață nu s-a întâmplat. Nu s-au rostogolit capete. Nu a fost vărsat sânge. Singura victimă a fost unul dintre ei, deși nici unul din cei șase creștini nu a opus rezistență. Dimpotrivă, ucenicii lui Isus au cunoscut încă un motiv să se bucure de extraordinara putere a Dumnezeu-lui lor suveran. Nu e de mirare că apostolul Pavel s-a bucurat în suferința lui și a scris despre dorința „să-l cunosc pe El și puterea învierii Lui și părtășia suferințelor Lui și să mă fac asemenea cu moartea Lui” (Pavel către Filipeni 3:10).

Puterea învierii le oferă tuturor celor care-l urmează pe Dumnezeu motive de mare bucurie. Această putere lucrează în viața fiecărui ucenic al lui Isus, care riscă să fie persecutat și să sufere pentru a păși în credință alături de El. Ce dar este să știm și să credem că Dumnezeuul nostru este fără limite și că deține controlul asupra a tot ceea ce se întâmplă cu noi. Să ne alăturăm surorilor și fraților în Cristos care sunt persecutați și să ne bucurăm de puterea și credincioșia Domnului nostru suveran. Fie ca bucuria noastră în Cristos să sporească întotdeauna, precum și încrederea și credința în El.

Fostul vraci

Abdul Masih

Nigeria

Abul Masih era un vraci musulman de etnie fulani. În anii '80, când era tânăr, călătorea din sat în sat prescriind remedii din plante și făcându-le descântece persoanelor bolnave sau rănite. O curiozitate înnăscută cu privire la oameni l-a atras în această direcție. *Ce îi îmbolnăvea?* se întreba el. *Ce i-ar putea vindeca?*

După cinci ani ca vraci, aceeași curiozitate l-a făcut să se întrebe despre creștini. *La ce Dumnezeu se închină? În ce cred? Cu ce sunt ei diferiți față de cei dintre noi care suntem musulmani?*

Așa că și-a început căutarea citind ce spune Coranul despre „Isa”, cum e numit Isus în această carte. A fost surprins să descopere că în Coran se fac mai puține referințe la Mohamed, autorul Coranului, decât la Isus. Asta l-a îngrijorat.

Astfel că a început să caute creștini în secret, pentru a învăța mai multe. În statul Katsina, unde locuia, creștinii erau la fel de rari ca fulgii de zăpadă. A găsit însă câțiva și le-a cerut să discute cu pastorul lor.

Pe bună dreptate, aceștia au fost suspicioși, chiar temători. Musulmanii nigerieni îi atacau adesea pe ucenicii lui Isus. La început, credincioșii s-au întrebat dacă Abdul intenționa să-i dea în

vileag și să-i persecute. Cu timpul, s-au convins că era cu adevărat interesat de credința lor, așa că l-au condus la casa pastorului.

Pastorului i-a fost, și lui, teamă. Un vraci musulman să se întâlnească cu un pastor creștin? Nu-i plăceau împrejurările. De fapt, după ce a venit Abdul, pastorul a refuzat să se întâlnească cu el. Acesta însă nu s-a lăsat descurajat. Era atât de dornic să îl întâlnească pe pastor, încât s-a dus la el acasă la 4 dimineața.

Surprins, dar și impresionat, pastorul s-a liniștit. *Acest vraci este sincer în încercarea sa de a căuta adevărul*, și-a dat el seama. Astfel că cei doi au început să se întâlnească în mod regulat. După șase săptămâni de întâlniri, Abdul și-a mărturisit credința în Isus.

Vestea convertirii lui Abdul s-a răspândit repede. Zvonurile conform cărora Abdul acceptase 250.000 de naira (în jur de 6.000 de lei) pentru a deveni creștin și că le-a dat „infidelilor” să-i ardă Coranul, a declanșat o aprigă furie în rândul localnicilor musulmani. Pentru a-l proteja pe Abdul, liderii bisericii au aranjat ca el să părăsească orașul.

Când veștile au ajuns în satul și la familia lui Abdul, fratele său a decis să-l omoare, pentru a salva onoarea familiei. A aflat de noul sat în care locuia Abdul și a pornit spre el. Când și-a văzut fratele, Abdul a crezut că li se întâmplase ceva părinților, iar acesta aducea vestea.

„Nu de asta am venit”, îi spuse fratele lui. „Vreau doar să-mi confirmi dacă ceea ce am auzit este adevărat. Dacă este, te voi executa și voi pleca înapoi acasă.”

„Vrei să-ți omori fratele?”, întrebă Abdul.

Acesta încuviință din cap.

„Da, sunt creștin”, confirmă Abdul.

„De ce ai acceptat o sumă atât de mică, 250.000 de naira, pentru a te converti și de ce le-ai dat necredincioșilor să ardă Coranul?”

„Asta-i o minciună”, spuse Abdul. „Nu am făcut așa ceva.”

Fratele lui Abdul nu l-a ucis în ziua aceea. De fapt, în cele din urmă, l-a acceptat și el pe Isus ca Domn și Mântuitor. Ba mai

mult, toți copiii fratelui său l-au acceptat pe Isus, iar unul urmează Școala Biblică și intenționează să ajungă pastor.

Viața acestei familii de creștini din nordul Nigeriei nu este ușoară. Legea islamică Șaria domnește în această țară, iar împărtășirea credinței în mod public poate fi periculoasă. Cu toate acestea, ei continuă să propovăduiască în privat oricui vrea să asculte.

Abdul a descoperit că are o relație specială cu clericii musulmani, care întotdeauna îi ascultă mesajul.

„Clericul te va înțelege, iar tu îl vei înțelege pe el”, a spus Abdul, „pentru că în adâncul inimii sale, știe adevărul.” Aceeași putere, același adevăr care a reușit să transforme un vraci într-un evanghelist pentru Cristos poate schimba și inima unui cleric musulman.

Cu toate acestea, alți musulmani îi rămân ostili lui Abdul. Extremiști islamici au încercat să-l omoare de pe puțin trei ori. „În inima mea nu există teamă”, a zis el. De fapt, există mulțumire, speranță și chiar bucurie pentru șansele pe care persecuția le creează de a aduce slavă lui Cristos. „Știu că dacă sunt mort voi fi cu Domnul. Deci, nu am frică de moarte. Acum, cea mai mare dorință a mea e să fiu un instrument în propovăduirea Evangheliei Domnului Isus, astfel încât musulmanii să o poată auzi.”

Și câțiva chiar o aud. Când cineva face pasul credinței în Isus, Abdul se bucură, dar nu-l lasă să creadă că totul va fi doar lapte și miere în ceea ce vor avea de înfruntat în viitor.

„Sunteți aici ca să suferiți”, spune el și adesea le zice versetul din 2 Timotei 3:12: „De altfel, toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Cristos Isus vor fi prigoniți.”

Promisiunea persecuției e dificil de acceptat, însă nu diminuează bucuria de a-l urma pe Isus. Pentru cei care își pun credința în Cristos, adevărata speranță se află dincolo de siguranța, tihna și confortul acestei lumi. Ea se află dincolo de modul în care oamenii se poartă cu noi în această viață.

Pentru un ucenic al lui Isus, adevărata speranță se află în puterea celui care ne susține în această lume și ne pregătește

o locuință în ceruri. Adevărata bucurie vine când sentimentele noastre sunt atât de bine înrădăcinate în eternitate, încât considerăm un privilegiu orice suferință pe care o îndurăm din cauza devotamentului nostru față de Cristos.

Prin harul lui Dumnezeu, fie ca noi să începem să vedem persecuția ca pe o șansă de a-l sluji și cinsti pe Mântuitorul nostru. Fie să acceptăm persecuția cu o inimă plină de bucurie și speranță. Fie ca nevoile și zbaterile fraților și surorilor noștri în Cristos care se confruntă cu suferințele persecuției să fie întotdeauna în inimile și rugăciunile noastre.

Nu mai stau pe margine

Akhom și Hassani

Egipt

Această seară nu avea să fie ca celelalte. Se întâmpla ceva important. Bătrânii care de obicei se adunau în fiecare seară la cafenelele din colț să fumeze narghilea erau acum înlocuiți de sute de creștini egipteni ce mergeau liniștiți pe străzile cartierului coptic din orașul Mokattam.

Mergeau împreună pentru a marca sfârșitul a patruzeci de zile de doliu, în urma confruntărilor interconfesionale care au ucis douăzeci și șapte de oameni, majoritatea ucenici ai lui Isus. Neștiind care ar putea fi consecințele, s-au identificat mândri cu Isus într-o lume musulmană. Fiind uniți, făceau o declarație puternică pentru toți oamenii din lume care erau atenți.

De la revoluția din ianuarie-februarie, care a dus la uciderea a peste opt sute de oameni și la peste șase mii de răniți, Egiptul a fost copleșit de frământări sociale, politice și culturale. Peste tot, părea că oamenii se ridicau pentru a-și apăra convingerile – sau se ridicau pentru a reduce la tăcere convingerile altora.

Comunitatea creștină din Egipt a fost atacată în repetate rânduri după revoluția din 2011 – atât de armata egipteană, cât și de extremiștii musulmani. Nivelul persecuției a șocat comunitatea creștinilor din Egipt. Unele atacuri au avut loc chiar în

Mokattam. Într-unul dintre aceste atacuri, din 8 martie 2011, doi veri au fost grav răniți.

Tânărul Akhom, în vârstă de douăzeci și unu de ani, se considera creștin, însă știa că viața sa spirituală era mai mult de suprafață, și nu era un angajament serios. Într-o seară, a fost prins într-o situație în care s-a trecut rapid de la starea de pace la turbulențe. Atacatorii au început să arunce cu pietre, cărămizi și sticle sparte dintr-o clădire cu șase etaje. Au izbucnit confruntări. Deodată, un om i-a tras lui Akhom trei gloanțe în față și unul în stomac. Verișorul său Hassani a fost și el rănit în acea seară, când un atacator l-a tăiat pe față cu o macetă.

Ambii bărbați au supraviețuit, unii considerând acest lucru un miracol. Pe când se vindeau în spital, lucru făcut posibil de către creștinii care le-au plătit toate cheltuielile și i-au sprijinit în rugăciune, și-au dat seama de un miracol și mai mare. Atacul brutal la care au fost supuși și rănilor oribile de pe urma cărora încă sufereau i-au determinat să-și încredințeze pe deplin viețile lui Isus.

Maxilarele zdrobite ale lui Akhom trebuiau stabilizate și ancorate în șuruburi. Stomacul său poartă acum cicatricea glonțului și a operației de îndepărtare a lui. Dar distrugerea trupului său a dus la reînnoirea spiritului său.

„Atacul m-a ajutat să mă apropii mai mult de Dumnezeu”, a spus el. „Eram departe de Dumnezeu. Făceam lucruri rele, trăind o viață de păcat. În timp ce mă vindeam, îl rugam mereu pe Domnul să mă schimbe, să aducă mai multă desăvârșire în inima mea.”

Durerea pe care a suferit-o nu era lipsită de sens. A fost o durere infuzată de bucuria unei relații mai intime cu Isus.

„Persecuția face parte din credința noastră”, a spus Akhom. Referindu-se la viața lui Isus, a explicat: „El a fost persecutat și ne-a spus că în această lume vom suferi. Dar El s-a asigurat să știm că El a biruit lumea, astfel încât să urmăm același model. Trebuie să ne bucurăm de ceea ce ne spune Biblia. Dacă avem parte de persecuție în viața noastră, atunci e un privilegiu pentru

noi. Înseamnă că mergem pe drumul cel bun. Înainte nu am înțeles, dar acum înțeleg că încercările noastre Domnul le-a îngăduit. Acestea ne întăresc credința.”

Hassani a cunoscut o transformare similară. Rănile sale au necesitat luni de intervenții dureroase de chirurgie reconstructivă la față, dar și mai semnificativă a fost „intervenția chirurgicală reconstructivă” pe inima sa.

„Înainte de atac, nu îmi făceam timp pentru a fi alături de Domnul în rugăciune”, își amintește el. „Dumnezeu nu era în viața mea. Nu-l cunoșteam ca fiind Păstorul cel bun. După atac însă, am dobândit o nouă perspectivă. Inima mi s-a deschis pentru a cunoaște harul Domnului. Acum îl văd ca pe un Păstor bun, fiindcă e un miracol că sunt în viață!”

Plin de bucurie, îi mulțumește lui Dumnezeu pentru rugăciuni și pentru îngrijirea medicală pe care i-au asigurat-o creștinii în momentul când a avut nevoie.

„Este exact așa cum spune Biblia”, continuă Hassani. „Nu pot uita niciodată binecuvântarea pe care mi-a trimis-o Dumnezeu. Datorită Lui sunt în viață, El mi-a arătat milă.”

Acum, spune Hassani, trebuie să facă același lucru cu atacatorii săi. El caută să urmeze exemplul lui Isus: „Și la aceasta ați fost chemați, fiindcă și Cristos a suferit pentru voi și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui. «El n-a făcut păcat și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug». Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri și, când era chinuit, nu amenința, ci se supunea dreptului Judecător.” (1 Petru 2:21-23).

Renunțând la precauție și la goliciunea unui angajament lipsit de entuziasm față de Isus, Hassani și Akhom au ales să se încreadă în Isus și să susțină cauza Lui într-o țară unde mesajul Său nu este binevenit. Ei cred în spusele din 2 Timotei 1:7: „Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință.”

Înarmat cu puterea iubirii lui Dumnezeu și plin de bucuria de a-l cunoaște pe Isus, Hassani a vorbit în numele amândurora când

a spus: „Ne rugăm pentru prigonitorii care ne doresc moartea, ca și ei să cunoască adevărul. Îmi pare rău pentru ei și pentru cei care sunt departe de Domnul. *Ei* sunt cei care suferă cu adevărat.”

Martiri în istorie

Mehdi Dibaj

1935-1994

Iran

I-am invidiat întotdeauna pe acei creștini care erau martirizați pentru Domnul nostru Isus Cristos. Ce privilegiu, să trăiești și să mori pentru Domnul nostru. Mă umple o fericire copleșitoare. Nu sunt doar mulțumit să fiu în închisoare... ci sunt gata să-mi dau viața pentru Isus Cristos.

Mehdi Dibaj

După arestarea sa, în 1984, reverendul Mehdi Dibaj a petrecut nouă ani în închisoare. Chiar și acolo, el a considerat un privilegiu să trăiască pentru Domnul său, îmbrățișând cu bucurie perspectiva de a muri pentru El. În cele din urmă, la 3 decembrie 1993, Dibaj s-a adresat instanței din orașul Sari, vorbind în apărarea sa cu privire la îmbrățișarea creștinismului.

„Sunt gata să-mi dau viața de dragul lui Isus Cristos”, a spus el. În apărarea lui, a vorbit despre patru acuzații aduse de instanță împotriva sa.

„Mi se spune: «Ai fost musulman, iar acum ești creștin». Nu este așa. Mulți ani nu am avut nici o religie. După studii și cercetări am acceptat chemarea lui Dumnezeu și am început să cred în Isus Cristos pentru a primi viața veșnică. Oamenii își aleg religia, însă un creștin este ales de Isus, care spune: «Nu tu m-ai ales, Eu te-am ales pe tine.»

Oamenii spun: «Ai fost musulman din naștere». Dumnezeu spune: «Ai fost creștin încă de la începuturi.» El declară că ne-a ales cu mii de ani în urmă, chiar înainte de crearea universului, ca prin intermediul jertfei lui Isus Cristos să putem fi ai Lui.

Mi se spune: «Întoarce-te!». Dar la cine să mă întorc din brațele Domnului? Este corect să accepți ce spun oamenii, în loc să ascuți Cuvântul lui Dumnezeu? Sunt deja patruzeci și cinci de ani de când umblu alături de Dumnezeu tuturor minunilor, iar bunătatea Lui este asemenea unei umbre și îi datorez atât de mult pentru dragostea și grija Lui părintească.

Oamenii se opun activității mele de evanghelizare. Însă dacă cineva găsește un orb care este pe punctul de a cădea într-o fântână și tace, atunci a păcătuit. Este datoria noastră religioasă, atâta timp cât ușa milostivirii lui Dumnezeu este deschisă, să-i întoarcem pe cei răi de la căile lor păcătoase și să găsească refugiu în El.”

După aproximativ trei săptămâni de la proces, instanța l-a declarat vinovat de apostazie pentru abandonarea islamului și îmbrățișarea creștinismului. L-au condamnat la moarte. Dibaj era ucenic al lui Isus de patruzeci și cinci de ani, când a fost condamnat.

Revoltat din cauza sentinței la moarte a lui Dibaj, un preot armenian, episcopul Haik Hovsepian, a declarat presei despre ceea ce în opinia lui era o nedreptate de neînțeles. El credea că dacă opinia publică ar face presiuni, autoritățile islamice ar putea anula sentința lui Dibaj.

Știa că efortul presupunea un risc uriaș. „Ori mergem la închisoare, ori murim pentru credință”, a spus el. „Vrem ca toți creștinii din lume să știe ce pătesc surorile și frații lor creștini.”

În 16 ianuarie 1994, eforturile lui Hovsepian au dat roade. Dibaj a fost eliberat, însă bucuria avea să fie de scurtă durată. După doar trei zile, Hovsepian a dispărut. După câteva săptămâni, autoritățile au raportat că a fost ucis. Apoi, cinci luni mai târziu, Dibaj a fost răpit și omorât în timp ce se ducea la ziua de naștere a fiicei sale. Extremiștii musulmani l-au omorât și pe reverendul Tateos

Michaelian, înlocuitorul lui Hovsepian în calitate de președinte al Consiliului Preoților Protestanți.

Însă ceea ce autoritățile islamice credeau că va reduce la tăcere biserica universală, în special musulmanii convertiți la creștinism, a avut un efect contrar. Aceste martiraje au atras atenția mai multor iranieni asupra Evangheliei și au dus la un număr crescut de convertiri de la islam la creștinism. Astăzi, mai mulți musulmani decât în toată istoria bisericii își întorc fața spre Cristos. Și da, există bucurie în a renunța la tot pentru Isus.

Partea a IV-a

STĂRUINȚA

*Veți fi urâți de toți pentru Numele Meu, dar cine
va răbda până la sfârșit va fi mântuit.*

Marcu 13:13

De la început până la sfârșit, Biblia e plină de făgăduințe pentru cei care îl caută și îl slujesc cu credincioșie pe Dumnezeu cel viu. Adeseori ne îndreptăm atenția asupra acestor promisiuni pentru a găsi încurajare atunci când ne lovim de dificultăți în viață, în special în drumul nostru alături de Dumnezeu. Dar uitați-vă la promisiunea din 2 Timotei 3:12: „De altfel, toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Cristos Isus vor fi prizoniți.” Precum și la cea din Marcu 13:13: „Veți fi urâți de toți pentru Numele Meu, dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit.”

Ce promisiuni! Certitudinea persecuției nu e genul de încurajare pe care majoritatea din noi speră să-l găsească în Cuvântul lui Dumnezeu. Însă dacă persecuția este o realitate pentru toți care duc o viață centrată pe Cristos, atunci, cu siguranță, avem nevoie de încurajări. Trebuie să învățăm cum să rezistăm până la capăt. Să stăruim în susținerea cauzei lui Isus Cristos înseamnă să rămânem fermi și să rezistăm în fața oricărei împotriviri. Imaginea care îmi vine în minte este aceea a unei persoane care se înclină

împotriva vântului sau care își împlântă picioarele și se împinge împotriva curentului puternic al unui râu.

Ucenicii persecutați ai lui Isus învață repede că este imposibil să stăruie bazându-te pe propriile forțe. Isus știa asta. În timpul ultimei mese de Paște alături de apostolii Săi, El a vorbit despre cât de necesar va fi ca ei să rămână într-o relație dătătoare de viață cu El. A spus răspicat: „Așa cum mlădița nu poate aduce rod de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți, dacă nu rămâneți în Mine. Eu sunt vița, iar voi sunteți mlădițele. [...] despărțiți de Mine nu puteți face nimic.” (Ioan 15:4-5)

Dacă vrem să fim ucenici ai lui Isus, fermi în slujirea față de El, și noi trebuie să rămânem în El. Trebuie să fim înrădăcinați în natura și Cuvântul lui Dumnezeu. Trebuie să ne agățăm de această relație, să ne apropiem de El, înțelegând mai bine cine este și descoperind ce înseamnă să umbli alături de El în credință. Pe măsură ce intimitatea noastră cu Dumnezeu crește, puterea Sa ne dă forță să ascultăm și să îndurăm cu credință, indiferent de prețul plătit.

David avea o inimă care căuta cu stăruință o relație cu Dumnezeu. În Psalmi 40:1-2, el a scris despre puterea primită când se afla în fața durerii și a necazurilor. „Îmi pusesem nădejdea în Domnul, și El S-a plecat spre mine, mi-a ascultat strigătele. M-a scos din groapa pieirii, din fundul mocirlei [...] mi-a pus picioarele pe stâncă și mi-a întărit pașii.”

Iosif, un vechi patriarh din Biblie, a petrecut mulți ani în sclavie și încarcerat. În ciuda suferinței îndurate de pe urma oamenilor care l-au batjocorit, l-au mințit, iar apoi au uitat de el, Dumnezeu a fost alături de el (Geneza 39:2). Decât să-l scoată pe Iosif din suferința sa, Dumnezeu i-a dat putere să rămână neclintit, să învețe să aibă încredere în El și să-l slujească în toate. Mai târziu, Iosif a jucat un rol important în punerea în act a planurilor lui Dumnezeu pentru înființarea străvechii națiuni a Israelului.

În fiecare zi, în comunitățile din Irak și alte țări unde extremiștii islamici dețin controlul, ucenicii lui Isus rămân neclintiți în credin-

ța lor față de Dumnezeu, împlinind ascultători scopul pe care El îl are în viețile lor. Ei plătesc un preț mare în plan personal pentru a stăruia în credința lor. Îndură o ostilitate îngrozitoare, o cruzime brutală și atrocități de neimaginat și cu toate acestea îi rămân fideli lui Dumnezeu. Citindu-le poveștile, observați cum puterea relației cu Domnul și Mântuitorul lor le dă putere să „alerge cu stăruință” în alergarea care le stă înaintea (Evrei 12:1).

Rugăciuni pentru evadare și rugăciuni pentru puterea de a îndura

Abdi

Somalia

Când răpitorii au început să-l bată pe Abdi, l-au dezlegat la ochi. Voiau ca acesta să vadă de ce celula în care era ținut miroase atât urât. Voiau să-l umple de frică. Le-a reușit.

Trosc! Abdi nu ar putea uita niciodată împrejurarea macabră a celor trei cadavre îngrămădite și contorsionate în colțul celulei. A tresărit îngrozit, așteptând următoarea lovitură.

Trosc! Încă o lovitură în spate cu bastonul de lemn.

„Doamne, salvează-mă”, șopti el. „Salvează-mi viața.”

Trosc! Totul se întunecă.

În noaptea precedentă, Abdi se puse la culcare în garsoniera sa, soția și cei trei copii ai lor dormind lângă el. Aștepta cu nerăbdare o nouă zi în care să trăiască pentru Dumnezeu, punându-și încrederea în orice i-ar fi pregătit Domnul. Dar Abdi locuia în Somalia, unde mulți oameni îl vedeau pe Dumnezeul din Biblie mai degrabă ca pe o veste rea, și nu ca pe vestea cea bună.

Abdi se trezi brusc la sunetul bocancilor pe pardoseala din beton. Exact ca într-un coșmar, patru soldați al-Shabab îmbrăcați în negru îndreptau spre el o mitralieră rusească și puști AK-47.

„Ridică-te, apostatule!”, ordonă unul. Ceilalți scotoceau prin bunurile familiei, căutând ceva. Soția lui stătea ghemuită într-un colț, iar copiii plângeau.

Un soldat îi aținti țeava puștii spre tâmplă. „Ce meserie ai, gunoiule?”, întrebă. „Unde lucrezi?”

Deodată, un soldat care-i căuta în geantă, scoase niște pagini din Biblie, fiecare având câte o cruciuliță pe ea. Un alt soldat îl luă pe Abdi de gât și îl scoase afară, legându-l la ochi. Acesta știa însă că simpla posesie a unor pagini din Biblie nu-i putea aduce condamnarea la închisoare sau la moarte.

Îl băgară forțat pe Abdi într-un portbagaj și plecară cu el.

Soția lui Abdi îi contactă imediat pe prietenii lor creștini.

„Vă rog, rugați-vă cu tărie”, le-a spus ea. „Abdi a fost răpit. Rugați-vă ca să poată scăpa.”

Câteva ore mai târziu, începu tortura lui Abdi.

„De unde ai astea?”, întrebă unul dintre răpitori, rupând paginile. „Mai știi alții ca tine? Cine sunt?”

Trosc! Încă o lovitură cu bastonul de lemn. *Trosc!*

Apoi, veni rugăciunea sa și ușurarea temporară a pierderii cunoștinței.

În timpul zilelor care au urmat, Abdi a îndurat ceea ce părea a fi o durere nesfârșită.

Duhoarea din celulă devenea tot mai puternică, fiindcă nu avea o toaletă. După zece zile, soldații au scos cadavrele descompuse pentru a face loc altor doi prizonieri. Sosirea lor i-a adus lui Abdi o fărâmă de lumină în întuneric.

Într-o zi, gardienii le-au permis tuturor celor trei bărbați să stea câteva ore afară. Mulțumit să respire aer curat, Abdi a studiat locul în care se afla, cu ziduri din lut, observând ceva ce remarcasera și tovarășii săi de celulă: un zid care putea fi escaladat.

În noaptea aceea, în celulă, au pus la cale o evadare în care „nu aveau nimic de pierdut”. Știau că aveau nevoie de o șansă deosebită pentru a reuși. Și au și primit-o.

Câteva seri mai târziu, gardienii au lăsat din greșeală ușa celei deschisă. Cei trei au așteptat câteva minute, apoi au ieșit din celulă, îndreptându-se către zid.

Când au ajuns la perete, soldații au început să tragă. Unul dintre prizonieri a căzut la pământ. Abdi și celălalt bărbat a trecut peste zid și au luat-o la fugă în noapte, încercând să-și croiască drum printre alei pentru a scăpa de urmăritori.

Acasă, a sunat telefonul. Soția lui Abdi aproape că a leșinat când a auzit vocea pe care credea că nu o s-o mai audă niciodată „Nu se poate!”, exclamă ea. „Unde ești? Chiar ești în viață?” Izbucni în plâns, țipă, apoi fugi să-l întâlnească și să-l ducă la spital.

Abdi avea câteva oase rupte. I-au pus brațul în ghips. În timp ce se vindeca, Abdi a continuat să își pună încrederea în Isus. După aproape un an, încă simțea durerea încarcerării și a evadării, dar și pacea lui Cristos înlăuntrul său.

„Am fost bucuros să trec prin toate acestea, pentru că acum sunt mai puternic spiritual”, a spus el. „Oamenii s-au rugat pentru evadarea mea. Rugăciunile lor sunt cele care mi-au salvat viața.”

Abdi a devenit lider în comunitatea creștină din Somalia și a devenit cunoscut pentru credința sa puternică și trainică. De asemenea, a condus mai mulți musulmani la Cristos. Stăruința sa în slujirea Domnului nu a rămas nerăsplătită. Deși era atent unde călătorea și la ce riscuri își expunea familia, Abdi a plătit prețul suprem pentru mărturia sa, în decembrie 2013. Pe când conducea către serviciu, mai mulți membri ai grupului al-Shabab i-au înconjurat mașina și au ciuruit-o cu gloanțe.

Poliția i-a scos trupul neînsuflețit de pe scaunul șoferului. Abdi a evadat înainte, însă de data aceasta a „răbdat până la sfârșit”: „Veți fi urâți de toți pentru Numele Meu, dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit” (Marcu 13:13).

Să ne rugăm neîncetat pentru membrii familiei noastre persecutate care îndură atât de multe din cauza credinței în Isus. Speranța noastră stă în Dumnezeu nostru atotputernic care ne

oferă tot ce avem nevoie pentru a sta alături de El și care face tot ce nu putem face noi. Este un privilegiu pentru noi să stăm în rugăciune alături de frații și surorile noastre în Cristos – pentru ca ei să scape și să rabde, după voia lui Dumnezeu.

Băiatul care nu dădea înapoi

Hussein B.

Turcia

La școala lui din Turcia, Hussein, în vârstă de nouă ani, își pipăia emoționat lănțișorul. După ce și l-a așezat în jurul gâtului, și-a îndreptat cruciulița. Era mândru să le dea de știre profesorilor și colegilor despre noua sa religie creștină.

Sentimentul nu era reciproc.

În inocența sa, Hussein nu știa că 96% din turci erau musulmani. Cu toate că mulți nu practică religia, majoritatea cred că toți turcii ar trebui să fie musulmani. Nu știa că practicarea altei religii nu era acceptată din punct de vedere cultural. Nu știa că în ciuda pretențiilor guvernamentale de toleranță religioasă, adepții lui Isus nu erau bine primiți în cele mai multe locuri din țară.

Hussein nu știa nimic din toate astea în dimineața când și-a pus cruciulița. Știa doar că tatăl său, un fost cărturar musulman, îl iubea pe Dumnezeu și așa făcea și el. Credința sa era atât de reală pentru el precum cruciulița pe care o purta la gât.

„M-am simțit atât de plin de viață ascultând imnurile și cântecele din biserică”, a spus el, amintindu-și de prima oară când a fost la biserică. „Simțeam că trebuie să aflu mai multe despre asta. Eram atât de bucuros și m-am gândit că ar putea fi ultima oară când eram într-o biserică. Așa că am deschis cartea de cântece și

m-am gândit să rup câteva pagini și să le păstrez. Nu le-am luat, dar mi-am dorit foarte tare să o fac.”

Un an mai târziu, a decis că trebuie să poarte crucea, în mare parte fiindcă se gândea că ar putea fi un prilej bun de a vorbi cu ceilalți colegi despre credința sa. „Nu e vorba de cruciulița fizică, ci de semnificația crucii”, a spus mai târziu precocelul băiat. „Este un lucru minunat. Voiam ca oamenii să mă întrebe despre ea, ca să le pot povesti despre Cristos.”

Nu se așteptase la pericolele care le putea aduce purtatul crucii. Unii elevi au scuipat pe ea. Alții l-au înjurat. L-au numit „*Kafir* împuțit”. L-au amenințat pentru că a acceptat groaznica „religie a Occidentului”. Una dintre surorile lui le-a spus părinților despre cruce. „Hussein le spune tuturor că suntem creștini!”

Hakeem, tatăl său, s-a zburlit: „*Niciodată* să nu le spui oamenilor că ai devenit creștin”, l-a avertizat el. „Nu cred că vrei să ne creezi probleme. Nu mai trebuie să porți crucea la școală de acum înainte!”

Mai târziu, Hakeem și soția sa au decis că a fost greșit să-l si-lească pe fiul lor să-și ascundă credința. Și-au dat seama că amândoi și-au ascuns credința, iar curajul lui Hussein, naiv și idealist cum era, trebuia celebrat, nu condamnat.

„Încercam să prevenim conflictele cu alții, însă am ajuns la concluzia că noi suntem problema”, a spus Hakeem. „Am decis să fim ca Hussein, mai deschiși cu privire la religia noastră creștină.”

Cu toate că acum părinții lui Hussein îl încurajau să spună și altora despre credința sa, colegii de clasă continuau să-l batjocorească. El, la rândul său, i-a amenințat că va merge la director dacă abuzurile nu se vor opri. Un băiat l-a apucat de braț, l-a strâns tare de mână și l-a avertizat: „O să *te împușc* dacă spui cuiva despre asta.”

După ce Hussein a povestit incidentul, Hakeem a mers la tatăl celui alt băiat. „Am crezut că acel tată va fi preocupat de faptele fiului său”, a spus Hakeem. „În schimb, m-a numit *kafir*, m-a

amenințat și a spus că mă va împușca el însuși dacă voi face ceva împotriva fiului său.”

Astfel că atacurile au continuat. O bandă de băieți a sărit pe Hussein, a aruncat cu pietre în el și l-a bătut cu băte. A țipat de durere în timp ce unul dintre ei l-a apucat de cămașă și l-a târât pe pământ. Agresiunea s-a terminat doar când Hakeem a venit să-și ia fiul.

Împotrivirea față de credința lui Hussein s-a întetit și mai mult. Când Hakeem l-a întrebat într-o zi dacă era în continuare agresat, băiatul a încuviințat din cap.

„De către cine?”

„Profesorul meu de religie”, a răspuns Hussein.

Profesorul său de religie era un imam, lider islamic, care conducea rugăciunea la moscheea din cartier. Fiecare elev din clasa lui era obligat să scrie și să recite *shahada*: „Nu există alt Dumnezeu în afară de Allah, iar Mohamed este profetul Său.”

Hussein a refuzat să o facă. Drept răspuns, profesorul l-a lovit în repetate rânduri cu bastonul de lemn. Băiatul a îndurat repetațele bății primite pentru că nu recita *shahada*.

„Nu simt nimic în inima mea”, a spus Hussein. „Pentru mine sunt niște cuvinte lipsite de sens.”

După trei săptămâni de astfel de băți, Hussein a avut o criză. Apoi alta. Și alta. Când Hakeem s-a dus la școală să vorbească cu profesorul, acesta era deasupra băiatului, cu bastonul în mână.

Profesorul îl privi fix pe Hakeem. „Sunteți conștient”, întrebă el rece, „că fiul dumneavoastră poartă o cruce la gât? Sunteți creștini?”

„Da și da”, spuse Hakeem.

„Asta contravine islamului.”

„De ce îmi pedepsiți fiul pentru că nu vrea să recite o rugăciune musulmană?”, a întrebat Hakeem „Sunt permise bătăile aici?”

„Da”, spuse profesorul. „Directorul și părinții au fost de acord cu acest lucru.”

Hakeem și soția sa și-au transferat fiul la o altă școală, apoi la alta, până au găsit una în care Hussein a suferit mai puține agresiuni. Chiar dacă are doar unsprezece ani, Hussein rămâne ferm în credința sa: „Nu mă voi întoarce niciodată la islam, chiar dacă persecuția continuă”, a spus el. „Cristos a spus că vom suferi pentru El. Sunt împăcat să sufăr pentru El și ar trebui să fim bucuroși să suferim pentru El. Domnul este cu mine.”

Chiar și la vârsta lui fragedă, Hussein știe că scopul Său nu trebuie să-i placă omului, ci lui Dumnezeu. „Eu vă spun: pe oricine mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl va mărturisi și Fiul omului înaintea îngerilor lui Dumnezeu, dar cine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor va fi lepădat și el înaintea îngerilor lui Dumnezeu.” (Luca 12:8-9)

Să nu uităm de frații și surorile noastre – chiar și copiii precum Hussein – care sunt persecutați pentru că rămân neclintiți în credința lor și totuși stăruie. Le vom fi noi alături în suferința lor? Vom stăruia alături de ei în rugăciunile noastre și le vom oferi sprijin?

O slujbă din zilele noastre

John

Nigeria

În Nigeria, în satul Maseh din statul Plateau, unde terenurile agricole și grădinile se interpun între locuințele cu acoperișuri de stuf, pastorul John Ali Doro se trezi și începu să se pregătească pentru ziua care-l aștepta. Acesta îndeplinea mai multe funcții în viața sa. Era liderul unui grup mic, însă devotat, de ucenici ai lui Isus. Era soțul unei femei pe care o iubea. Era tatăl a șapte copii și bunic pentru mai mulți băieți și fete.

Viața era bună, dar nici un pastor din Nigeria nu își asumă un astfel de rol fără să accepte riscurile. Creștinii erau o minoritate în sânul populației fulani, predominant musulmană, un grup etnic care crește vite în regiune. Musulmanii fulani au devenit din ce în ce mai radicali și mai violenți în atacurile lor asupra creștinilor. John știa că grupurile islamice radicale au ucis o mulțime de pastori.

Focuri de armă sparseră dintr-o dată liniștea dimineții. Urlete de groază străpunseră aerul.

„Vin fulanii!”, strigă cineva.

Pastorul John sări într-un șanț din apropiere pentru a se ascunde de atacatorii înarmați. De la distanță, îi văzu pe fulani gonind către biserică. Era cea mai mare clădire din sat și mai mulți oameni se refugiară în ea pentru a se adăposti. Curând, prin ferestre

izbucniră flăcări. Neajutorat, pastorul John văzu și auzi cuprins de durere cum zeci de frați și surori în Cristos – unii membri ai propriei sale familii – gemeau în timp ce ardeau de vii.

„*Allahu akbar! Allahu akbar!*”, strigau fulanii, cuvinte care însemnau: „Dumnezeu e mare”.

Apoi pastorul John îl auzi pe unul spunând: „Să vedem dacă Dumnezeu lor îi poate salva acum!”

După ce forțele speciale nigeriene i-au alungat în sfârșit pe atacatori, mirosul de carne umană a fost doar un preludiv al dureroasei descoperiri din interiorul clădirii. Patruzeci și patru de morți, împreună cu soția pastorului John, patru din cei șapte copii ai săi și doi nepoți.

Uciderile nu au încetat.

În ziua următoare, la înmormântarea victimelor, atacatorii s-au întors. Au început să tragă în persoanele îndoliate. Printre cei omorâți a fost un senator și lider din Adunarea legislativă a statului Plateau. Pastorul John a aflat că alte zece sate au fost atacate în mod similar în ziua precedentă, lăsând în urmă aproape două sute de morți.

Punctul comun al atacurilor? Țintele erau creștinii.

Acasă, pastorul John a încercat, fără succes, să dea un sens absurdității. Era imposibil. Îl înghiontea înverșunarea, iar instinctul său era să răspundă răului cu rău. În schimb, a luat o decizie.

„Am încredințat totul în mâinile lui Dumnezeu”, a spus el. „M-am rugat ca Domnul să-i ajute pe atacatori să înțeleagă răul făcut și să se oprească. De asemenea, l-am rugat pe Dumnezeu să mă ajute să-mi pot folosi viața pentru a propaga Evanghelia, fiindcă știam că puteam muri oricând.”

În loc să le dorească rău atacatorilor, i-a iertat pe cei care i-au omorât familia și prietenii. Spera ca aceștia să dobândească mântuirea prin Isus. Și cu toate că iertarea aduce vindecare, ea nu șterge tristețea și durerea.

„E dureros”, a spus pastorul John. „Când au săvârșit toate aceste fapte și mi-am pierdut familia, a fost foarte dureros. Dar nu

poți face nimic pentru a schimba situația, decât să-ți înalți durerea către Dumnezeu.” Pentru curajul de a rezista, a apelat la cartea Iov, relatarea Biblică despre un om peste care au trecut valuri și valuri de tragedii. „Iov a pierdut totul: sănătatea, copiii, totul, mai puțin soția”, a spus el. „Cu toate acestea, nu i-a întors spatele lui Dumnezeu. Povestea m-a ajutat nu doar să fac față situației, dar să și rămân cine sunt.”

Pastorul John s-a regăsit atât de mult în povestea lui Iov, încât a ținut mai multe predici pe tema ei, în urma atacului. „Soția lui Iov i-a spus să îl blesteme pe Dumnezeu și să moară”, a spus el, „dar răspunsul lui a fost că în zilele în care primim binele de la Domnul, îl acceptăm. Cum putem refuza să acceptăm greutățile, atunci când ele apar? Aceste gânduri mă încurajează și îmi dau tărie.”

Adversitatea este inevitabilă în viață, însă ea nu face necesară înfrângerea. Cuvântul lui Dumnezeu nu promite niciodată ucenicilor lui Isus o viață sigură și confortabilă. El promite că, în ciuda inevitabilelor furtuni ale vieții, Dumnezeu este mai presus de ele. „V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri, dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.” (Ioan 16:33).

Înarmat cu puterea Cuvântului lui Dumnezeu, pastorul John a continuat să se roage pentru cei din familia bisericii lui care au pierdut persoane dragi în timpul atacului. El continuă să se încreadă în Dumnezeu și să-l slujească.

„Dorința mea e ca Dumnezeu să mă ajute în viață ca pastor și creștin”, a spus el, „să pot face bine ce-mi cere Dumnezeu și să-i îndeplinesc planul pe care-l are cu viața mea.”

Stăruința se numără printre uneltele puse la îndemână de către Dumnezeu tuturor celor care-l slujesc. Stăruința ne pune la încercare, ne călește și ne transformă în oamenii pe care Dumnezeu și-i dorește. Este ușor acest proces? Nu. Exact cum nisipul plajelor e format de tumultul valurilor și curenților, tot așa, caracterul nostru este modelat de durerea și dificultățile îndurate în numele lui Isus.

Când necazurile ne ies în cale – ceea ce se va întâmpla, după cum prea bine știe și pastorul John – să nu fugim de ele sau să ne răzbunăm. Să avem încredere în Dumnezeu și să dănuim în credință, astfel încât să împlinim planul pe care Dumnezeu îl are pentru viața noastră.

Totul a început cu un meci de fotbal

Hassan S. și pastorul Hakim

Algeria

În 1983, într-o seară, un grup de localnici algerieni urmăreau cum un grup de turiști își montau corturile undeva în provincia Tizi Ouzou. „Era un loc bătut de vânturi, iar ei și-au pus corturile greșit”, își amintește Hassan, care era împreună cu mai mulți prieteni. „Vântul le-a suflat corturile și tot ce aveau. Am râs de ei și apoi am mers să-i ajutăm.”

Unul dintre turiști le mulțumi pentru ajutor, iar în semn de prietenie, lansă o invitație neobișnuită: „Ne faceți plăcerea să jucați cu noi un meci amical de fotbal mâine?”

Hassam se sfătui cu prietenii săi și răspunse: „Ne-ar plăcea, dar cel mai bun jucător al nostru este bolnav la pat, cu febră. Fără el, nu v-am putea oferi o partidă prea interesantă.”

Unul dintre turiști ridică din sprâncene și întrebă: „Putem să-l vedem pe prietenul vostru? Am vrea să ne rugăm pentru vindecarea lui.”

Acum Hassan și prietenii lui ridicară din sprâncene. Rugăciune? Vindecare? Dumnezeu să fie interesat de un singur individ? Aceste idei i se păreau ciudate unui algerian, dar oferta i-a făcut curioși.

Astfel că în seara aceea turiștii s-au rugat pentru acel tânăr. Dimineața, nu s-a mai simțit rău, așa că a putut juca meciul.

Surprinși, algerienii au început să-și pună întrebări despre această evidentă vindecare.

„Cine e acest «Tată» căruia i-ați cerut vindecarea?», întrebă Hassan.

Turiștii nu erau misionari. Erau niște oameni obișnuiți care îl iubeau pe Dumnezeu și doreau să-i împărtășească slava. Le-au explicat despre harul, mântuirea și puterea oferite prin credința în Cristos, apoi au plecat mai departe în călătoria lor. În ceea ce privește creștinismul însă, Algeria nu avea să rămână la fel.

Algeria e o țară africană aflată vizavi de Spania dincolo de Marea Mediterană. La un moment dat, a fost casa sfântului Augustin de Hipona, unul din cei mai influenți cărturari creștini din istorie. Însă în vremurile mai recente, creștinismul ajunsese să fie aproape necunoscut. Înainte de acel meci de fotbal, Algeria nu avea librării creștine sau biserici autohtone active și practic nici oamenii nu aveau acces la Biblie. Drept vestigii izolate ale influenței creștinismului erau bisericile abandonate rămase de pe vremea colonialismului francez, care a luat sfârșit în 1962. Puținii oameni care încă mai frecventau bisericile erau în general catolici de origine străină, cărora le era permis prin lege să își practice religia, dar le era interzis să o împărtășească populației din această țară musulmană.

Însă după plecarea turiștilor, ceva „miraculos” a început să se întâmple. „Am simțit că poveștile pe care ni le-au spus nu sunt doar povești, ci realitatea”, își amintea Hassan. „M-au făcut să las tot și să-l urmez pe Isus.” Hassan și alți algerieni au început să se întoarcă spre Dumnezeul Bibliei. „Miracolul meciului de fotbal” este considerat responsabil pentru declanșarea unei explozii de credință într-o țară în care cândva creștinii erau rar întâlniți.

„Nu putem ști cu exactitate numărul de oameni care au venit la Cristos datorită acestui lucru”, spune Hassan. „Nu știm cum s-a întâmplat, știm doar că oamenii s-au îndreptat spre credință și Dumnezeu.”

În scurt timp, creștinismul a înflorit și a devenit religia cu cea mai rapidă creștere din Algeria. Sub presiunea țărilor islamice inflexibile, Guvernul algerian a decis să frâneze extinderea creștinismului și să se pună împotriva ucenicilor lui Isus. Ulterior, Hassan și prietenii săi au fost arestați în repetate rânduri. Însă nici ei și nici ceilalți credincioși nu au fost descurajați. Ei rămân credincioși, iar creștinismul a continuat să se răspândească.

Au trecut ani, decenii, iar creștinii au rămas o „problemă” pentru musulmanii radicali. Astfel că, în 2006, Parlamentul algerian a înăsprit restricțiile impuse organizațiilor non-islamice. Adoptarea ordonanței 06-03 a impus limite, făcând ca organizarea slujbelor creștine să se facă doar în clădiri înregistrate la stat. Legea a restricționat, de asemenea, literatura non-islamică și a stabilit sancțiuni penale pentru oricine „incită, constrânge sau utilizează mijloace de ademenire pentru a-i converti pe musulmani la o altă religie”, precum și pentru cei care produc literatură sau materiale video menite să „destabilizeze credința musulmană”. Contravenienței riscă cinci ani de închisoare și o amendă de 13.000 de dolari.

În virtutea acestei ordonanțe, autoritățile algeriene au închis douăzeci și șase de biserici – clădiri și biserici-de-casă – în februarie 2008, reclamând faptul că nu erau înregistrate. De atunci, nici o biserică nouă nu a mai primit autorizație de la guvern.

Însă miracolele sunt domeniul lui Dumnezeu. Așa cum spunea un pastor algerian: „Când Dumnezeu spune că își va continua lucrarea, o va face. Avem multe probleme, însă de fiecare dată putem vedea mâna lui Dumnezeu în mijlocul necazurilor.”

Puțin înainte de intrarea în vigoare a restricțiilor Ordonanței 06-03, autoritățile locale au acordat unui pastor un permis pentru construirea unei noi biserici în nordul Algeriei. Pastorul Hakim a fost încântat când a primit vestea. În 2009, mai mult de trei sute de oameni veneau la biserică să se închine, un fapt destul de rar pentru o națiune în care 96% din populație este musulmană.

Însă extremiștii musulmani au ripostat împotriva ucenicilor lui Isus prin forță și violență. În decembrie 2009, peste douăzeci de musulmani au blocat intrarea în biserică și i-au împiedicat pe oameni să participe la slujba de Crăciun. Două zile mai târziu, protestatarii au pătruns în clădire și au furat microfoane și difuzoare.

Luna următoare, musulmanii au dat năvală în timpul slujbei, unde au intimidat congregația și au amenințat că-l vor ucide pe pastorul Hakim. O săptămână mai târziu, s-au întors și au luat cu asalt clădirea bisericii și au vandalizat-o, până când a venit poliția. Mai târziu, s-au întors și au ars clădirea din temelii, lăsând în urmă un morman de biblii, de culegeri de imnuri și o cruce, toate carbonizate.

Comunitatea creștină însă nu avea să se lase descurajată. Au reconstruit biserica. Din nou, extremiștii musulmani au vandalizat-o. Din nou, ucenicii lui Isus și-au arătat stăruința. Când nu mai puteau boteza în clădirea bisericii, își botezau credincioșii în piscine de copii sau în căzile caselor celor din congregație. Indiferent de obstacolele cu care se confruntă, ei rămân loiali în slujirea față de Isus, cu orice preț.

Biblia ne amintește că dificultățile constituie modelul standard pentru ucenicii lui Isus. Acceptând acest lucru, nu înseamnă că acceptăm înfrângerea. Cum ne spune Faptele Apostolilor 14:21-22: „După ce [Pavel și Barnaba] au propovăduit Evanghelia în cetatea aceasta și au făcut mulți ucenici, s-au întors la Listra, la Iconia și la Antiohia, întărind sufletele ucenicilor. El îi îndemna să stăruiască în credință și spunea că în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri.” Acceptând această realitate, ne întărim credința, oriunde am trăi.

Să te revanșezi când ți se acordă a doua șansă

Hussein A.

Iran

Era un dependent de droguri. Un lider în tagma falsificatorilor. Un chip familiar pentru prostituate. Și în timp ce Hussein privea în jos din vârful unuia dintre sutele de blocuri-turn ale Teheranului, se gândea cum odinioară crezuse că astfel de lucruri îi vor aduce fericirea.

Nu i-au adus-o. Acum, la douăzeci și ceva de ani, Hussein a decis că viața lui nu mai poate fi salvată.

Munții Elburz din depărtare, acoperiți cu un strat proaspăt de zăpadă, se ridica cu cetezătorii până la cinci mii de metri înălțime. În contrast cu ei, Hussein se simțea foarte mic, insignifiant și inobservabil – doar o picătură fără rost printre cei aproape zece milioane de oameni din capitala Iranului.

E timpul să-mi pun capăt vieții, și-a spus el. Însă planul său se dovedea a fi problematic. Îi era frică să sară, așa că a decis să cumpere puțin Ecstasy pentru a-și atenua neliniștea. Tocmai când a ieșit din clădire și a ajuns în stradă, i-a sunat telefonul.

„Am găsit ceva nou”, i-a spus un vechi coleg din armată, dependent ca el. „Hai să ne întâlnim la un ceai.”

Sincronizare perfectă, se gândi Hussein. *Un nou drog care să-mi dea tărie pentru saltul final.*

„Spune-mi despre marfa nouă pe care ai găsit-o”, îi spuse Hussein prietenului său curând după aceea, cu mâinile reci strânse în jurul unei căni de ceai. „Sunt interesat.”

„Nu e o *marfă*”, spuse prietenul său. „Nu sunt droguri. Ceva mai bun. Isus!”

Hussein aproape că se înecă cu ceaiul. Privi în jur, să fie sigur că nimeni nu auzise. „*Ce?!*”

„L-am găsit pe Isus”, spuse el în șoaptă, încântat. „Am găsit pacea. Gata cu drogurile. Gata cu prostituatele. Gata cu hărțuirea oamenilor pentru a face bani.”

Hussein era stupefiat. Dar pe măsură ce prietenul său își împărtășea povestea, ceva se întâmplă cu Hussein: încetă să se mai gândească la moarte. Încetă să se mai gândească la sinucidere și începu să se gândească la viață.

Mai târziu, prietenul său i-a trimis o Biblie, iar apoi l-a introdus într-un grup de ucenici ai lui Isus care s-au adunat într-un parc din zonă într-o după-amiază însorită.

„Și eu m-am gândit să-mi iau viața înainte să-l găsesc pe Cristos”, a spus una din femeile care auzise povestea lui Hussein. „Vrei să-i dai lui Isus toată suferința din viața ta?”

Nu se putea gândi la nici un motiv pentru care nu ar face-o. *Un Dumnezeu care își dorește o relație personală cu mine? Un Dumnezeu care vorbește despre dragostea aproapelui? Un Dumnezeu care ne iartă păcatele, care m-ar iubi chiar dacă aș face o greșeală sau dacă aș rata o rugăciune?* Prin urmare, l-a primit pe Isus ca Domn și Mântuitor.

„Încă nu înțelegeam ce mi se întâmplă”, și-a reamintit el, „dar simțeam că ceva era diferit. Știam că viața mea urma să se schimbe. Cristos mi-a spus că mă vrea ca fiu al Său. Asta mi-a dat bucurie. Era ceva foarte diferit de Islam. Imediat, m-am simțit ușurat și fericit fără nici un motiv.”

Găsea delectare în credința sa proaspăt descoperită. Ce a urmat însă a fost încercarea, mai întâi prin apă, apoi prin autorități.

Hussein se afla pe o plajă, pe malul mării Caspice, într-o tabără organizată de biserică. Nu învățase până acum să înoate, dar încurajat de prieteni s-a avântat în apă până la piept. Deodată, a ajuns într-un loc cu apă adâncă. Cuprins de panică, s-a zbatut și a început să bată apa, încercând în zadar să plutească. Apoi, a început să se roage.

„Cristoase, mai dă-mi o șansă”, s-a rugat el. Cu câteva luni înainte, l-a simțit pe Dumnezeu chemându-l să propovăduiască, dar avea o slujbă bună, o casă și libertate, așa că refuzase. Acum, își dorea cu disperare să trăiască, să aibă ocazia de a renunța la tot pentru Isus. „Încă o șansă! N-am împărtășit Cuvântul Tău niciodată. Voi propovădi pentru Tine dacă mă salvezi. Doar dă-mi încă o șansă.”

Câțiva salvamari l-au scos din apa adâncă. Timpul va demonstra dacă angajamentul său a luat naștere din convingere sau a fost doar dorința disperată de a trăi.

„Era să mori”, i-a spus lui Hussein un lider al bisericii, după ce a aflat decizia lui de a „miza totul pe Isus”. „Ești copleșit emoțional. Ai idee cât de greu e să propovăduiești în Iran?”

„Nu-mi pasă”, i-a spus Hussein, cu o convingere sinceră în voce. „Trebuie să o fac. Isus mi-a dat încă o șansă și trebuie să fac asta. Dacă trebuie să sacrific tot ce am, așa voi face.”

A renunțat la locul de muncă, și-a achitat toate datoriile și și-a vândut mașina. Apoi, s-a dedicat cu totul slujirii pastorale, alături de o colegă care le propovăduia Cuvântul femeilor. Ca evanghelist, Hussein dispunea de o combinație extraordinară. Povestea, pasiunea și mesajul său erau convingătoare. „Mă bucuram de bunăvoința Domnului”, a spus el. „L-am simțit pe Dumnezeu cum m-a uns să mărturisesc.” Zeci de oameni au ajuns să mărturisească credința în Cristos în urma activității sale pastorale, însă avea să plătească un preț pentru aceste suflete.

În regiunea kurdă a Iranului, Hussein a început să se implice într-un grup care trimitea Bibliei în țară. Într-o zi, chiar după sosirea a cinci sute de exemplare ale Noului Testament, opt membri

ai poliției secrete iraniene au dat năvală. Nu au prezentat nici un mandat de percheziție. Au devastat apartamentul în căutare de literatură creștină.

Poliția l-a încătușat pe Hussein, împreună cu trei femei cu funcții de conducere în biserică, înghesuindu-i într-o dubă. În drum spre închisoare, a fost legat la ochi și încătușat, apoi transferat într-o altă mașină.

„Ăsta-i doar începutul”, a spus cu aroganță unul dintre răpitori. „E doar «parada de bun venit»”.

Hussein se ruga – nu pentru el, ci pentru ca mica biserică-de-ca-să să nu fie distrusă. Ca Bibliile să nu fie luate. Ca lucrarea lor pastorală să găsească în continuare modalități de a-l proclama pe Isus.

A fost plasat în izolare, într-o cameră de dimensiunea unei băi mai mari. Nu avea pat, baie, toaletă sau chiuvetă, doar două reflectoare, dintre care unul era pornit tot timpul, pentru a-l deruta mental.

Erau oare femeile în siguranță?, se întreba îngrijorat. Au dezvăluit oare numele liderilor bisericii, punându-i în pericol? Cum i-aș putea avertiza? A descoperit oare poliția Bibliile?

„Să ne rugăm împreună.”

Aceste cuvinte au venit de nicăieri – în mijlocul liniștii de mormânt din camera unde el era singura persoană, iar el nu vorbise.

Hussein credea că erau cuvintele lui Isus. „Am simțit ca și cum Isus a pus totul deoparte – a pus întreaga lume deoparte – pentru a-mi șopti la ureche. Mi-a spus: «Nu e nevoie să spui nimic, pentru că-ți voi spune Eu ce să zici. De ce ți-e frică? La urma urmei, oricum vei muri, nu? Deci, de ce să nu slujești? Nu ai credința că, atunci când vei închide ochii în această lume, îi vei deschide către Mine? Că, atunci când vei deschide ochii, vei fi în brațele Mele?»”

Interogatoriile lui Hussein au început ziua următoare. Ori de câte ori răspundea la o întrebare într-un mod în care nu le plăcea anchetatorilor, îl loveau cu picioarele în stomac. După trei zile,

a fost dus la tribunal, sub acuzația de apostazie, care în Iran putea aduce pedeapsa cu moartea.

„Ce problemă ai cu moscheele și cu imamii?”, întrebă judecătorul. „De ce vrei să distrugi islamul?”

Hussein a fost dus înapoi la închisoarea principală. Îi era însă dor de izolare, deoarece se putea ruga la Dumnezeu fără să-i distragă nimeni atenția.

„Doar Dumnezeu te poate ajuta aici”, i-a spus un gardian.

„Da”, a spus Hussein, „*într-adevăr* mă ajută”.

Hussein a fost dus pe culoarul morții, unde 250 de prizonieri ascultau de șefii bandelor, și nu de gardieni. În noaptea aceea, liderii de bandă i-au spus lui Hussein să se întâlnească cu ei la miezul nopții în baie. Însă în loc să-i facă rău, i-au cerut ajutorul. Avea vreo informație despre prietenii săi închiși în America?

Era oare vreo greșală? Mă confundă oare cu altcineva? Hussein nu avea prieteni închiși în America, însă liderii aveau altă părere și de aceea i-au rezervat un tratament de cinci stele. A primit patul de sus și duș privat. I-au dat legume proaspete. După două zile, când gardienii s-au oferit să-l transfere într-o parte „mai sigură” a închisorii, Hussein i-a uimit când i-a refuzat.

Opt zile mai târziu, familia a adus actele casei sale drept garanție, iar Hussein a fost eliberat pe cauțiune. Pe parcursul audierii, judecătorul a indicat câteva greșeli în redactarea contestației sale, corectându-le personal. „Poftim”, i-a spus judecătorul, împingându-i lui Hussein o bucată de hârtie. „Acesta este numărul meu de mobil. O să urmăresc personal cazul tău. Și ca să fie mai convenabil pentru tine, nu-ți voi cere să faci un drum de patru ore până la tribunal.”

Din nou, Hussein a rămas uimit de felul în care a intervenit Dumnezeu.

Cele cinci sute de Biblii pentru care s-a rugat Hussein să fie în siguranță nu au fost găsite niciodată de poliție, chiar dacă se aflau în niște cutii așezate chiar în mijlocul sufragiei.

Nu putea decât să scuture din cap și să-l laude pe Dumnezeu. „A fost ca atunci când Pavel era în închisoare, iar un cutremur a deschis ușile”, a spus el. „Uite câte uși mi-a deschis Dumnezeu! Iată de ce vreau să continui să-l slujesc, fiindcă știu că El este cu mine.”

Cum își vede viitorul? Lumina lui Dumnezeu a pătruns în cele mai întunecate momente ale sale, când credea că viața lui s-a sfârșit. Cu o inimă plină de recunoștință, este hotărât să continue să-l slujească pe Dumnezeu profitând de „singura șansă” pe care i-o ceruse lui Isus. „Fie mă vor ucide, fie vor exista alte evenimente miraculoase precum acesta”, a spus el. „Care din variante e mai rea?”

Orice pentru a împlini „Marea Lucrare” a lui Dumnezeu

Ruth și Armando

Filipine

În loc să se predea ucigașilor islamaști, Ruth, soțul ei, Armando, și cei trei copii ai lor fugiră la adăpostul întunericului, ascunzându-se sub un pod. Ore întregi stătură ascunși în apa de canal plină cu șerpi veninoși. Era singurul loc în care se puteau ascunde.

Familia fu surprinsă când auzi prima oară loviturile bombelor și sunetul puștilor care spărgeau liniștea nopții. Mindanao, o regiune insulară din Filipine, trăia în conflict din 2000, când președintele Joseph Estrada a declarat „Război Total”, întorcând trupele guvernamentale împotriva grupărilor islamiste care doreau să înființeze un stat islamic independent. Patru din zece gospodării – aproape un milion de oameni – au fost părăsite din cauza conflictului.

Însă familia lui Ruth și Armando nu a cunoscut nici o urmă de violență de când s-au mutat în satul din centrul Mindanaoului, în 1990. În Filipine, erau de trei ori mai mulți oameni care practicau creștinismul decât islamul. În satul în care locuiau, populația era egal împărțită între musulmani și creștini, iar cuplul venise să înființeze o biserică acolo.

Acum, violenții luptători islamici se strecuraseră prin jungla întunecoasă de bambus, ferigi și bananieri, atacându-i pe cei opt sute de locuitori ai satului, care dormeau. Frica familiei față de

atacatori era egalată doar de cea față de taifunele care măturau insula, imposibile la distrugerile pe care le lăsau în urmă.

Ruth le șopti copiilor înspăimântați: „Trebuie să stați în liniște. Foarte, foarte tăcuți.”

S-a dovedit a fi un lucru greu pentru copii, care nu aveau idee ce însemna să fie prinși. Plângeau. Timp de opt ore, Ruth și Armando le șoptiră cuvinte încurajatoare copiilor, rugându-se la Dumnezeu să le ofere protecție, familiei și lucrării lor pastorale.

În dimineața următoare, au ieșit din ascunzătoare și au strâns repede câteva lucruri esențiale, după care s-au făcut nevăzuți în junglă, împreună cu cei care au supraviețuit atacului. Știau că noaptea aducea mai multă violență. Timp de câteva săptămâni, au campat în junglă, în corturi improvizate din cearșafuri, prelate și saci de uscat orez, orice aveau.

În următorii cinci ani, familia a fost nevoită să fugă periodic, exact cum au făcut prima dată când au atacat rebelii. Aceștia au atacat a două oară în 2009, omorând patru ucenici ai lui Isus și lăsând mai mult de două sute de oameni fără case. Altă dată, au răpit mai mulți săteni și i-au folosit drept scuturi umane.

De fapt, rebelii se aflau atât de des în apropierea satului, încât locuitorii au adoptat un nou obicei. Stăteau în sat pe timp de zi, ocupându-se de animale și grădini, iar în fiecare noapte se duceau să doarmă în corturi improvizate. În ciuda dificultăților și riscurilor, Ruth și Armando au rămas să-și crească copiii, fiind loiali lucrării pe care Dumnezeu le-a rezervat-o.

După ce copiii au crescut și au plecat la facultate, Ruth și Armando ar fi putut foarte bine să plece. Totuși, n-au făcut-o. Au văzut mâna lui Dumnezeu lucrând și au decis să-și continue misiunea spre slava Lui.

„Eu socotesc că suferințele din vremea de acum”, a scris Pavel, „nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi [...] De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu,

și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.” (Romani 8:18, 28)

În fiecare zi, Ruth și Armando aleg cu stăruință să-și concentreze atenția asupra speranței lui Cristos, mai degrabă decât asupra greutăților vieții. Este o practică pe care nu numai că au învățat-o, ci au și împărtășit-o mai departe. Una din fiicele lor studiază la o școală teologică și are planuri să se întoarcă în Mindanao pentru a ajuta la lucrarea pastorală a părinților ei.

„Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru că vrea asta”, a spus Ruth. „E mult de muncă în acest loc. Să continuăm să-l slujim pe Dumnezeu, chiar dacă trecem prin acest gen de persecuție. Ni se întâmplă toate aceste lucruri, însă Dumnezeu este în continuare mare... Dumnezeu ne-a chemat aici. Iar dacă e să murim, *murim*.”

Să mergi înainte în ciuda împotrivirii

Walid

Irak și Liban

Walid își îndreptă scaunul cu roțile spre mașină și, cu ajutorul unui prieten, se strecură pe locul șoferului. Da, ar fi mai ușor să stea acasă. Ar fi mai ușor să stea și să se uite la televizor. Ar fi mai ușor să nu-și asume nici un risc. Era riscant, la urma urmei, asta îl costase picioarele.

„Dar”, întreabă Walid, „cum putea fi slujit Dumnezeu prin asta?”

Erau vieți care trebuiau salvate pentru veșnicie. Avea Biblie de dat. Trebuia să își facă noi contacte printre necredincioși. Așa că învăța cheia de contact și, grație controlului exclusiv manual, porni să-și reia lucrarea pentru Dumnezeu în Orientul Mijlociu.

„Toți avem o cruce de purtat”, a spus el. „Eu sunt fericit să port această cruce pentru Domnul.”

Walid crescuse în Mosul, Irak. După ce a devenit creștin, s-a mutat în Liban, pentru a sluji într-o biserică de acolo. Ironic, liderii bisericii credeau că cel mai bine ar fi ca el să se întoarcă la Mosul pentru a înființa noi biserici. Pentru un misionar, să fie trimis la Mosul era ca și cum un soldat ar fi fost trimis în prima linie. El a acceptat provocarea.

Mediul deșertic din nordul Irakului este considerat leagănul civilizației. Figuri istorice din Vechiul Testament – Avraam, Da-

niel, Estera sau Iona – au trăit aici. Creștinii au trăit aici vreme de peste două mii de ani. Dar, din 2003, mai mult de un milion de creștini au fugit din Irak.

Exodul în masă și primejdiile care l-au cauzat nu l-au descurajat pe Walid. A găsit un apartament în Mosul, a intrat în contact cu o comunitate de creștini și a început să le împărtășească Evanghelia musulmanilor.

Spre deosebire de propovăduirea evanghelică din Occident de pe stadioane, abordarea lui Walid seamănă mai mult cu un război de gherilă. Face progrese conversație cu conversație. Împărtășește Cuvântul în mod discret, aproape ca un spion care trebuie să transmită o informație, dar trebuie s-o facă neobservat.

Haosul din Irak i-a făcut pe mulți musulmani să se deschidă către Cristos. Sute de mii de irakieni au murit. Confrunțați cu posibilitatea morții, ei tânjesec după pace, bucurie și siguranță – speranță pe care nu o găsesc în Islam. Mulți caută răspunsuri despre Dumnezeu din Biblie.

Biserica-de-casă a lui Walid a crescut repede. O mână de oameni au devenit zece, apoi douăzeci. După cinci luni, șaizeci de oameni făceau parte din biserică. Într-un loc precum Mosul, ironia tragică și uneori mortală este aceea că, pe măsură ce o biserică devine „de succes”, cresc șansele ca membrii ei să fie persecutați. Walid era perfect conștient de acest lucru, dar nu s-a lăsat descurajat.

„Ce este, Walid?”, întrebă mama lui aflată pe locul pasagerului din dreapta. „Ai văzut ceva în oglindă, nu? Suntem urmăriți?”

Walid aruncă încă o privire în oglinda retrovizoare, apoi către mama sa.

„Totul e în regulă”, o asigură el.

„Nu poți păcăli o mamă!”, răspunse ea.

„Probabil crede că suntem altcineva.”

Apoi, mașina din spate accelerează brusc. Walid apăsă și el accelerația, dar mașina care-l urmărea era prea rapidă. După câteva

secunde, trase volanul spre dreapta. Traficul care venea din spate fu deviat de la drum, aruncând în urmă pietricele și praf.

Walid era paralizat de panică, încercând în mijlocul haosului să-și protejeze mama, să evite cealaltă mașină și să nu intre în mașinile care se apropiiau.

Bang! Bang!

Simți mușcătura unui glonț în spate, dar reuși să aducă mașina pe marginea drumului, încetinind. Mașina atacatorilor trecu gonind mai departe, însă Walid fu cuprins de o stare de leșin.

„Mamă, ești bine?”, reuși să întrebe. „Ești rănită?”

Nu auzi nici un răspuns.

Câteva zile mai târziu, la spital, vederea lui încețoșată se limpezi. Văzu chipul mamei sale. Stătea așezată lângă el, în timp ce un doctor îi explica ce s-a întâmplat.

„V-a străpuns un glonț pe amândoi”, a spus medicul. „Walid, îmi pare rău. Ți-a nimerit măduva spinării. Probabil că nu vei mai putea umbla niciodată.”

Era o veste proastă, foarte greu de procesat.

„Mama ta însă”, a spus doctorul, „a fost norocoasă. A fost nimerită doar în mână.”

Când au primit vizitatori, Walid nu a vorbit deloc despre el. Spunea cât era de fericit că mama lui nu a fost rănită mai grav. Le-a împărtășit celorlalți ce povară simțea în suflet gândindu-se la ceilalți evangheliști din Irak.

„Ei poartă o povară mai mare și mai grea ca majoritatea creștinilor”, a spus el. „Și în ciuda situației dificile, salvarea sufletelor are loc în număr mare în Irak. Rugați-vă ca Domnul să intervină direct pentru a ne întări, încuraja și a ne da putere să facem lucrarea Lui, astfel încât să aducem adevărul în Irak.”

Apoi, apucă roțile căruciorului, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, și porni înainte spre slava lui Dumnezeu. Walid e pentru noi un exemplu perfect a ceea ce se spune în 1 Tesaloniceni 3:7-8: „De aceea, fraților, în toate strâmtorările și necazurile noastre,

am fost mângâiați cu privire la voi prin credința voastră. Acum, da, trăim, fiindcă voi stați tari în Domnul.”

Walid stăruie indiferent de obstacolele din calea sa. Știe că slujește unui Dumnezeu care își va sprijini copiii în orice încercare. Walid ne amintește că a rămâne neclintiți nu are nimic de-a face cu capacitățile noastre fizice, ci are de-a face cu hotărârea de a ne agăța cu fermitate de promisiunile lui Dumnezeu, indiferent de circumstanțe.

Martiri în istorie

John Bradford

1510-1555

Anglia

*Deși sunteți în lume, nu sunteți din lume. Nu sunteți
dintre cei ce își caută partea de avere în această viață...
Sunteți dintre aceia care vă știți a fi... pelerini și străini;
de aceea nu aveți o locuință. Sunteți dintre cei a căror
parte de avere este Domnul și a căror speranță este în cer.*

John Bradford, *The Patient Suffering of Trouble and
Affliction for Christ's Cause*

Anglia secolului al XVI-lea a fost un timp și un loc periculoase pentru a fi un credincios declarat în Cristos. În timp ce mulți au „schimbat taberele” în acea epocă, pentru a evita moartea, John Bradford i-a rămas fidel lui Cristos. L-a costat o carieră promițătoare în conducerea de stat, iar în 1555 l-a costat viața.

Născut într-o familie înstărită și având parte de pregătire în domeniul afacerilor și al dreptului, Bradford a găsit de lucru în cancelaria renumitului rege Henry al VIII-lea. Dorința regelui de a avea un moștenitor l-a determinat să se rupă de Biserica Romană, care va juca un rol semnificativ în viitorul lui Bradford.

Pe când era student la facultatea de drept din Londra, Bradford și-a dedicat viața lui Cristos. Apoi a studiat teologia și a fost hirotonit capelan la Cambridge, în 1550. În acest timp, a fost martorul unei coloane de prizonieri conduși către execuție, făcând

remarca: „Prin harul lui Dumnezeu, John Bradford a fost ferit de asta.” Varianta modificată a frazei: „Prin harul lui Dumnezeu, am fost ferit de asta”, e folosită frecvent astăzi.

Când Biserica Angliei a fost înființată pentru prima dată ca instituție protestantă, Bradford s-a evidențiat ca un protestant înflăcărat, care îi muștra pe nobili pentru „lăcomia lor insașiabilă”, „poftele trupești imorale”, „ambiția și mândria intolerabile” și refuzul de a se îngriji de „problemele oamenilor săraci și de a asculta Cuvântul lui Dumnezeu”.

Nu în mod surprinzător, mulți oameni l-au urât. Însă el a continuat a-și împărtăși convingerile bazate pe învățăturile biblice. Norocul i s-a schimbat dramatic când tânărul rege Edward al VI-lea a murit și Maria Tudor a urcat pe tron. Ea și-a dorit cu disperare ca Anglia să se întoarcă la Biserica Catolică. În acest scop, Bradford a fost arestat și judecat pentru erezie. Regina a condamnat peste trei sute de martiri, printre care și Bradford, câștigându-și astfel reputația de „Maria cea sângheroasă”.

Înainte de execuție, Bradford a stat închis doi ani într-o celulă englezească rece și umedă. El a câștigat favoarea gardienilor, care aveau atâta încredere în el, încât îl lăsau să plece în unele seri, știind că se va întoarce dimineața. O făcea mereu.

Bradford le amintea ucenicilor lui Isus că nu sunt din această lume. Le reamintea că există slavă în a fi „bătut, lovit, biciuit, încoronat cu spini, răstignit pe cruce și abandonat de toți ucenicii Săi.” El i-a încurajat pe credincioși să nu se lase descurajați de cei ce sunt împotriva lui Cristos.

„Nu este scris: Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Dumnezeu?”, a spus acesta. „Va fi oare necazul, suferința, persecuția, foamea, goliciunea, pericolul sau sabia? Așa cum stă scris: «Dar din pricina Ta suntem înjunghiați în toate zilele, suntem priviți ca niște oi sortite pentru măcelărie»”.

Judecat de un tribunal al bisericii întrunit pentru a-i stabili vina, Bradford a fost întrebat dacă vrea să accepte iertarea reginei.

„Aș fi bucuros să accept favoarea reginei dacă aceasta corespunde slujirii mele față de El, a cărui favoare este viața, dar a cărui nemulțumire este mai rea decât orice moarte ce poate fi provocată de un muritor.”

A fost urcat pe rug în 1 iulie, 1555. Bradford și-a cerut iertare pentru tot ceea ce greșise și le-a acordat iertarea soldaților din jurul său. Apoi, a luat un lemn și l-a sărutat. A fost legat pe rug împreună cu un prizonier mai tânăr, care a auzit de la Bradford acest cuvânt de îmbărbătare, în timp ce flăcările se ridicau în jurul lor: „Frate, fii pe pace, pentru că vom fi la cină cu Domnul în această seară, unde toate durerile noastre se vor sfârși în pace și tot războiul nostru în cântece de bucurie”.

Partea a V-a

IERTAREA

*Îngăduiți-vă unii pe alții și, dacă unul are pricină
să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul.
Cum v-a iertat Cristos, așa iertați-vă și voi.*

Coloseni 3:13

Poveștile despre ucenicii lui Isus, care sunt urâți și persecutați cu violență din cauza credinței lor, au un impact puternic. Poți fi copleșit gândindu-te la suferința, durerea și jalea pe care aceștia le îndură. Însă, chiar mai captivante decât poveștile stăruinței lor pline de credință sub persecuție, sunt poveștile iertării pe care ei o acordă celor care îi persecută.

Iertare? Iertare sinceră pentru oamenii care-i urăsc și le fac rău? Da!

Printre poveștile lor se numără cele ale unei mame dispuse să îl ierte pe soldatul care a violat-o și ucis-o pe fiica ei, un tânăr care îl iartă pe omul ce a dat foc bisericii satului cu membrii familiei sale înăuntru, o femeie care îl iartă pe cel ce continuă să-i tortureze soțul pentru că a ținut un studiu biblic pentru musulmanii curioși de învățăturile Bibliei.

Când ni se oferă o asemenea iertare profundă și sinceră, ne surprinde. Ne ia pe nepregătite, deoarece iertarea acordată celor care ne persecută este un gest vădit supranatural. Iertarea

atrocităților și crimelor comise împotriva celor dragi e o reacție umană anormală.

Cu toate acestea, Isus le poruncește ucenicilor Săi să facă ceea ce este uman anormal. Trebuie să-i binecuvântăm pe cei care ne agresează. Trebuie să ne iubim dușmanii. Și trebuie să iertăm cu dragostea și compasiunea pe care Isus le-a arătat când a murit pe cruce, rugându-se: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!” (Luca 23:34).

Cum este posibil așa ceva? Calea către iertare nu este ușoară, iar iertarea nu șterge consecințele dureroase ale răului din lume. Sunt oare surorile și frații noștri în Cristos, supuși persecuțiilor, înzestrați cu puteri supraomenești care îi fac dornici să-i ierte pe cei ce perpetuează răul împotriva lor? Nu. Reușesc ei oare să explice în mod rațional ce li s-a întâmplat, astfel încât să le fie mai ușor să respingă și să evite suferința? Nu. Au găsit o cale de a fi imuni la păcătoșenia inimii omenești care ne împinge la furie, amărăciune, răzbunare și represalii? Nu.

Sunt oameni care se străduiesc să ierte, la fel ca noi. Singura diferență este că ei aleg, cu credință, să îi dea ascultare lui Dumnezeu. „Dacă Dumnezeu ne spune în Cuvântul Său să iertăm”, spun ei, „trebuie să o facem”.

Iertarea e un simplu gest de ascultare față de Dumnezeu, care iartă cu îndurare, iar Isus ne-a oferit un exemplu de urmat. Nu există o formulă magică care să genereze dorința sinceră de a ierta. Nimic altceva decât puterea și încrederea în Dumnezeu pot hrăni iertarea într-o inimă rănită.

Atunci când frații și surorile noastre în Cristos îi spun „Da” lui Dumnezeu și studiază Biblia, se roagă și caută să-și îmbunătățească relația cu El, Dumnezeu face minuni în inimile și mințile lor. Drumul lor alături de El devine mai profund. Încep să-și vadă agresorii prin ochii lui Dumnezeu. Învăță să ierte! Când are loc o traumă puternică, poate lua mult timp ca transformarea să aibă

loc. Însă Dumnezeu e răbdător, îngăduitor și fidel în îndeplinirea marii Lui lucrări în inimile tuturor celor care îl caută, se încred în El și îi dau ascultare.

Să-i îngădui lui Dumnezeu să se ocupe de toate

Danjuma

Nigeria

La 6 dimineața, într-o zi cumplită, Danjuma fu trezit brusc de focuri de armă. Asemeni tuturor celor din micul sat, Danjuma fugi pentru a-și salva viața. Însă fumul înăbușitor al caselor incendiate îl îneca și, pentru băiatul de treisprezece ani, s-a dovedit a fi imposibil să scape din atacul celor aproape o mie de militari islamici.

Danjuma își amintește perfect durerea provocată de maceta care l-a spintecat în partea stângă a capului. Însă, din fericire, nu-și amintește nimic din cele întâmplare după aceea. Nici maceta care i-a spulberat brațul stâng, nici cuțitul care i-a scos ochiul, nici tăierea organelor genitale. Își amintește vag doar de neîncrederea și exaltarea bărbaților care-i săpaseră mormântul, când au realizat că el era încă în viață.

Douăzeci și trei de creștini nigerieni au murit în acea zi. Treizeci și opt au fost răniți. Personalului medical de la spitalul aflat la optzeci de kilometri depărtare, unde a fost trimis Danjuma, nu le-a venit să creadă că acesta se număra printre supraviețuitori. „Au fost șocați că acest băiat era încă în viață, după tot ce i s-a întâmplat”, a spus Hadilia Adamu, directorul spitalului. „A pierdut atât de mult sânge. Este un miracol.”

Acum, porecla lui Danjuma este „Miracolul”, nu doar pentru că trăia, ci și pentru că nu a ales calea înverșunării. Îi pare rău mai puțin pentru el însuși decât pentru cei care l-au mutilat. „Îi iert, pentru că nu știau ce fac”, a spus el, ca un ecou al cuvintelor pe care le citise în Biblie. „Dacă ar avea parte de iubire, nu s-ar purta așa.”

Atitudinea de iertare și bucuria sa permanentă le oferă un puternic exemplu tuturor. Povestea lui ne amintește de dorința lui Dumnezeu ca toți cei care îl urmează să ierte și să trăiască în pace. În acest sens, Danjuma ne reamintește de Isaia 11:6: „Atunci, lupul va locui împreună cu mielul, și pardosul se va culca împreună cu iedul; vițelul, puiul de leu și vitele îngrășate vor fi împreună și le va mâna un copilaș.” Danjuma, băiatul cu un zâmbet liniștit, ne călăuzește cu adevărat în încercarea noastră de a pune în fapt cuvintele lui Isus în fiecare zi: „Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc” (Matei 5:44).

Când ne confruntăm cu nedreptatea sau violența din partea celorlalți, este foarte ușor ca amărăciunea să se înrădăcească în viețile noastre. Dimpotrivă, angajamentul lui Danjuma de a evita toate atitudinile distructive pe care o persoană le-ar putea justifica după ce a fost mutilată și aproape omorâtă este ceva ce fiecare dintre noi trebuie să ia în considerare. Este un lucru deosebit faptul că el continuă să caute ajutorul lui Dumnezeu și cere rugăciuni în acest scop. Există o mare speranță în iertare, în a fi liber să spui, cum a făcut Danjuma când a ieșit din spital: „Nu este nici o problemă. Dumnezeu continuă să mă călăuzească și să mă protejeze. I-am îngăduit lui Dumnezeu să se ocupe de toate.”

Să ne rugăm cu credincioșie pentru cei din lume asemeni lui Danjuma, care poartă pe trupurile lor semnele lui Isus (Galateni 6:17), ca Dumnezeu să-i binecuvânteze și să-i susțină. Să ne rugăm ca și noi să trecem prin încercări și suferințe cu inima iertătoare, având încredere că Dumnezeu se ocupă de toate.

Iertarea categorică

Habila Adamu

Nigeria

În timpul unei nopți calde și umede din nordul Nigeriei, liniștea s-a așternut asupra satului unde Habila Adamu dormea alături de familie, în casa lor de beton. La ora 11 seara fix, după ceasul lui, cineva bătu la ușă.

„Ieși afară!”, strigă un om. „Și adu-ți și familia.”

Habila se îmbracă repede și îi luă pe soția, Vivian, și fiul lor mic. Când deschise ușa, fu întâmpinat de mai mulți intruși îmbrăcați cu haine lungi și măști pe față. Frica lui se întetea. Unul din bărbați flutura o mitralieră AK-47.

Liderul grupului făcu semn din cap într-o atitudine arogantă. „Am venit să facem lucrarea lui Allah.”

Prea uimiți să spună ceva, Habila știa că vorbele sale nu erau nici pe departe atât de importante ca rugăciunea pe care urma să o spună șoptit: *Tată, făcă-se voia Ta*.

Omul îl întrebă pe Habila cum îl cheamă, unde lucra și dacă era ofițer de poliție sau membru al armatei. Apoi, îl întrebă ceea ce s-a dovedit a fi ce mai importantă întrebare: „Ești creștin sau musulman?”

Habila nu ezită. „Sunt creștin.”

Vivian avea chipul desfigurat de spaimă. Știa că acești oameni erau membri în Boko Haram, un grup jihadist responsabil pentru moartea a aproximativ zece mii de cetățeni nigerieni doar în anul 2014.

„Vă oferim o viață mai bună”, spuse unul dintre ei. „Trebuie doar să spui *shahada*.” *Shahada* era profesiunea de credință islamică. Omul spuse zeflemitor: „Haide, spune-o. «Nu există alt Dumnezeu în afară de Allah și Mohamed este trimisul Lui.» Spune. Alătură-te nouă. Devin-o musulman și intră în Boko Haram.”

Habila se uită la soția și fiul lui.

„Sunt creștin – și voi rămâne întotdeauna creștin – până la moarte.”

Un om se întoarse către Vivian, aruncându-i un zâmbet înșelător. „Dacă soțul tău nu cooperează, o să moară sub ochii tăi.”

Vivian începu să plângă.

„Încă o șansă, domnule Adamu. Rostește *shahada*.”

Habila rămase tăcut.

„Soțul tău e încăpățânat”, zise unul dintre ei. „De ce nu-l poți convinge să se lepede de Isus și să trăiască o viață mai bună?” Ridică apoi țeava puștii spre capul lui Habila.

„Nu-ți face griji”, îi spuse Habila soției. „Moartea unui creștin e un mare câștig, nu o pierdere.”

„Aduceți-mi toți banii pe care-i aveți”, îi spuse bărbatul Vivianei, fără să mai zâmbească. „Acum!”

Scotoci prin camerele micuței lor case, apucând orice lucru de valoare care i-ar putea convinge pe bărbați să plece. Intrusul însă nu fu impresionat și coborî pușca spre gura lui Habila. „Fiindcă refuzi să fii musulman”, spuse el, „iată răsplata ta”.

Bum! Glonțul trecu prin gura lui Habila. Acesta căzu la pământ, rămânând nemișcat și șiroind de sânge. Însăpăimântată, Vivian țipă. Băiatul izbucni în plâns.

„Taci, femeie!”, zberă unul dintre atacatori. „Dacă încerci să chemi ajutoare, o să vă găsim și o să vă ucidem, pe tine și pe copilul tău.”

Unul lovi piciorul lui Habila pentru a se asigura că e mort. Satisfăcuți că i-au făcut pe plac lui Allah, scandară: „Allahu akbar” și plecară.

Vivian se aplecă peste omul pe care-l iubea. „Sunt... încă... în... viață”, șopti Habila cu efort. „Te rog, trimite după ajutor.”

Vivian alergă atunci la un vecin care avea telefon și sună la poliție. Polițiștii nu au venit. Într-un final, Vivian împreună cu vecinii l-au dus pe Habila la spital, la 6 dimineața.

„Doar prin harul lui Dumnezeu a supraviețuit”, a spus un doctor.

Personalul medical l-a programat pe Habila pentru o grefă osoasă, pentru a-i repara pomeții obrazilor. Înainte ca doctorii să înceapă operația însă, au rămas uimiți să vadă că practic era vindecat! Grefa nu era necesară.

După ce s-a vindecat și s-a întors acasă, a început să le împărtășească tuturor povestea sa. Aproape de fiecare dată când o spune, ascultătorii pun întrebarea evidentă: „Și ce simți pentru oamenii care ți-au făcut asta?”

În loc să le spună despre ei, Habila vorbește despre iertare. „Cu toții suntem criminali condamnați”, le spune el. „Isus a murit pentru noi. El ne iubește. De aceea trebuie să le arătăm această iubire oamenilor care ne urăsc.”

Și de aceea Habila a rostit aceeași rugăciune în fiecare zi, din seara când a fost împușcat. Făcându-se ecoul cuvintelor lui Isus de pe cruce, Habila se roagă: „Doamne, iartă-i. Doamne, iartă-i.”

Se roagă sincer ca cei ce au venit în noaptea aceea să găsească aceeași pace în Cristos pe care o are el. „Îi iubesc”, spune el. „Dacă voi avea ocazia să-i văd, îi voi îmbrățișa și mă voi ruga pentru ei.”

„Dar cum e posibil așa ceva: să îi ierți pe oamenii care aproape că te-au omorât, care aproape că au lăsat o soție și un copil fără soț și tată?”, este întrebat uneori.

„Pentru că”, răspunde el, „Cristos este iubire. Dumnezeuul pe care-l slujesc eu este iubire. Și El ne poruncește să ne iubim unii pe alții.”

O să vă lăsăm în pace

Jamil

Asia Centrală

Precum în fiecare seară din ultimii trei ani, Jamil se aplecă deasupra chiuvetei să-și spele sângele de pe față. Considera că plătea un preț mic, fiind urât pentru că îl iubea și proclama pe Isus. Curând însă, avea să ajungă la un punct limită.

Jamil a fost crescut într-o familie de musulmani moderați, din Asia Centrală, într-o regiune situată la sud de Rusia și la nord de Iran și Afganistan. La un moment dat, fratele său a început să adopte principii atât de radicale, încât a fost închis. Aceasta l-a determinat pe Jamil să-și cerceteze sufletul în profunzime.

A căutat cu ardoare adevărul spiritual. Prin studiile sale, a cunoscut creștini care i-au împărtășit Evanghelia. Și-a dat seama că Isus era tot ceea ce nu era Allah. Era unicul și adevăratul Dumnezeu. Cel făgăduit. Mântuitorul.

L-a acceptat pe Isus cu entuziasm și a început să-și împărtășească credința ca și cum ar fi fost un muribund care a găsit apă în deșert și voia să le-o ofere tuturor celor însetați. Iar oamenii pe care i-a întâlnit erau însetați după Evanghelie. I-a condus la Cristos pe fratele său, un fost extremist islamic, împreună cu alte trei rude. A înființat patru biserici-de-casă.

După ce s-a căsătorit și i s-a născut un băiat, a acceptat oferta de a fi misionar într-o altă parte a Asiei Centrale. S-a mutat împreună cu familia într-un sat alcătuit complet din musulmani. Când s-a răspândit vestea despre acest ucenic al lui Isus, acest *kafir*, au început bătăile seară de seară.

De fiecare dată, Jamil refuza să riposteze. În schimb, le împărțea versete din Scriptură atacatorilor săi. Într-o noapte însă, bătăile au mers prea departe. Un singur om venise să-l bată. Pe când Jamil îi îndura pumnii, fiul său de șase ani intră în cameră. Atacatorul îi îndesă un pumn în stomac băiețelului. Acesta căzu la pământ, zvârcolindu-se de durere.

Instinctiv, Jamil sări să-și protejeze copilul. Spiritul lui Jamil de a întoarce celălalt obraz fu înlocuit de o poftă de răzbunare alimentată de adrenalină. După plecarea atacatorului, Jamil găsi un cuțit și fugi după el în noapte.

Când dădu buzna în casa unde locuia omul, tatăl în vârstă al acestuia se afla în camera din față.

„Unde e fiul tău?”, întrebă Jamil, cu respirația tăiată și cu o privire de om nebun. „O să-l *omor*!”

„Jamil, nu îți stă în fire așa ceva”, răspunse omul. „De ce vrei să-mi omori fiul?”

„Eu pot îndura bătăile”, răspunse el. „Dar nu pot îndura ca fiul meu să fie bătut, ceea ce tocmai a făcut fiul tău.”

Descurajat pe moment de un bărbat care, la fel ca el, își iubea fiul și nu voia să-l vadă vătămat, Jamil alergă în sat. Oriunde mergea, arunca amenințări de răzbunare tuturor care-l ascultau, chiar și unora care nu o făceau.

„O să-l omor”, promitea el, „pe oricine se atinge de fiul meu.”

Când Jamil se întoarse acasă în acea noapte, nu putu dormi. Nu doar atacul la adresa fiului său îl tulbura. Se simțea vinovat pentru că se coborâse la nivelul atacatorilor, jurând că o să facă dreptate folosind violența. Știa ce avea de făcut.

Înainte ca soarele să răsară, se duse acasă la bărbatul care îi atacase fiul. Deși tatăl și fiul se temeau de răzbunare, nu pentru asta venise Jamil.

„Îmi pare rău pentru amenințarea mea”, spuse el umil. „Nu vreau să te omor. Nu vreau să omor pe nimeni. Vă rog să mă iertați.”

În ciuda faptului că și-a cerut iertare, bătăile din fiecare seară au continuat. Într-o seară, liderii grupului islamist local se pregăteau să plece la vânătoare. Înainte de asta însă, au intrat în casa lui Jamil ca să-l bată, după care s-au întors către soția lui.

„Tu”, ordonă un bărbat, „fă-ne de mâncare”.

Oamenii s-au așezat la masa rotundă parcă așteptând ca ea să refuze. Ea se uită la soțul ei, neștiind cum să reacționeze.

„Te rog” spuse el, „fă-le de mâncare.”

Astfel că pregăti o masă pentru oamenii care stăteau așezați la masa ei, aceiași oameni care îi băteau soțul zilnic. În timp ce oamenii așteptau, Jamil zise: „Nu contează cât de cruzi ați fost cu mine sau cu alții, Dumnezeu vă va ierta și vă va primi în Împărăția Sa, dacă vă pocăiți și vă puneți credința în Cristos.” Apoi făcu o pauză. „Fie ca Domnul să vă binecuvânteze vânătoarea.”

Bărbații l-au privit, apoi s-au uitat unii la alții, cu neîncredere.

„Am venit aici să-ți mâncăm mâncarea și să te batem”, spuse liderul lor, „dar acum nu mai putem.” Privi la ceilalți și continuă: „O să vă lăsăm în pace.”

Câteva zile mai târziu, liderul l-a invitat pe Jamil acasă la el.

„Te rog”, îi zise, „spune familiei mele ce ne-ai spus nouă acum câteva seri.”

Era prima dată când unul din agresorii lui a întrebat de Cristos și nu avea să fie ultima.

Mesajul de iubire și iertare al lui Dumnezeu este disponibil pentru toți oamenii, după cum se spune în Ioan 3:16: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”.

Nu-i putem schimba pe cei din jur doar cu propriile noastre puteri. Însă Duhul Sfânt din noi îi poate dezarma și pe cei mai vicleni oameni, pentru a arăta dragostea și iertarea lui Dumnezeu. Ceea ce i-a permis în cele din urmă lui Jamil să le împărtășească dragostea lui Dumnezeu acestor oameni plini de ură a fost iertarea și dragostea temerară. Cu siguranță, nu este ușor pentru un tată să ierte pe cineva care-i rănește intenționat băiatul. Nu e ușor pentru o femeie să gătească cina pentru oamenii care i-au bătut și atacat soțul și fiul. Și e cu atât mai greu să-i binecuvântezi pe cei care te urăsc. Însă aceasta e calea iertării.

Să ne rugăm cu sânguință pentru frații și surorile noastre persecutate care suferă atât de mult în lupta cu răul. Rugați-vă pentru cei ce luptă împotriva credincioșilor, să-i ajute să vadă dragostea și iertarea lui Dumnezeu în acțiune și să își dea seama că El oferă o altă cale. Rugați-vă să fie eliberați de sub robia urii și a răului.

Continuați să-i iubiți pe musulmani

Mousa Tinibu

Niger

Pastorul Mousa Tinibu fugea prin satul său nigerian din provincia Zinder de parcă ar fi fost un animal hăituit. La fel și ceilalți din biserica lui: femei în rochii colorate și bărbați în cămăși curgătoare.

Panica îi mâna pe lângă casele cu acoperișurile de stuf. Câmpurile cu vegetație uscată. Hambarele ce se ridicau din pământ ca niște arahide uriașe. Măgari, cămile și toate celelalte care făceau din acest sat căminul lor.

Fugeau de moarte.

Cuprins de panică și confuzie, pastorul Tinibu încerca să înțeleagă ceva din această situație absurdă. *De ce, în propriul nostru sat, vecinii încearcă să ne omoare?*

Se auzeau focuri de armă. Oamenii țipau. Copiii plângeau.

„Grăbiți-vă!”, strigă cineva de lângă el. „Încă sunt pe urmele noastre.”

Era 17 ianuarie 2015. În ziua precedentă izbucniră proteste musulmane în zona de limbă franceză a Nigerului, în urma unei caricaturi controversate a profetului Mohamed de pe coperta unei reviste numite *Charlie Hebdo*. Acum, creștinii – fiecare creștin – deveniseră o țintă pentru musulmanii furioși.

„Eram copleșiți”, a spus pastorul, „fiindcă știam că asta apare în Biblie, dar nu o trăiserăm niciodată pe pielea noastră.”

Ceea ce l-a uimit pe el și pe ceilalți credincioși a fost faptul că Nigeria nu era ca alte țări din această parte a lumii, în care creștinismul nu a fost și nu este acceptat de lege. Oamenii din Nigeria sunt liberi să-și schimbe identitatea religioasă, iar creștinilor le este permis să construiască biserici și școli. Creștinii evanghelici nu sunt văzuți ca o amenințare. Ei constituie doar 1% din populația țării de 18 milioane de locuitori, dintre care 94% sunt musulmani. Însă acum, în ochii răzbunătorilor, ucenicii lui Isus erau dușmanul.

„Eram pur și simplu șocați, pentru că aici suntem în satul nostru, cu familii noastre și cu oamenii care au avut de beneficiat de pe urma prezenței creștine în localitate, iar acum eram vânați”, a spus mai târziu pastorul Tinibu. Apoi și-a dat seama de reversul medaliei în această nebulă: „Domnul ne-a încurajat. Când am fost copleșiți, Domnul ne-a amintit că suntem vrednici – vrednici să suferim rușinea pentru numele Său.”

Și într-adevăr au suferit.

Până la sfârșitul zilei, atacurile din Zinder și din capitala Niamey au făcut zece morți și 170 de răniți. Peste șaptezeci de biserici au fost distruse, împreună cu numeroase școli creștine, organizații și orfelinate. Peste o sută de case aparținând pastorilor au fost jefuite sau distruse.

Și mai mulți ar fi murit dacă jandarmeria, o forță militară însărcinată cu protecția satului, nu i-ar fi lăsat să se urce în camioanele lor pentru a-i feri din calea răului.

A doua zi, pastorul Tinibu și congregația sa au rămas uimiți văzând cum focul le-a distrus biserica. La început, părea că au pierdut totul. Dar în următoarele săptămâni, urmărind cum reacționează oamenii la dezastru, și-a amintit de un verset din Biblie. „Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocări, vă vor prigoni și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate

împotriva voastră! Bucurați-vă și veseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri; căci tot așa au prigunit pe prorocii care au fost înainte de voi.” (Matei 5:11-12)

În mijlocul durerii, pastorul Tinibu a zărit un fir de speranță care prindea rădăcini, asemeni unui puiet ce răsare din solul uscat. Înainte de atac, observase că oamenii care veneau la biserică păreau preocupați de propriile vieți. Acum erau mult mai interesați să se viziteze și să aibă grijă unii de alții. Un nivel mai profund de comuniune s-a produs în biserică, iar restul satului a observat acest lucru.

Mai mult, cei care-l urmau pe Isus au ajuns să cunoască un nivel mai profund de iertare. „Dumnezeu ne încurajează să continuăm să-i iubim pe musulmani, în ciuda celor întâmplare”, spune pastorul. „Nu este ușor, dar El vrea ca noi să iertăm și să iubim, pentru că am întâlnit musulmani care regretă sincer ceea ce s-a întâmplat.”

Atacuri similare au continuat pe măsură ce o ramură radicală a islamului prindea rădăcini în Africa de Vest. Pastorul Tinibu și oamenii din biserică rămân însă neclintiți în convingerile despre Cristos. „Ne așteaptă o mare răsplată”, spune el, „iar unul dintre cele mai mari câștiguri ale acestei mari răsplăte este suferința.”

În mijlocul suferinței, creștinii au privilegiul de a le împărtăși celorlalți darul iertării, pe care Dumnezeu ni-l oferă. O femeie musulmană, care fugise împreună cu pastorul Tinibu și ceilalți către jandarmi, nu a putut să nu observe lipsa dorinței creștinilor de a se răzbuna împotriva atacatorilor sau măcar de a se complăce în amărăciune. Și nu a putut să nu observe pofta de sânge care îi împinsese pe musulmani să ucidă. L-a acceptat pe Isus ca Mântuitorul ei.

Slujim un Dumnezeu care iubește și iartă. El ne trimite „ca pe niște miei în mijlocul lupilor.” (Luca 10:3) Să ne sprijinim unii pe alții pentru a putea fi mărturisitorii lui Cristos, care îi iubește și-i iartă pe ceilalți. Chiar și pe cei care ne vor răul.

Posibilitățile pe care le deschide iertarea

Pauline Ayyad

Orașul Gaza

În ceea ce privește profesiile periculoase, administrarea unei librării nu pare să fie pe lista ocupațiilor cu risc ridicat. Cu siguranță, să fii tăietor de lemne, pescar de apă adâncă sau spălător de geamuri la mari înălțimi ar putea fi considerate niște meserii periculoase. Dar un manager de librărie? Nu. Doar dacă nu este o librărie creștină într-un loc în care oamenii văd credința creștină ca pe o amenințare la care trebuie să reacționeze violent.

Rami Ayyad ținea o librărie creștină pentru Societatea Biblică Palestiniană din Gaza, un oraș predominant musulman, cu o populație de o jumătate de milion de locuitori din Fâșia Gaza. Librăria îi servea pe cei treizeci și cinci de mii de creștini palestinieni care trăiau în Gaza, dintre care majoritatea aparțineau bisericilor ortodoxe, romano-catolice sau baptiste. În teritoriul Hamas, oamenii plătesc scump uneori dacă se identifică cu astfel de grupuri. Acest lucru făcea ca munca lui Rami să fie periculoasă.

Pauline Ayyad, o tânără mamă a doi copii, cu al treilea în pântec, știa că extremiștii puseseră ochii pe librărie. Lansau amenințări în mod regulat. O bombardaseră de două ori. Însă soțul ei, Rami, a rămas neclintit în convingerea lui că făcea ceea ce trebuie lucrând acolo.

„Isus este dragostea vieții mele”, i-a spus el, „n-o să mă lepăd de El niciodată, indiferent ce se întâmplă.”

În octombrie 2007, în librărie au intrat trei bărbați. „Sunt fundamentaliști cu bărbi lungi”, a spus soțul ei în timpul unui apel telefonic dat sub imperiul panicii, înainte să fie răpit.

Au fost ultimele cuvinte pe care Pauline avea să le mai audă vreodată de la soțul ei. A doua zi dimineată devreme, trupul său a fost găsit în apropiere de librărie, ciuruit de gloanțe și lovituri de cuțit.

Când a aflat vestea morții soțului său, Pauline a simțit junghiuil mâinii, ca și cum și ea ar fi fost înjunghiată și împușcată mortal. Iar durerea nu mai dispărea.

„Ce bine mă mai poate aștepta după moartea soțului meu?”

O perioadă, a spus că „îi ura pe musulmani, ura pe toată lumea”. Însă citind Eclesiastul 3:2, a început să înțeleagă că planurile lui Dumnezeu nu coincid întotdeauna cu planurile noastre. „Nașterea își are vremea ei, și moartea își are vremea ei; săditul își are vremea lui, și smulgerea celor sădite își are vremea ei.”

„Acesta a fost începutul drumului meu de iertare”, a spus ea. Însă era doar începutul.

„I-am iertat, dar era mai mult de suprafață”, și-a reamintit ea mai târziu. „Nu-i iertasem *cu adevărat*.”

Cei de la Societatea Biblică au mutat-o în Betleem, unde credeau că ea și copiii ei vor fi în siguranță. În timp ce primea sprijin, încurajări și vești despre rugăciuni de la ucenici ai lui Dumnezeu din lumea întreagă, se lupta cu sentimentele pe care le avea față de ucigașii soțului său. Apoi, la cinci ani după moartea lui, a participat la o conferință în care un adevăr cheie și-a găsit loc în sufletul ei pentru prima dată: musulmanii care i-au ucis soțul erau cei cărora ea și alți creștini trebuiau să le vorbească despre Isus.

„Simțeam că sunt complet altă persoană”, și-a amintit ea. „Simțeam că am un spirit nou, o inimă nouă și o minte nouă, plină de iertare și care accepta situația pe care Domnul o îngăduise în viața mea”.

Pauline a început să se implice în activități de evanghelizare în rândul femeilor musulmane din comunitatea Betleemului. A deschis un mic magazin de suveniruri, aproape de Biserica Nașterii Domnului, pentru a-și întreține familia. Poate și mai important, și-a dat seama de un lucru la care nu se gândise înainte.

La șase ani de la moartea lui Rami, „am descoperit ce mare onoare este să fii văduva unui martir”, a spus ea. Pentru mine și familia mea, Isus a devenit o realitate, răspunzând nevoilor noastre ca un soț, ca un tată, ca un ajutor. El a devenit totul: persoana pe care mă puteam baza.

Acum le încuraja pe văduve cu mesajul pe care îi luase atât de mult timp să-l înțeleagă. „Nu te îngropa odată cu soțul tău. Nu, ieși în lume și fii o mărturie. Trăiește cu Isus și lasă-l să lucreze prin tine pe căi miraculoase, pentru a aduce slavă și cinste numelui Său.”

Pierderea unei persoane dragi doare întotdeauna. Însă durerea este o dovadă pentru cât de mult a însemnat acea persoană pentru noi. Dar păstrând amărăciunea în inimă e ca și cum ai înghiți otravă și ai aștepta ca persoana care ți-a făcut rău să moară. Când Pauline a putut cu adevărat să-i ierte pe ucigașii soțului său, s-a eliberat de amărăciune, lucru care i-a deschis noi posibilități în viață.

Catalizatorul Paulinei nu a fost doar să *spună* că i-a iertat pe ucigași, ci totodată să *fie sigură în sufletul ei* că i-a iertat. Odată ce i-a permis lui Dumnezeu să-i spele amărăciunea, a fost liberă să trăiască o viață abundentă spre slava Lui.

Față în față cu agresorul său

Amina

Nigeria

În satul Kataru din nordul Nigeriei, întunericul reflecta răul care se ascundea în liniștea dimineții. Cum stătea pe pat în casa cu pereți din lut, în acea dimineață de aprilie, Amina Yakubu fu trezită de o ușoară atingere pe abdomen. *Ah, e doar bebelușul care lovește din nou.* Era însărcinată în luna a șasea cu al treilea copil. Adormi la loc. Soțul ei era plecat la vânătoare.

Pac, pac, pac, pac, pac, pac, pac, pac, pac.

Amina se trezi brusc. „*Focuri de armă!*” O strigă pe prietena ei, care învăța în camera alăturată.

„Ia copiii! Fulanii!”

Cu un an înainte, războinici fulani, teroriști islamici care îi urăsc pe creștini, au masacrat peste cinci sute de bărbați, femei și copii în satul din apropiere. Amina nu ar fi crezut niciodată că așa ceva s-ar putea întâmpla în satul ei. Dar, pentru orice eventualitate, a făcut o ascunzătoare secretă pentru copiii ei.

Împreună cu prietena sa, au aruncat niște haine pe ele și i-au pe trezit copiii semi-adormiți. Își atinse scurt abdomenul: „Totul este în regulă, este...”

Un zgomot din fața casei o umplu de frică.

„Ieșim prin spate”, îi șopti prietenei ei. „Peste gard. Mă duc eu prima, dă-mi copiii.”

„Doamne, ajută-ne”, se rugă, în timp ce încerca să-și treacă trupul însărcinat peste gard. În momentul în care era jumătate urcată pe gard, o durere puternică îi sfâșie piciorul de la un glonț. Căzu înapoi la pământ, aproape pierzând un copil.

Lăsând o baltă de sânge în urmă, prietena ei o târî pe Amina înapoi în casă împreună cu copiii. Încuie ușa și îi băgă pe copii în ascunzătoare.

Câteva secunde mai târziu, ușa fu smulsă din țâțâni. Un războinic fulani ridică maceta deasupra capului. Amina ridică o mână să blocheze lovitura, însă lama îi sfâșie capul, gâtul și mâinile. Se prăbuși la pământ, fiind lăsată să zacă într-o baltă de sânge. Nemăigăsind pe nimeni în casă, omul plecă să ajute la incendierea satului.

După câteva ore, Amina se trezi într-un spital, transportată acolo de un echipaj al armatei nigeriene. Bebelușul ei se născu mort. A durat mult ca medicii să-i sutureze toate rănila. A durat și mai mult ca ea să se oprească din plânse.

Când veni soțul ei în vizită, Amina jeli pierderea copilului și se plânse de durerea pe care o simțea.

„Dacă armata ți i-ar putea aduce pe cei ce ți-au făcut asta și i-ai vedea, ce ai spune că ar trebui să li se facă?”, întrebă soțul ei

Amina tăcu o clipă. Îi era greu chiar și să vorbească. „Să li se facă... ce mi-au făcut... mie.”

El privi în altă parte, iar apoi în ochii ei. „Nu îi ierți?”

„N-o să-i iert... niciodată...”, șopti ea.

Au trecut câteva săptămâni de stat în spital. Săptămâni în care să reflecteze. Săptămâni în care să se roage. Săptămâni în care să se gândească la voia lui Dumnezeu, nu a ei.

Apoi, soțul ei i-a pus din nou aceeași întrebare.

„Dacă îi văd pe cei care m-au atacat, dacă sunt arestați și aduși la mine, îi iert”, a răspuns ea. „Toată durerea asta prin care trec,

știu că Domnul o cunoștea deja, chiar și înainte de a se întâmpla, era scris de El că la un moment dat voi avea parte de această suferință. Prin urmare, îi voi ierta.”

După patru luni, a fost externată din spital. La patru luni după aceea, se afla la mama ei acasă, când un bărbat a venit să aducă lemne de foc. Ochii lor s-au întâlnit. Era omul care o atacase. O știa atât ea, cât și el.

„Când mi-am ridicat privirea și l-am văzut, am simțit cum inima mi se despică în două”, a spus Amina. „Am început să mă gândesc prin tot ceea ce trecusem.”

Omul se uita oriunde, mai puțin la ea. A descărcat lemnele, a primit plata de la mama ei și s-a dus.

Ulterior, unchiul ei a muștrat-o pentru că nu a vorbit. Nu-l interesa ca ea să-i spună acelui bărbat că-l iertase. El voia să-l amenințe că o să-l snopească în bătaie pe lașul acela, până o să-i dea sângele.

„Nu am nici o intenție rea împotriva lor”, a spus ea. „Mă rog ca ei să înțeleagă că ceea ce fac nu este bine, pentru ca să poată fi mântuiți atunci când vor muri sau când va veni Domnul Isus. Pentru că, dacă mor în acest obicei, nu-l vor vedea pe Dumnezeu.”

Iertarea nu este încă ușoară pentru Amina, care își pune încrederea în Dumnezeu pentru dreptate. Ea se agață de cuvintele apostolului Pavel: „Preaiubiților, nu vă răzbunați singuri, ci lăsați să se răzbune mânia lui Dumnezeu, căci este scris: «Răzbunarea este a Mea; Eu voi răsplăti», zice Domnul.” (Romani 12:19)

„Îl rog pe Dumnezeu să-mi dea o inimă curajoasă, să-mi dea răbdare pentru a nu-i trăda numele”, a spus ea. „Trebuie să stau ferm alături de Dumnezeu, indiferent de suferință sau persecuție. În fiecare zi îl rog ca în toată această suferință să-mi dea curaj, ca nimic să nu mă ispitească să-i întorc spatele.”

Amina, asemenea multor ucenici persecutați ai lui Cristos, ne amintește că și noi îi putem ierta pe cei ce ne-au greșit. Rugăciunile ei pentru mântuirea celor care fac rău trebuie să fie mereu pe buzele noastre. Rugăciunea ei pentru curajul de a ierta, pentru

a nu trăda numele lui Dumnezeu, este o rugăciune ce trebuie să ne fie în inimă. Împreună cu familia noastră universală în Isus: „Să ținem fără șovăire la mărturisirea nădejzii noastre, căci credincios este Cel ce a făcut făgăduința.” (Evrei 10:23)

Să îți ierți dușmanii e un lucru bun

Diya

Somalia

Un vânt cald sufla praful spre cerul somalez, creând o ceață maronie – la fel ca în majoritatea zilelor. Bărcile de pescuit invadau Oceanul Indian până în depărtare, iar femeile musulmane înfășurate în haine colorate se îndreptau spre piață, cu voalurile lor care ascundeau totul, cu excepția rotunjimii feței.

Într-o cultură în care trebuia să ai totul acoperit, Diya era un rebel. El avea încredere în Cristos, asemenea soției sale, Aniso, și fiului lor, Amiir, în vârstă de șase ani. Timp de aproape două decenii, acest musulman convertit la creștinism a mers în răspăr cu gândirea convențională. A refuzat să-și ascundă Biblia în limba somaleză.

Decizia sa nu era motivată de mândrie. Iubea această carte dintr-o mulțime de motive și nu simțea nevoia să o ascundă ca și cum ar fi fost ceva rușinos. De asemenea, era unul din singurele lucruri de valoare care supraviețuise incendiului din 1991 declanșat din cauza războiului civil. Cel mai important era Cuvântul lui Dumnezeu.

Unele pagini erau arse, dar totuși lizibile, iar el citea din ele zilnic. Povestea sa preferată îl avea ca protagonist pe Avraam, care urma să-și jertfească fiul, când un înger a sacrificat viața berbecului pentru a salva viața lui Isaac. Îi plăcea de asemenea și

promisiunea Noului Testament, unde Isus a devenit, ca berbecul, o jertfă pentru toate păcatele omenirii.

„Când am citit Biblia, am fost sigur că Cristos va fi întotdeauna cu mine”, reflectează Diya. Tocmai asta făcea când Amiir și-a privit tatăl cum o pune apoi deoparte.

Împărtășind dragostea tatălui său pentru Cuvântul lui Dumnezeu, Amiir a luat Biblia – cu o cruce mare gravată pe copertă – și s-a așezat pe bordura din fața casei. Și-a întins picioarele în praf și a deschis cartea, exact cum făcea tatăl său. Cum agitația de dimineață începea să crească, privea atent după băieții care treceau, încercând să-și recunoască prietenii.

Dintr-o dată, un vehicul opri lângă Amiir, ridicând un nor de praf. Coborâră vijelios doi soldați, membri ai Uniunii Tribunalelor Islamice, o alianță militară care controla majoritatea teritoriului din sudul Somaliei. Sloganul lor era: „Nu există alt Dumnezeu în afară de Allah. Mohamed este trimisul lui Dumnezeu.”

„Băiete”, întrebă unul, „de unde ai cartea pe care o ții în mână?”

„Este a lui tata”, răspunse mândru.

„Și unde este tatăl tău?”

„Înăuntru”, spuse Amiir, arătând din cap către casă.

Soldații bătură la ușă. Când Diya deschise, un soldat îl lovi în cap cu patul puștii.

„Tată!”, țipă Amiir.

Diya căzu la pământ inconstient. Amiir alergă la el, plângând de necaz. Aniso se aplecă peste soțul ei, în timp ce-și cuprindea fiul cu o mână pentru a-l alina.

„De ce ai făcut asta?”, întrebă ea, cu ochii plini de furie, în timp ce își trăgea fiul la piept.

Bum!

Glonțul îl omorî pe Amiir instantaneu, trecându-i prin cap și apoi prin stomacul mamei sale. Ea muri mai târziu, la spital.

Diya s-a recuperat și a scăpat de arestul pentru posesia Bibliei, însă doar pentru că șeful de trib intervenise în numele său. Câteva

luni mai târziu, acesta ne spune că moartea soției și a fiului său l-au făcut mai puternic și că i-a iertat pe cei care i-au ucis soția și copilul.

„Să îți ierți dușmanii este un lucru bun”, a spus el. „Știu că soția și fiul meu sunt cu Isus Cristos. Tot ce s-a întâmplat, s-a întâmplat prin harul lui Dumnezeu. Sunt mai aproape de Isus ca niciodată. Nu o duc atât de rău ca alții. Există oameni care au trecut prin lucruri mult mai rele decât mine. Astfel de lucruri se întâmplă și așa trebuie să trăim.”

Se zbate însă să aibă grijă singur de cei doi fii rămași. Plânge după băiețelul jucăuș pe care l-a pierdut din cauza credinței creștine. Cu toate acestea, caută să crească în credință și să-l iubească pe Dumnezeu, cum a făcut și Avraam când a fost dispus să renunțe la tot pentru Dumnezeu, chiar și la fiul său.

Viața într-un loc în care persecuția este atât de aprigă precum în Somalia poate fi extrem de dificilă. Diya și colegii săi creștini primesc cu inima deschisă rugăciunile și sprijinul celor din familia lui Cristos din întreaga lume, pentru a-l ajuta să poarte povara care-i apasă pe umeri. Isus cunoaște durerea sufletească, provocându-i pe ucenicii Lui să renunțe la tot pentru El. Aceia care, plini de credință, dau totul sunt cei pe care Isus îi declară „vrednici de Mine” (Matei 10:37).

Să le oferi celorlalți o a doua șansă

Awuna

Nigeria

În activitatea sa de voluntar, la spitalul din orașul Jos, în nordul Nigeriei, Awuna tocmai își începea tura de vineri seară.

„Awuna, am nevoie de tine în cabinetul de consultații”, îi spuse un coleg.

„Da, șefu, vin a...”

Focuri de armă. Oamenii din încăpere au înghețat de frică. Awuna, în vârstă de treizeci și unu de ani, mai auzise împușcături înainte, însă sunetul și numărul acestora răsunau amenințător. Atacul armat era grav... și în apropiere.

În timp ce toți oamenii căutau loc de refugiu, Awuna fugi către motocicletă. Militanții islamici mai atacaseră satul de la periferia orașului Jos. Gonea cu motocicletă pe un drum de pământ straniu de pustiu, sperând să ajungă acasă.

Ajuns în sat, la câțiva kilometri de centrul orașului, văzu că acesta era atacat. *Stai*, se gândi el, *e vineri, ziua când copiii sunt la biserică pentru a pregăti programul de duminică.*

Opri motocicletă și alergă spre biserică. Înăuntru, copiii țipau, arătând în mod ciudat către un recipient. Arăta ca o cutie inofensivă de lapte praf, cu excepția unui fir care ieșea din ea.

Primul său gând: *Bombă.*

Al doilea gând: *Copiii*.

A luat imediat cutia, cu intenția de a o arunca pe fereastra deschisă a geamului din dreapta sa.

Buuu!

Impactul bombei îl trânti pe Awuna pe spate. Tijele îi străpunseră corpul în mai multe locuri. Măinile îi sângerau din abundență. Ultimul lucru pe care-l văzu fură copiii strânși în jurul său. Uimiți. Plini de lacrimi. Nevătămați.

Luni de zile după explozie, Awuna nu știa unde se află și nu făcea diferența între noapte și zi. A trăit dureri inimaginabile. A avut nevoie de numeroase operații care să-i repare mâinile rănite, însă durerea nu era doar fizică. Când ceața mentală a dispărut, a fost înlocuită cu un sentiment de furie și amărăciune profundă față de cei care au pus bomba.

„Eram furios”, a spus el, „nu-l învinovăteam pe Dumnezeu, dar mă gândeam la răzbunare: răzbunare împotriva celor care mi-au făcut rău”.

Apoi s-a întâmplat ceva. Au început să vină creștini în vizită la Awuna. S-au rugat cu el și pentru el. L-au ajutat să-și citească Biblia. În timp ce stăteau cu el, și-a croit o nouă viață, ancorată în devotamentul față de Isus. Atitudinea lui de „trebuie să merg la biserică” a fost înlocuită de dorința de a învăța mai mult, de a transpune în viață Evanghelia și de a împărtăși Vestea cea bună.

„Înainte de atac, nu eram un creștin puternic”, a spus el. „Dar după ce am trecut prin toate acestea, văzând și alți creștini care trec prin suferință și având creștini care mă încurajau și se rugau pentru mine, m-a adus mult mai aproape de Cristos. Sunt mai dedicat rugăciunilor și studiului Biblic. Dumnezeu mi-a dat o a doua șansă ca să trăiesc în lume și vreau să trăiesc pentru slava Lui.”

Cum rămâne cu furia, amărăciunea și dorința de răzbunare pe care le simțea față de cei care au pus bomba?

„Dacă o să-i văd, o să le spun: «Vă iert pentru ce ați făcut.» Vedem în Rugăciunea Domnească faptul că trebuie să-i iertăm pe

cei ce păcătuiesc împotriva noastră. Altfel, păcatele noastre nu sunt iertate”, a spus el.

Awuna subliniază faptul că e un om schimbat. Explozia bombei i-a pus viața pe o nouă traiectorie. I-a dat o a doua șansă, în care să ia în serios cuvintele lui Isus. „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze” (Luca 9:23). Este recunoscător că are o cruce de purtat pentru slava lui Dumnezeu.

Datorită harului lui Dumnezeu, fiecare zi este o nouă șansă pentru Awuna, ca și pentru toți ceilalți ucenici ai lui Isus. Iertându-i pe cei care i-au cauzat atâta suferință, Awuna are privilegiul de a extinde harul lui Dumnezeu și asupra celorlalți.

Iertarea extremă

Susanne Geske și Semse Aydin

Turcia

„Bună dimineața.”

„Bună dimineața, prietene.”

La etajul șase al unei clădiri de birouri din Malatya, un oraș din Turcia cu o jumătate de milion de locuitori, Tilman Geske și Necati Aydin se salutară. Curând, li se alătură Unger Yuksel, al treilea partener în afacerea Zirve Christian Publishing.

Geske, cetățean german, locuia în Turcia de mai bine de zece ani. Lucra la un proiect de traducere a Bibliei. Aydin, fost musulman, și-a mutat familia în Malatyaj, venind din altă parte Turciei, pentru a înființa o biserică. Yuksel era un creștin turc care se convertise de la islam. Bărbații știau că unii naționaliști turci îi priveau ca pe niște dușmani care urmăreau să submineze instituțiile politice și religioase ale țării.

Își începură munca de zi cu zi. Puțin mai târziu în acea dimineață, trioul primi vizita a cinci tineri, cu vârste cuprinse între nouăsprezece și douăzeci și unu de ani, în biroul lor, pentru o discuție despre credință. Întâlnirea fusese solicitată în prealabil, dar discuția nu era ceea ce intenționau cu adevărat tinerii. La scurt timp după debutul întâlnirii, i-au legat pe Geske, Aydin și Yuksel, i-au torturat și le-au tăiat gâtul.

Poliția a sosit mult prea târziu pentru a mai putea interveni. Dar toți cei cinci agresori au fost reținuți, în cele din urmă.

Crimele au fost destul de șocante, însă ceea ce i-a uimit cel mai tare pe locuitorii Turciei a fost răspunsul a două dintre soțiile victimelor. I-au iertat imediat pe făptași.

La puțin timp după ce spălase podeaua de sângele soțului, Susanne Geske a declarat pentru un reporter: „Iartă-i Doamne, că nu știu ce fac. Îi iert pe cei care au făcut asta.”

Mai târziu, și-a explicat răspunsul: „Nu am avut nici o secundă de furie sau așa ceva în inimă – nimic. De fapt, ceea ce mi-a venit în minte a fost că «nu știau ce fac». Fiindcă Domnul m-a iertat de atâtea ori, și eu îi iert pe ei. Necredincioșii spun întotdeauna: «Cum se poate așa ceva? Cum poți să faci asta?» Nu eu o fac, ea vine direct de la Domnul.”

În timp, fiicele Susannei au adoptat reacția mamei lor. La început, fiica mai mare a fost furioasă, învinovățindu-i pe turci și dorind să se întoarcă în Germania. Totuși, câteva luni mai târziu, a întrebat-o pe mama ei dacă putea merge să îi viziteze pe asasinii tatălui său în închisoare. Voia să se roage cu ei, să le dea o Biblie și să li-l împărtășească pe Isus.

Fiica cea mai mică a Susannei, pe atunci în vârstă de opt ani, avea aceleași gânduri.

„Poate vor putea deveni creștini”, a spus ea. „Iar dacă mor și ajung în rai, le pot spune lui tati, lui Necati și Unger că le pare rău.”

Semse, văduva lui Necati, a iertat și ea repede. „Nu am făcut eforturi ca să-i pot ierta”, a spus ea. „A fost pur și simplu un dar de la Dumnezeu.”

Ea a precizat că iertarea nu înseamnă să evite sentimentul de durere pentru că-și pierduse soțul. „Sufăr mult și voi jeli până în ziua când voi muri. Dar nu-mi pare rău că ne-am mutat aici. A fost cel mai bun lucru care se putea întâmpla cu Necati. A făcut un miracol, a făcut un lucru minunat. A creat un scenariu minunat pentru viața sa”, a spus ea.

La șapte ani după moartea lor, ucigașii încă nu erau judecați. În virtutea unei schimbări în legile Turciei, aveau șansa de a fi eliberați pe cauțiune. Dar Semse ne amintește că această poveste nu este despre nedreptate. „Această poveste nu este o dramă”, a spus ea. „Această poveste nu este despre moarte. Este despre victorie, câștig, curaj.” A auzit despre oameni care au ajuns să-l cunoască pe Isus datorită morții soțului ei.

„Știu că Dumnezeu și-a arătat dragostea pentru Turcia nu doar prin cruce, ci și prin sângele lui Necati”, a spus ea în continuare. „Și cum pot să spun: «De ce? De ce îmi dai această suferință sau această cruce?» Îi cer doar lui Dumnezeu să mă ajute să duc crucea Lui și să-i aduc pe oameni să mă ajute să-i ținem crucea împreună.”

Într-adevăr, speranța noastră stă în Isus, care iartă și ne deschide porțile cerului. Să ne bucurăm de iertarea extremă pe care o vedem în exemplele lui Semse și Susanne și ale fiicelor ei și de impactul pozitiv pe care ele l-au avut. Fie ca noi să-i sprijinim cu rugăciunile noastre, pentru mângâiere, putere și încurajare, în timp ce țin crucea lui Cristos în fața persecuției.

Martiri în istorie

Richard Wurmbrand

1909-2001

Sabina (Oster) Wurmbrand

1913-2000

Europa de Est

Nu vreau să am un laș drept soț.

Sabina Wurmbrand, către Richard, când acesta i-a spus că poate își va pierde soțul dacă îl proclamă pe Cristos în fața a patru mii de comuniști delegați la o conferință din România.

Richard și Sabina Wurmbrand s-au căsătorit în 1936, chiar când Dietrich Bonhoeffer îi proteja pe evrei, pe care Hitler îi avea în vizor. Cei doi erau germani de origine evreiască. Richard, dotat intelectual și fluent în nouă limbi, a lucrat ca agent de bursă și a fost implicat în politica de stânga.

La doi ani după căsătorie, Richard și Sabina au devenit amândoi creștini, în mare parte datorită unui tâmplar german, Christian Wölke. S-au alăturat misiunii anglicane din București. Richard a fost hirotonit mai întâi ca anglican și după al doilea război mondial ca pastor luteran.

În timpul războiului, au predicat în adăposturi antiaeriene și au salvat copii din mahalale. Au fost arestați și bătuți în repetate rân-

duri și, cel puțin odată, au fost foarte aproape de execuție. Sabina și-a pierdut familia evreiască în lagărele de concentrare naziste.

După război, cuplul a avut o poziție fermă în numele lui Cristos chiar dacă aceasta însemna persecuție sigură din partea partidului comunist. Richard le-a distribuit Biblii soldaților ruși, iar în 1948 a fost arestat de poliția secretă. Nu avea să fie complet liber decât în 1965. Între timp, Sabina a fost închisă pentru doi ani și forțată să lucreze la Canalul Dunăre – Marea Neagră.

În cele din urmă, Richard și Sabina au devenit cunoscuți drept „vocea bisericii subterane”. În 1967, ei au inițiat misiunea „Vocea martirilor”. Dar cu tot ceea ce au realizat la scară mondială, cea mai mare moștenire a lor s-ar putea să fie înclinația de a ierta. În cartea sa *Cu Dumnezeu în subterană*, Richard scrie de un incident din România legat de un om pe nume Borila, care era responsabil pentru moartea familiei Sabinei în lagărele morții, la începutul anilor 1940. Richard și Borila s-au cunoscut prin intermediul proprietarului lor. În timp ce vorbeau, Borila a început să se laude cu câți evrei omorâse pe timpul războiului.

„Este o poveste înfricoșătoare”, a zis Richard, „dar nu-mi fac griji în privința evreilor, Dumnezeu îi va răsplăti pentru ceea ce au suferit. Mă întreb însă cu neliniște ce se va întâmpla cu ucigașii lor când vor sta înaintea Domnului la judecată.”¹

Borila a reacționat de parcă era gata să se năpustească asupra lui Richard, dar proprietarul a liniștit situația. Știind că omului îi place muzica, Richard s-a oferit să cânte la pian pentru el. „Îmi amintesc cum, când regele Saul a fost atacat de un duh rău”, a scris, „băiatul David cântase la harpă pentru el.”

După câteva cântece, Richard s-a îndreptat spre Borila, arătând spre dormitorul unde Sabina dormea, și a spus:

„Părinții ei, surorile și fratele în vârstă de doisprezece ani au fost uciși împreună cu restul familiei. Dumneavoastră mi-ați spus

¹ *Cu Dumnezeu în subterană*, Richard Wurmbrand, Ed. Stephanus, 2007, p. 252

că ați omorât sute de evrei în apropiere de Golta. Acesta este locul unde au fost și ei duși.”²

De data aceasta Borila îl privi ca și cum ar fi vrut să-l strângă de gât, dar acesta continuă: „Vă propun un experiment. Am s-o trezesc pe soția mea și o să-i explic cine sunteți și ce ați făcut. Pot să vă spun dinainte ce se va întâmpla. Soția mea nu va rosti nici un cuvânt de reproș! Vă va îmbrățișa ca și cum ați fi frațele ei. Vă va aduce să mâncați ce are mai bun în casă. Acuma, dacă Sabina, care este o păcătoasă ca noi toți, poate ierta și iubi în felul acesta, imaginați-vă cum vă poate ierta și iubi Isus, Cel care este iubirea întruchipată! Întoarceți-vă către El – și tot ceea ce ați făcut vă va fi iertat.”³

Borila a început să plângă. Ani de zile a fost consumat de vină, nu putea dormi, cuprins de o rușine camuflată sub lăudăroșenia lui. „Sunt un ucigaș”, a reușit să pronunțe, „Sunt năclăit de sânge. Ce să mă fac?”

Richard a strigat: „În numele Domnului nostru Isus Cristos, poruncesc demonului urii să iasă afară din sufletul tău!”⁴

Au căzut amândoi în genunchi, apoi s-au ridicat și s-au îmbrățișat.

Era timpul pentru experiment. Richard a trezit-o cu blândețe pe Sabina. „E un om aici pe care trebuie să-l cunoști”, a spus el. „Cred că i-a ucis pe ai tăi, dar e plin de remușcări și acum este ca un frate pentru noi.”⁵

Sabina a ieșit din cameră în halatul său, și-a pus mâinile în jurul lui Borila și l-a îmbrățișat. Au plâns împreună. Apoi, după cum a prezis Richard, a intrat în bucătărie să-i pregătească cina.

² Ibidem, p. 253

³ Ibidem

⁴ Ibidem

⁵ Ibidem, p. 254

Partea a VI-a

FIDELITATEA

De aceea, preaiubiții mei frați, fiți tari, neclintiți, sporiți totdeauna în lucrul Domnului, căci știți că osteneala voastră în Domnul nu este zadarnică.

1 Corinteni 15:58

Oricine îl slujește cu fidelitate pe Isus va plăti un preț pentru faptul că îl urmează și pentru că ține cu fermitate de adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. Nu contează dacă trăim într-o comunitate controlată de extremiști islamici care vor să-i omoare pe toți ucenicii lui Isus sau într-o comunitate unde avem dreptul politic de a ne practica religia, dar suntem proscriși pentru asta. Isus știa că va fi așa. Știa că răul va încerca să ne facă să ne îndoim de Dumnezeu, să ne temem de circumstanțe, să alegem calea ușoară în loc de cea grea, iar în final, să-l negăm pe Isus și să părăsim calea Lui.

Nu e ușor să fii un ucenic fidel al lui Isus, când:

Propovăduind familiei, prietenilor și vecinilor despre Isus ne poate costa viața.

Închinarea alături de colegii creștini poate atrage după sine măceluri în masă din partea militanților islamici.

A rămâne neclintiți în credința față de Isus și a refuza să jură credință oricărui alt nume duce la bățai, torturi, închisoare sau moarte.

A apăra cu fermitate adevărul pe care Dumnezeu îl spune prin Cuvântul său naște dispreț, ură și excluderea din comunitățile noastre, pentru că nu corespunde corectitudinii politice.

Cu toate acestea, Dumnezeu îi cheamă să fie fideli pe toți cei care se angajează să-l urmeze, în ciuda forțelor care ni se împotrivesc. Cum este posibil? Rămânem fideli atunci când ne concentrăm pe Dumnezeu, ne încredem în El și ne bazăm pe El, care este credincios în promisiunea Lui de a sta alături de noi și de a ne răsplăti pentru toată veșnicia. Rămânem, la rândul nostru, fideli atunci când ne susținem și încurajăm unii pe alții pentru a fi credincioși *împreună*.

Ca ucenici ai lui Isus, avem marele privilegiu de a-l urma și sluji pe Dumnezeu, nu doar ca indivizi, ci ca familie, ca trup al lui Cristos. Avem un rol important în a veghea unii asupra altora pentru a rămâne concentrați asupra ceea ce este drept și a ne aminti unii altora de fidelitatea lui Dumnezeu. Așa cum este descris și în Evrei 10:23-25: „Să ținem fără șovăire la mărturisirea nădejdi noastre, căci credincios este Cel ce a făcut făgăduința”.

Ceea ce li s-a întâmplat ucenicilor lui Isus când apostolul Pavel era în lanțuri se întâmplă astăzi în toată lumea! „Vreau să știți, fraților, că împrejurările în care mă găsesc mai degrabă au lucrat la înaintarea Evangheliei”, a scris el. „Și cei mai mulți din frați, îmbărbătați de lanțurile mele, au și mai multă îndrăzneală să vestească fără teamă Cuvântul lui Dumnezeu.” (Filipeni 1:12-14).

Credința noastră în Dumnezeu îi afectează și pe ceilalți credincioși. Fidelitatea unuia îi inspiră pe ceilalți să îi rămână credincioși lui Isus – să-și concentreze inimile și mințile asupra lui Isus, să înfrunte ispitele, să îndure persecuția și să riște totul pentru a-l urma. Vom fi noi alături de bărbații, femeile și copiii care se agață de speranța că Dumnezeu le va da putere să rămână credincioși, în ciuda răului pe care l-au suferit?

Sută la sută pentru Isus

Ali și Rebekah

Irak

Era luna martie, perioada anului când căldura insuportabilă din Mosul încă nu sosise pentru a încinge peisajul irakian. În răcoarea dimineții, casa era încă îmbăiată în întuneric. Ali, un om de statură scundă, de aproape cincizeci de ani, își privi soția, Rebekah, dormind.

Aveau împreună trei copii: Miriam de nouăsprezece ani, Gabir de șaptesprezece și Amira de nouă. Viața nu era ușoară, nu în domeniul de activitate al lui Ali, dar era o viață bună. Dumnezeu le asigurase cele necesare, în ciuda războiului din urmă cu zece ani, în ciuda persecuției suferite pentru credința în Isus și în ciuda venitului lor mic. Ali și Rebekah au trecut peste toate, devenind foarte apropiați.

Au trăit o viață confortabilă, dar modestă, în casa părinților lui. Însă pacea în gospodărie era greu de păstrat, deoarece părinții lui musulmani erau supărați că întorsese spatele islamului pentru a deveni ucenic al lui Isus Cristos. Și erau îndeosebi supărați fiindcă familia lui alesese să-i calce pe urme.

Ca în fiecare dimineață, Ali prindea o notiță scrisă de mână deasupra patului. Era un verset din Scriptură cu care soția lui să își înceapă ziua: „Adevărat, adevărat vă spun că, dacă grăunțele de

grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur, dar dacă moare, aduce multă roadă.” (Ioan 12:24)

Întră în bucătărie. Precum avea în obicei, luă jurnalul cu colțurile îndoite pe care-l ținea lângă prăjitor, își ridică privirea, căutându-și gândurile, și începu să scrie. „Sunt atât de plin de Duhul Sfânt care locuiește în inima mea”, scrisese el, „încât trupul meu mărunț nu poate cuprinde măsura dragostei pe care El mi-a dat-o.”

Mai târziu, familia i s-a alăturat în rugăciune. „Tată ceresc”, se rugă el cu capul aplecat peste mica masă, „ne rugăm ca atunci când ies azi să pescuiesc oameni pentru Tine, recolta să fie abundentă. Ne rugăm ca în acest loc care a întors spatele Veștii celei bune, să faci o lucrare măreață prin mine. În loc să se îndrepte către Mecca, fie ca oamenii să se îndrepte către Tine și să Te accepte în viețile lor. Ne rugăm ca pocăința să ajungă în Irak. Ne rugăm ca harul să ajungă în Irak. Ne rugăm ca dragostea să ajungă în Irak. Amin.”

În ultimele trei luni, Ali a condus șapte musulmani la Cristos. Familia sa a jucat un rol important în dezvoltarea spirituală a acestor bărbați. Ali știa că nu era suficient doar să privească un om care se roagă discret lui Dumnezeu pentru iertare, îl recunoaște pe Isus ca Mântuitor și îl acceptă în inima lui.

„L-a adus pe primul convertit acasă”, a zis Rebekah, „a luat un lighean cu apă și i-a spălat picioarele în semn de venerație și smerenie față de Cristos, ca o amintire că El a fost un slujitor pentru toți”.

Să meargă zilnic să evanghelizeze pentru Isus într-un oraș unde mare parte din oameni îl urau nu era o rutină deloc plictisitoare pentru Ali. O avea în sânge. „Trebuie să mergem peste tot să le spunem oamenilor de Isus”, i-a zis Ali soției. „Trebuie să câștig o persoană pentru Cristos în fiecare zi, 365 de zile pe an.” Uneori mergea cu mașina până într-un loc cu vedere spre Mosul și, cu mâinile ridicate, se ruga cu ardoare pentru sufletele pierdute ale oamenilor care locuiau în orașul de jos. Ali și familia sa cunoșteau pericolele angajamentului său. Cu câteva zile în urmă, îi reamintise

soției de riscurile pe care și le asumă, împărtășindu-i versetul din Faptele Apostolilor 21:13: „Atunci Pavel a răspuns: «Ce faceți de plângeți așa și-mi rupeți inima? Eu sunt gata nu numai să fiu legat, dar chiar să și mor în Ierusalim pentru Numele Domnului Isus.»”

Pe când Mosul se trezea la viață, iar întunericul făcea loc luminii, își sărută soția pe frunte. Ea își luă rămas bun. Avea să fie ultima oară când îl mai vedea în viață.

În timp ce Ali conversa cu un om la colțul străzii, mai târziu în acea zi, o mașină frână brusc lângă el. Doi oameni îl apucară, îl aruncară înăuntru și porniră în trombă.

Răpitorii l-au torturat timp de trei zile și trei nopți apoi l-au împușcat de nouă ori. Nimeni nu a cerut bani de răscumpărare. Nici nu a fost reținut nimeni, ceea ce era un lucru destul de obișnuit în astfel de situații. Poliția din Mosul nu era foarte dispusă să-i găsească pe criminalii unui om care îl propovăduia pe Isus. În mod clar, voiau doar să-l împiedice a mai răspândi Evanghelia.

Îmbrăcată într-un veșmânt negru tradițional pentru văduve aflate în doliu, Rebekah a spus: „Nu am crezut niciodată că voi trăi fără soțul meu. Era cel mai bun prieten al meu!”

Patruzeci de zile mai târziu, pe când familia lui Ali și comunitatea bisericii s-au adunat pentru a-i comemora viața, toți au căzut de acord că Ali nu s-ar fi oprit niciodată din împărtășirea Evangheliei. În anii săi de evanghelizare a sădit multe semințe. A întors mulți convertiți la Isus, iar convertiții au adus alți oameni la Isus. Efectul în lanț a continuat. Ali a fost un apostol fidel al lui Isus, care a făcut ucenici exact cum a poruncit Isus în Matei 28:19: „Prin urmare, duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile”.

„Uneori, Dumnezeu ne lasă să trecem prin momente dificile, când pierdem pe cineva drag”, a zis Miriam la comemorare. „În aceste momente, ne învață cum să creștem în credința noastră.”

Șocul post-traumatic al morții lui Ali a lovit și el, curând. Părinții îndoliați ai lui Ali au învinovățit-o pe Rebekah pentru moartea fiului lor. „Din cauza sprijinului pe care i l-ai oferit în propovădu-

irea lui Isus, a fost răpit și ucis fiul nostru.” Au dat-o afară din casă, împreună cu copiii.

Rămasă aproape fără nimic, familia celor patru s-a stabilit într-un apartament cu un singur dormitor, într-un sat de lângă Mosul. Mutarea i-a îndepărtat de comunitatea bisericii lor, însă creștinii care au venit în ajutorul familiei au fost surprinși de sentimentul lor de pace, acceptare și stabilitate. Gabor lucra după școală pentru a-și susține familia, iar Miriam urma o universitate publică.

Rebekah a mers înainte, în ciuda pierderilor suferite. Câteodată era copleșită de durere. Ochii i se înecau în lacrimi atunci când vorbea de recenta pierdere a soțului. Totuși, când descria pasiunea acestuia pentru Dumnezeu, un zâmbet larg i se întindea pe chip. „Sunt mai puternică acum în credința mea”, a spus ea. „Câteodată femeile se agață de soții lor. Dar dragostea adevărată presupune să-i lași să meargă și să facă ce le spune Dumnezeu să facă. Nu am regrete. Ali a murit sută la sută pentru Isus. Tot ce ne-a lăsat a fost inima lui.”

Ali a demonstrat acest lucru prin disponibilitatea lui de a muri slujindu-l pe Cristos în linia întâi. În loc să trăiască pentru sine și pentru lucrurile pământești, Ali l-a slujit cu credincioșie pe Dumnezeu. A înțeles că acesta este un scop mult mai important decât viața și moartea. În timp ce îl proclama neclintit pe Isus aici, pe pământ, nu a pierdut niciodată din vedere raiul și eternitatea.

Rebekah acceptă această moarte ca fiind mai mult decât o pierdere personală pentru ea și copiii ei. Ea a servit la înaintarea Împărăției lui Dumnezeu. Ea știe că viața lui nu i-a aparținut ei, ca să o poată pierde, ci i-a aparținut lui Dumnezeu, spre a o câștiga.

Să ne rugăm pentru Rebekah și familia ei și pentru atât de multe alte familii asemenea lor, care se agață cu credincioșie de Cristos, după ce oameni dragi lor mor pentru numele Lui. Au nevoie de rugăciunile noastre ca să găsească mângâiere în brațele lui Dumnezeu și să nu se scufunde în amărăciune. Și, la fel ca Ali, să sădească, spre slava lui Dumnezeu, semințe care vor aduce mult rod spiritual.

Dumnezeul nostru este credincios

John și Mary

Afganistan

Buncărul din Afganistan era întunecat, dar totuși, suficient de luminos pentru ca John să vadă zecile de șerpi târându-se spre el. Era cea mai recentă metodă pe care tatăl său, un lider taliban cu rang înalt, o găsisese pentru a-l maltrata pentru că renunțase la Allah și îl urmase pe Isus. Când nici acest lucru nu l-a descurajat pe tânăr, astfel încât să renunțe la credința sa, tatăl său a asmuțit un câine de pază feroce asupra lui. Timp de optsprezece luni, tânărul afgan a îndurat camera de tortură a tatălui său.

„Dumnezeu mi-a dat putere”, a spus John mai târziu, „și mi-a spus: «Sunt alături de tine»”.

Problemele au început după ce John a plecat în pelerinaj la Mecca, în Arabia Saudită. S-a dus ca musulman și s-a întors ca ucenic al lui Isus. Pe timpul călătoriei, un om cu o față strălucitoare și haine de un alb sclipitor i-a apărut în vis lui John.

„Fiul meu”, a spus omul, „văd că mă cauți, însă adevărata credință nu se află la Mecca. Eu nu sunt aici.”

Continuând pelerinajul către Mecca, John era tulburat de ipocrizia pe care o vedea la fiecare pas. Sfântul pelerinaj era pângărit de profitul unora, care făceau bani de pe urma pelerinilor. În timp ce John și alte mii de oameni pășeau în jurul pietrei Kaaba din

Marea Moschee, adevărul i-a pătruns deodată în suflet, pentru prima oară: *Se închină unei stânci! Unui idol!*

Apoi, John a avut o a doua viziune. Același om îmbrăcat în alb a spus: „Fii liniștit. Vreau să-ți vorbesc pentru că te iubesc. Dacă îți voi spune cine sunt, vei pierde șapte lucruri. Vei pierde Coranul și pe Mohamed. Îți vei pierde părinții. Îl vei pierde pe copilul pe care îl iubești. Îți vei pierde rudele. Îți vei pierde averea. Vei fi un vagabond și te vor alunga din țara ta.”

John a înțeles, totodată, că dacă nu îndura aceste pierderi nu îl putea urma pe omul din viziune.

„Dacă-mi spui numele, te cred”, a spus John.

„Eu sunt Dumnezeuul tău”, a răspuns omul. „Sunt Isus Cristos.”

John s-a întors acasă și i-a spus tatălui său: „Nu cred în Allahul tău.”

„Ești un infidel!”, i-a spus acesta înfuriat și a început să-l lovească. „Dacă le spui oamenilor despre asta, îți voi tăia limba!”

„Vreau să le spun oamenilor”, a răspuns John.

„Dacă le spui oamenilor că ai devenit creștin, o să-ți dau foc, ție, soției și băiețelului!”

Atunci l-a vârat tatăl său în buncăr. În mod normal, acesta era folosit pentru reținerea și torturarea dușmanilor care erau împotriva talibanilor. Nici după eliberarea lui, optsprezece luni mai târziu, problemele lui John nu au încetat. Dar el a rămas credincios, pășind mai departe alături de Isus, și Dumnezeu a lucrat cu multă putere în viața lui.

A ignorat porunca tatălui său de a nu-și împărtăși credința.

A fost martor la momentul în care soția sa, Mary, a început să creadă în Isus, după ce, la rândul ei, a avut o viziune cu Domnul. S-a bucurat când întreaga sa familie – cu excepția tatălui său – s-a întors către Cristos.

Când Mary a rămas însărcinată cu al doilea copil, tatăl ei a insistat să-i pună numele Sayeed Muhammed.

„Nu”, a zis John, „va fi numit Isa [Isus].”

„Soțul tău e un infidel!”, a rostit printre dinți către fiica sa. „Ar trebui să faci avort.”

Ea a scuturat din cap în semn că nu și și-a proclamat propria credință în Cristos.

Tatăl ei a trântit-o cu fața de pământ, spărgându-i dinții. Apoi a lovit-o de repetate ori în abdomen și a târât-o până la tatăl lui John, care începuse să o bată.

Liderii talibani, auzind de aceste trădări ale lui Allah, au dat vina pe tatăl lui John, ordonându-i să îl omoare pe băiețelul cuplului. Când mamele celor doi au aflat despre asta, au pus la cale să-i ajute pe John și Mary să fugă din Afganistan. Au jurat să aibă grijă de nepotul lor până când familia se va putea reuni.

După ce au plecat din Afganistan, John a dus-o pe Mary la un doctor, unde a aflat vestea tristă că bebelușul lor e mort. Mary putea muri dacă nu scoteau fătul. John nu-și putea permite operația, așa că a făcut singurul lucru pe care-l știa. S-a rugat cât de tare a putut. În dimineața următoare, a fost uimit să o vadă pe Mary liniștită, cu o cană de ceai în mână.

Când s-au întors de la doctor, el avea ochii cășcați de neîncredere. „Bebelușul este viu!”, a exclamat el. „Cum este posibil așa ceva?”

John le-a spus despre rugăciunea lui către Isus, iar doctorii au numit viața bebelușului „un miracol”. Câțiva oameni din cabinetul doctorului s-au întors la Cristos.

Tatăl lui John însă nu terminase cu răzbunarea pentru nesupunerea cuplului față de Allah. El a aflat despre noul lor domiciliu și le-a ordonat să se întoarcă în Afganistan, să-și lepede credința. În caz contrar, fiul lor de doi ani avea să fie ucis.

Căutând ajutor pentru a-și salva fiul, John a mers la multe autorități, însă în zadar. Credincioșia cuplului avea să-i coste scump, tatăl său dând copilul pe mâna talibanilor. A fost ucis. O fotografie cu trupul său neînsuflăit a fost pusă pe un site taliban de internet pentru a stârni frica printre infideli.

Tatăl lui John i-a omorât ulterior pe majoritatea membrilor familiei lui, pentru credința lor în Isus. Iar tatăl lui Mary, după ce a aflat că soția lui a complotat pentru a-i ajuta pe cei doi să plece din Afganistan, a omorât-o cu otravă de șobolani. În mijlocul suferinței de pe urma tuturor acestor pierderi, credința lui John și a lui Mary nu s-a clătinat.

Chiar dacă au fost nevoiți să se mute de șase ori în opt luni pentru a fi cu un pas în fața talibanilor, John și Mary au continuat să-l urmeze pe Isus. Au fost botezați, iar Mary a născut un băiat sănătos. John, care își dorea ca mai „mulți oameni să îl vadă pe Isus”, a început o lucrare de propovăduire pe internet, pe care nici șerpui, nici câinii de pază, nici chiar moartea nu ar putea-o opri.

O astfel de fidelitate nu se obține prin propriile eforturi. Ea este înrădăcinată în natura lui Dumnezeu, care le este fidel celor care suferă pentru numele Lui.

Cartea lui Daniel conține povestea regelui din Nebucadnețar, care i-a obligat pe toți din vasta lui împărăție să se închine la o statuie din aur de nouă etaje, altfel urmând să fie arși într-un cuptor. Șadrac, Meșac și Abed-Nego, exilați din Israel, au refuzat să se închine idolului. „Noi n-avem nevoie să-ți răspundem la cele de mai sus”, au spus ei. „Iată, Dumnezeul nostru, căruia îi slujim, poate să ne scoată din cuptorul aprins și ne va scoate din mâna ta, împărate. Și, chiar de nu ne va scoate, să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi și nici nu ne vom închina chipului de aur pe care l-ai înălțat!” (Daniel 3:16-18)

Dumnezeu s-a arătat credincios eliberându-i pe acești bărbați, la fel cum a fost fidel cruțându-i pe John și Mary, când au refuzat să-și lepede credința și când John a refuzat să se închine unei pietre. La fel ca acest cuplu curajos, o mulțime de frați și surori în Cristos au nevoie de rugăciunile noastre. Putem să li ne alăturăm și noi, cerându-i lui Dumnezeu să-i sprijine în vremuri de primejdie și disperare. Inspirați de tăria lor, să rămânem și noi în credință tare, indiferent cât de mare este prețul pe care trebuie să-l plătim.

Să lupți împotriva lui Dumnezeu

Shahnaz și Ebi

Iran

În apartamentul său aflat la înălțime, într-un oraș din nordul Iranului, Ebi își încheșta și descleșta nervos pumnii. *Cum poate fiica mea să-mi facă una ca asta?*

„Shahnaz”, spuse el întorcându-se spre ea, „e doar o fază prin care treci. E ca fascinația ta pentru profetul acela islamic sau pentru muzicianul acela american.”

„Tată, nu-i adevărat”, răspunse ea. „Sunt creștină. Sunt un ucenic al lui Isus — un ucenic al lui Isus plin de ardoare.”

Inima începu să-i bată tot mai puternic. *Trebuie să rămân calm.* Încercă să se convingă că nu era decât un moft. La urma urmei, știa că două treimi din populația Iranului avea sub treizeci de ani. Tinerii erau așa de impresionabili. Oare ce avea să-i mai fascineze în continuare?

„Fiica mea”, spuse el cu atenție. „Sunt convins că vei renunța curând la această fantezie trecătoare, așa cum ai făcut și cu alte lucruri care te-au fascinat la Occident.”

„Nu”, a spus ea, „asta-i altceva. Acest lucru nu ține de minte, ci de inimă.”

Ebi își mușcă ușor buza de jos. „Nu te rog, Shahnaz, ci îți *poruncesc*. Sunt tatăl tău! N-o să mă faci de rușine, și nici pe familia

noastră sau pe Allah, îmbrățișând un mit pe care-l disprețuim. Îl vei lăsa pe acest Isus în urmă!”

„Tată, tu mă ascuți?”, a replicat ea. „Pentru prima oară în viață sunt mulțumită!”

Își strânse pumnii și rămase cu ei așa. *Cum îndrăznește să întoarcă spatele credinței în care am crescut-o, cum îndrăznește să mă umilească?*

Nu a spus însă nimic și nu a făcut nimic. Însă în doi ani, mânia lui a tot crescut. Mânia lui a crescut când a aflat că fiica lui avea legături cu un grup de tineri care studiau Biblia. Mânia lui a crescut când a auzit că le spunea prietenilor ei despre acest Isus.

Apoi, el și soția lui au venit cu o idee. Aveau să combată obsesia Shahnazei pentru Isus, ispitind-o cu dragostea. Înainte de a fi ademenită în această conspirație împotriva lui Allah, fusese îndrăgostită de un tânăr musulman care locuia în apropiere. I-au interzis să se căsătorească cu el, chiar dacă ea îl dorea cu disperare ca soț. Poate că problema de ieri putea fi soluția de azi pentru rățăcirea ei.

L-au invitat pe bărbat și pe părinții lui la ei acasă, pentru a discuta o posibilă căsătorie. Când Shahnaz a aflat de minciuna părinților cu privire la interesul ei reînnoit pentru băiat, a plâns și s-a înfuriat. Nu îl mai iubea pe acest om și nu voia să se mărite cu el. Nici nu voia să îi pună într-o situație stânjenitoare pe el sau pe părinții lui.

Așa că i-a cerut tatălui ei să discute între patru ochi.

„Îmi pare rău, tată, a spus ea, dar eu sunt creștină. Nu mă pot mărita cu un musulman. Viața mea s-a schimbat. Am un scop, acela de a-l sluji pe Dumnezeu. Iar tu, tată, ar fi bine să-l slujești și tu. Este diferit de Allah. Este...”

„Ajunge!”, se răsti el cu asprime.

Mai târziu, dându-și seama că fuseseră tratați cu refuz, părinții tânărului plecară împreună cu acesta, cuprinși de furie. Acum, părinții lui Shahnaz se simțeau umiliți.

„Cum îndrăznești să ne faci de rușine în felul acesta!”, strigă tatăl ei, după plecarea oaspeților.

Soția lui se duse repede în altă cameră, iar Ebi își desfăcu cureaua, o smulse din pantaloni și începu să o lovească pe fiica lui în spate.

Trosc! Aceasta se prăbuși la pământ.

„Îți dai seama că te pot ucide chiar acum și că ar fi legal?”, strigă el. „Ești un musulman care a devenit creștin! Ești un apostat! Reputația mea va fi distrusă din cauza ta!”

Shahnaz suportă, în timp ce el o lovea din nou, și din nou, și din nou.

„O să te tot bat până cazi în genunchi și renunți la creștinism ca să te întorci la islam”, a zis el, roșu de mânie. Transpirația îi strălucea pe față și respira greu.

„Doamne”, strigă Shahnaz, „nu vreau să-mi lepăd credința. Isus, ajută-mă!”

Pe când tatăl ei se pregătea s-o lovească din nou, ceva foarte ciudat se întâmplă. Ca și cum ar fi fost ghidat de o forță nevăzută, își întinse mâna într-o parte și începu să se biciuiască singur în față.

Pac! Pac! Pac!

„Tată?”

„Sunt o... persoană... rea”, zise el șoptit, cu o voce în care nu se mai regăsea mânie. „Sunt atât de mârșav. Sunt atât de prost. Lupt împotriva lui Dumnezeu.”

Shahnaz privea cu uimire tainicul miracol care se petrecea în fața ei.

Tatăl ei căzu la podea. „Te rog iartă-mă, Dumnezeule”, se rugă el, cu ochii închiși și cu lacrimile curgându-i pe față.

Auzind trupul căzând, mama ei intră degrabă în cameră. „Ce-ai făcut? L-ai omorât?”, urlă ea.

„Mamă”, răspunse Shahnaz, „nu știu ce s-a întâmplat.”

Mama ei începu să formeze numărul de urgențe pe telefonul ei.

Ochii bărbatului se deschiseră brusc și cu mare efort se ridică de pe jos. „Nu am nevoie de ambulanță”, zise el, „știu de ce am nevoie cu adevărat.”

Păși către Shahnaz, care se dădu instinctiv înapoi. Își deschise brațele și o îmbrățișă. Soția lui privea în stare de șoc. Shahnaz simți sentimentul neașteptat al unei încredințări că era în siguranță în brațele lui.

„Te rog, iartă-mă”, zise el. „Acum îmi dau seama împotriva cui luptam.”

Apoi, Ebi îi povesti despre o viziune pe care a avut-o.

„În timp ce te băteam, l-am văzut pe Isus îmbrățișându-te cu mâna stângă. Cu mâna dreaptă mi-a făcut semn să nu te mai lovesc. «Nu o mai bate. Ea îmi aparține Miel!», mi-a zis. Mănuind cureaua, mi-am dat seama că îl băteam pe Isus.”

Săptămâni mai târziu, după multe discuții cu Shahnaz și alți creștini despre Isus, la care fiica lui nu a vrut să renunțe, Ebi s-a smerit și l-a acceptat pe Isus ca Domn și Mântuitor al vieții lui. Acum, în timp ce privea în jos către oraș, din apartamentul său, simțea pacea lui Dumnezeu, o pace pe care n-o mai simțise până acum și pe care încă nu o înțelegea pe deplin.

Aruncă o privire la ceas. Era timpul să se pregătească. Oaspeții urmau să vină în curând la adunare. El și soția sa se oferiseră să le fie gazde. Se alăturară fiicei lor, care nutrise o credință însoțită de speranța din 1 Tesaloniceni 1:6: „Și voi înșivă ați călcat pe urmele mele și pe urmele Domnului, întrucât ați primit Cuvântul în multe necazuri cu bucuria care vine de la Duhul Sfânt.”

Să-ți pierzi familia, să-l găsești pe Cristos

Alejandro

Filipine

Alejandro se uită în oglinda atârnată în coliba sa de bambus. Îi plăcea ce vedea. Singurul fiu dintr-o familie musulmană strictă. Zâmbi gândindu-se la modul în care își onorase tatăl alăturându-se rebelilor islamiști. Acum devenise un ucigaș cu sânge rece, un terorist pentru Allah. Ba chiar omorâse creștini. *Omorând*, se gândea el, *dovedesc că sunt un urmaș demn*.

Dar nu știa că într-o bună zi se va uita în aceeași oglindă și se va vedea acoperit de rușine, fără să-și mai privească actele violente cu atâta mândrie. „Nu îmi era frică să omor pe nimeni pentru slava lui Allah”, își amintea el. „Era mai ușor să omor o persoană decât o găină.”

Chiar și ucigașii au conștiință, iar sentimentul de vină al lui Alejandro, din cauza lui Cristos, și-a făcut loc într-un final în sufletul lui. Deși a rămas devotat credinței musulmane și familiei, a părăsit grupul militar și s-a orientat către o muncă obișnuită. Spera să-și găsească satisfacția în confort și plăcere.

Isus i-a înghiontit din nou inima. Un bărbat creștin pe care îl cunoscuse în timpul călătoriilor lui în jurul insulelor Mindanao, una din cele șapte mii de insule ale arhipelagului Filipine, l-a invitat la

biserică. Alejandro a refuzat inițial, însă invitațiile au continuat, iar în cele din urmă a spus „Da”.

La biserică, Dumnezeu a spulberat oglinda imaginii pe care-o avea Alejandro despre sine. A văzut ce era cu adevărat: un criminal cu sânge rece căutând satisfacție în violență, putere și agresivitate. Era ca și cum Dumnezeu spunea: „Uită-te la tine cum ești, ca un păcătos, da, dar un păcătos mântuit prin harul Meu.”

Pentru prima dată de când era mic, Alejandro a pufnit în plâns. „Eram un militar dur, un ucigaș islamist”, a spus el. „Nu am plâns niciodată.”

În ziua aceea s-a hotărât să abandoneze islamul și să îl urmeze pe Isus.

Când Alejandro i-a spus tatălui despre convertirea sa, omul a explodat de nervi, fluturând maceta în fața fiului.

„Te blestem!”, a țipat. „O să te *omor*!”

Alejandro a plecat din casa familiei și nu și-a mai văzut părinții de atunci. Din când în când, vorbește cu rudele sale, care îi spun același lucru: părinții săi sunt încă extrem de furioși, profund răniți și profund trădați.

Alejandro nu-și putea sacrifica proaspăta lui dragoste față de Isus pentru a-și împăca părinții. Primise o nouă viață în Isus, o perspectivă asupra lui însuși și asupra scopului său în viață. A renunțat la slujbă și s-a înscris la Școala Biblică.

Patru ani mai târziu, când Alejandro și-a terminat studiile, lideerii confesiunii care l-au angajat l-au trimis să slujească în clădirea unei biserici îndepărtate și abandonate. La un moment dat, 130 de familii se rugau acolo. Asta până când atacurile neîncetate ale extremiștilor musulmani i-au alungat.

A spune că a înfruntat provocări înfricoșătoare pentru a putea rămâne fidel credinței în Dumnezeu ar fi mult prea puțin spus. Situația nu s-a îmbunătățit imediat. Viața lui era în pericol în fiecare zi. Noaptea își puneă dopuri în urechi pentru a astupa sunetul

armelor și al exploziilor de la grenadele rebelilor – printre care se numărase și el – atacând satele învecinate.

Când a călătorit în satele vecine să propovăduiască Vestea cea bună despre Isus, a umblat pe jos și a mers călare pe un bivol de apă. Era o schimbare umilă, de la misiunile teroriste în care conducea atacuri din camioane sau de pe motociclete. Trecând prin toate încercările, Alejandro a rămas fidel credinței, iar trupul bisericii a început să crească încet, încet.

La o conferință creștină la care a participat, Alejandro a cunoscut și alți pastori persecutați. Aceste întâlniri l-au reînnoit și l-au îmborsărit. A cunoscut chiar și bucuria de-a conduce un musulman, așa cum fusese și el, la Cristos. În timpul ultimei serii a conferinței, Alejandro a avut o conversație profundă cu un om îndurerat în urma pierderii rudelor: un pastor, soția și copilul lor au fost omorâți de militanți musulmani, cu câteva luni în urmă. Numai Dumnezeu poate aduce laolaltă un fost musulman ucigaș de creștini, pentru a-i consola pe credincioșii care au avut de suferit de pe urma extremiștilor islamiști și a se ruga pentru ei.

Alejandro, care își dedică acum viața propovăduirii Harului lui Isus, trăiește zilnic provocarea pe care apostolul Pavel le-a dat-o ucenicilor lui Isus la Colose: „Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ. Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Cristos în Dumnezeu.” (Coloseni 3:2-3).

Vechiul Alejandro e mort, iar noua sa viață este în Cristos. Rugați-vă pentru el și pentru toți cei care îl urmează pe Isus, să fim fideli noii imagini pe care o avem despre noi înșine, pe care numai Dumnezeu ne-o poate da. Numai Dumnezeu poate transforma o viață construită pe ură într-una construită pe temelie eternă a lui Isus și a dragostei Sale.

Slujitoarea credincioasă

Parveen

Pakistan

Parveen, în vârstă de douăzeci și trei de ani, lucra ca menajeră într-o casă musulmană bogată. Câștiga șaptesprezece dolari pe lună, din care cu o parte își întreținea familia. Creștină fiind, se bucura petrecându-și fiecare duminică, ziua ei liberă, la biserică sau acasă la familia sa, unde adeseori oamenii se întâlneau și citeau din Biblie. Era un aranjament bun – până când a aflat familia musulmană la care lucra.

Într-o sâmbătă seară Fatima, patroana ei, a surprins-o pe Parveen cu o cerință. „Nu-ți lua mâine zi liberă. Vino la lucru. O să am niște musafiri.”

„Mâine e duminică”, îi reaminti Parveen.

„Ce e așa special la ziua de duminică?”, întrebă Fatima. „De ce nu vrei să vii să lucrezi duminică?”

„Duminica e ziua specială a familiei noastre”, răspunse ea. „Mergem la biserică.”

Imediat ce rosti cuvântul „biserică”, ochii Fatimei se îngustară. N-a zis nimic, dar în sinea ei se gândea. Următoarea dimineață, i-a ordonat Parveenei să facă curat în casă.

„Mă pregătesc să merg la biserică”, spuse Parveen. „Sunt în întârziere.”

Fatima explodă. „De ce-l urmezi pe Isus Cristos și de ce-l numești Fiul lui Dumnezeu? De ce mergi la biserică? Nu este adevărat că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Profetul nostru cel sfânt, Mohamed, este ultimul și iubitul profet al lui Dumnezeu.”

„Dar este adevărat că Isus Cristos e Domnul nostru”, răspunse Parveen. „Îl iubesc și iubesc să mă închin Lui.”

Mânia lui Fatima a crescut și mai mult. „Voi, creștinii, sunteți oameni de categoria a treia. Faceți curat în casele musulmane. Noi vă asigurăm pâinea zilnică. Cine ești tu ca să refuzi ordinele noastre?”

Fatima o pălmui pe Parveen, apoi o lovi cu pumnii și picioarele. Toate acestea, punctate de cuvinte înveninate.

„Isus al tău nu este ultimul profet”, zbiră ea, târând-o pe Parveen prin ușă. „Voi, creștinii, ar trebui să încetați să vă mai închinați Lui.”

„Mă voi închina la Isus Cristos al meu”, zise Parveen, încercând să se apere, jurându-și în tăcere că nu va plânge.

Fatima își chemă cele două fiice și soțul pentru a o bate pe Parveen împreună cu ea. Au acceptat fără ezitare.

„O să-ți dăm o lecție”, spuse soțul Fatimei. „Acceptă islamul. Spune că nu există alt Dumnezeu decât Allah, iar Mohamed este profetul său.”

„Nu”, zise ea în genunchi, căutând să se ferească de loviturile lor.

Fatima se opri din bătaie și încercă o nouă tactică. „Bine, dacă accepți islamul, îți dau o sută de mii de rupii. Poți folosi banii pentru nevoile familiei tale.”

Parveen privi în sus și clătină din cap în semn că nu. „Nici dacă-mi oferi zece miliarde de rupii nu voi accepta islamul.”

Numaidecât, Fatima trecu la alt truc prin care să o convingă. „Dacă nu accepți islamul, o să te batem crunt și o să te acuzăm că ne-ai furat banii și că ai comis blasfemie față de profetul Mohamed.”

Când Parveen a refuzat propunerea ei, Fatima a torturat-o timp de trei ore, după care a închis-o într-o cameră. Mai târziu, soțul și fiii Fatimei i-au ars încheieturile mâinilor cu țigări.

În următoarele două zile, i-au dat Parveenei doar pâine și niște legume, fără apă. Când părinții ei, îngrijorați, au venit să întrebe de ea, Fatima le-a spus: „Avem musafiri, Parveen are treabă. Măine se va întoarce acasă.”

Văzând că Parveen nu s-a întors nici în ziua următoare până la 6 după-masa, părinții ei au apărut însoțiți de mai mulți creștini. În cele din urmă, Fatima a eliberat-o pe Parveen.

Numai în rare ocazii persecuția creștinilor din țările islamice sau din partea facțiunilor islamice apare la știri. S-ar putea să auzim de unele cazuri de persecuție care au dus la uciderea unor grupuri de creștini, însă sunt mii de alte cazuri de persecuții mai subtile despre care nu se vorbește niciodată. Povestea lui Parveen, a atașamentului plin de credință față de adevărul lui Isus ne face conștienți, la fel cum a făcut-o și cu ea, cu privire la persecuția din culise cu care mulți adepți ai lui Isus se confruntă.

Experiența trăită a inspirat-o să ajute alte tinere femei creștine care muncesc, în spatele ușilor închise, în casele musulmanilor și suferă o teribilă persecuție. După ce niște creștini i-au făcut rost de o mașină de cusut și ea și-a plătit datoriile pe care le avea la familia Fatimei, Parveen a început să predea cursuri de cusut. Cursurile ei le oferă tinerelor femei un mod de a câștiga bani, astfel încât să nu fie nevoite să lucreze pentru familii care le-ar abuza și persecuta.

Parveen s-a bucurat de noile sale șanse de slujire. „Fără teama de a fi torturată, amenințată sau abuzată verbal de patroni musulmani, lucrând acasă, mă pot ruga și închina Domnului oricând vreau. Aleluia!”

Nu numai atât, Parveen a găsit o modalitate de a-și sprijini surorile persecutate în Cristos. Când ne gândim cum putem susține biserica universală, pe frații și surorile care se află în calea suferinței din cauza credinței, ne putem ruga să se țină cu încredere de speranța cea adevărată a Evangheliei, indiferent de circumstanțe. Și putem căuta modalități de a le fi alături, ca iconomi credincioși ai harului lui Dumnezeu.

Când și-a venit în fire...

Suleiman

Nigeria

În nordul Nigeriei, zvonurile despre Suleiman Abdulai au ajuns acasă înaintea lui. În casa bine mobilată a familiei, mama sa stătea pe scaun, frecându-și degetele unele de altele ca și cum ar fi frământat un aluat. Tatăl său măsoara camera cu pasul. *Vestea asta nu e adevărată, așa-i?* se întrebau ei. La urma urmei, l-au crescut să fie un musulman devotat. I-au citit mult din Coran. S-au asigurat că a înțeles tradițiile solide ale familiei lor.

Când a intrat pe ușă, atitudinea lor rece ar fi putut să-i dea frisoane. Însă și-a amintit că în joc existau lucruri mai importante decât să facă pe placul părinților. Pacea lui Dumnezeu i-a potolit neliniștea.

„Suleiman”, zise tatăl său, după ce abia îl salutase, „am auzit vești tulburătoare. E adevărat? Ți-ai dedicat viața lui...”, ezită, reticent chiar și să pronunțe numele, „*Cristos?*”

Suleiman încuviință din cap.

Tatăl său tremura ușor: „Cu cât te-a plătit biserica să te convertești?”, întreabă el. Furia sa creștea: „*Cu cât?*”

„Nu-i vorba de nici un ban”, răspunse Suleiman. „Am primit lumina.”

Tatăl lui îl privi disprețuitor, iar apoi plecă. Însă nu a stat cu mâinile în sân. I-a contactat pe toți liderii musulmani pe care-i cu-

noștea, cerându-le să se roage pentru fiul său rebel. Însă după câteva săptămâni, Suleiman nu dădea semne că s-ar răzgândi.

„Leapădă-te de religia asta”, îi porunci tatăl.

„Nu, este imposibil”, răspunse Suleiman, „am găsit adevărul.”

Încercând o nouă abordare, tatăl l-a trimis să locuiască cu sora lui. Și ea l-a respins, spunând: „Poate-ți vii în fire.” Ea nu își dădea seama că, asemeni fiului risipitor din Luca, Suleiman își venise deja în fire, cum spune pasajul: „Și-a venit în fire și a zis: «Câți argați ai tatălui meu au belșug de pâine, iar eu mor de foame aici!»” (15:17) Suleiman și-a dat seama că a fost flămând spiritual toată viața lui. Într-un final, prin dragostea și iertarea lui Cristos, a ajuns să se ospăteze cu Isus, „pâinea vieții”. (Ioan 6:35)

Totuși, răsturnarea spirituală prin care a trecut nu a fost una ușoară. Crescând, cu intelectul și limba lui ascuțită, i-a fost ușor să îi ocărăască pe toți cei ce-l urmau pe Cristos. De fapt, umilirea lor a devenit specialitatea lui, crezând că blestemându-i pe creștini va avea parte de favoruri în ceruri. Apoi, o colegă de muncă pe nume Elizabeth l-a invitat la o slujbă la biserică. Când s-a încheiat slujba, a simțit ca și cum pastorul i-ar fi vorbit direct lui. De fapt, Suleiman o acuză pe Elizabeth că îl prevenise pe pastor.

Când Elizabeth a negat acest fapt, Suleiman a decis să testeze pe cont propriu. În timpul unei alte slujbe, a mers în spate, departe, unde era sigur că pastorul nu-l va vedea. Pe când acesta își rostea predica, Suleiman a înțeles din nou că mesajul era îndreptat către el.

„A spus lucruri care păreau să fie anume despre mine”, spunea Suleiman mai târziu, „lucruri pe care nu le-am spus niciodată nimănui.”

Ca urmare, Suleiman și-a dat viața lui Isus. A început să studieze Biblia. Le-a spus tuturor celor dispuși să asculte despre noua sa credință. În ciuda opoziției din partea familiei sale, Suleiman s-a căsătorit cu Elizabeth. Când a dus-o să-i cunoască familia, ai lui au fost cuprinși de furie din cauza credinței în Cristos a celor doi.

„Leapădă-te de acest Cristos sau vei fi omorât”, i-a poruncit o mătușă. „Sau măcar prefă-te că te lepezi de credință.”

În camera alăturată, de unde putea auzi discuțiile, Elizabeth tremura înfricoșată. Era sigură că membrii familiei lui Suleiman îi vor omori proaspătul soț.

Ore în șir, familia l-a asaltat cu injurii. Ostenit, și-a amintit cuvintele lui Isus: „De aceea, pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu, care este în ceruri” (Matei 10:33). Aceste cuvinte pur și simplu i-au dat putere.

„Nu mă voi lepăda de Cel pe care-l slujesc”, exclamă el. „Sunt gata să mor, pentru că știu că Cristos este aici.” Apoi, a intrat în camera unde era Elizabeth, a luat-o de mână și au dispărut în noapte.

Persecuția lor însă nu s-a încheiat în acea noapte. Familia lui Suleiman a angajat o bandă înarmată cu puști automate să atace clădirea unde închiriaseră o cameră, însă cuplul a scăpat. Părinții săi l-au renegat, întrerupând sprijinul pe care i-l ofereau lui și soției sale.

Au trecut zece ani de atunci. Suleiman și-a dedicat viața propovăduirii lui Isus. Copiii lui Suleiman și Elizabeth nu și-au văzut niciodată bunicii. Uneori, gândul la situația familiei sale îl apăsă atât de tare pe Suleiman, încât se încuie într-o cameră și plânge.

„Nu sunt trist pentru că mi-e dor de ei”, a spus el. „Sunt trist pentru că nu vor merge în rai. Ei încă mai cred că faptele lor îi vor duce în ceruri.”

Suleiman se agață cu încredere de Dumnezeu din Biblie și al Cuvântului. El știe că speranța trebuie să fie în ceea ce spune Dumnezeu, nu în ceea ce crede familia sa musulmană sau alții. După cum dezvăluie și povestea fiului risipitor, Dumnezeu este gata să-i primească acasă pe toți cei care se întorc și își pun credința în El. Ne putem bucura împreună cu Suleiman, pentru că l-a găsit pe Dumnezeu al harului și al iertării. Rugați-vă pentru el și pentru numeroși alții din familia noastră de credincioși persecutați, care tânjesc după familiile lor pământești, să-și pună credința în

Dumnezeul Bibliei. Rugați-vă pentru el în timp ce le propovăduiește musulmanilor care și-au pierdut calea, așa cum și-o pierduse și el pentru atâția ani.

Irezistibila putere a iubirii

Ehsan

Irak

În orașul Eribil din nord, un vânt uscat ce ridica praful nu făcea decât să accentueze duhoarea înțepătoare a gunoiului ars și a fumului de la fabricile din apropiere. Mirosul de mâncare gătită din aer anunța o nouă zi în acest loc de adunare a refugiaților din calea războiului și violențelor. O mulțime de oameni căutau locuri umbrite în curțile bisericilor și în clădirile pe jumătate construite sau abandonate. Pe stradă, oamenii foloseau folii de plastic, cartoane, orice, pentru a se proteja de căldura infernală a soarelui necruțător.

Mai puțin de o oră cu mașina separă Erbil de orașul mai bine cunoscut al Mosulului. Mosul este un oraș conservator, cu majoritatea locuitorilor arabi și cu o atmosferă puternic islamică. Erbil este un oraș de kurzi moderați care adăpostește refugiați din întreaga regiune: arabi, irakieni, persani, kurzi iranieni și sirieni.

În acest cadru, Azhar se ruga în tăcere, pomenind cu blândețe despre Isus prietenului său musulman Ehsan. Mai vorbise cu el despre Isus, dar prietenul său refuzase Vestea cea bună a Evangheliei.

„Cum poate Dumnezeu, după cum spui, să fie pe deplin om și pe deplin Dumnezeu?”, întrebă Ehsan. Azhar încercă să-i explice conceptul, însă răspunsul nu-l satisfăcu pe Ehsan, care apoi își

exprimă și alte nelămuriri. „Creștinii au omorât musulmani în numele religiei pe timpul cruciadelor, iar creștinii pe care eu îi cunosc sunt niște ipocriți. Predică o viață de curăție și trăiesc o viață necurată.”

Azhar știa bine avertismentul Bibliei legat de ipocriți și cum a denunțat Isus ipocrizia fariseilor și a altora, ale căror fapte nu se potriveau cu vorbele lor.

„Biblia pe care se bazează credința noastră condamnă imoralitatea de care vorbești”, răspunse Azhar. „Nu toată lumea care se numește creștin este cu adevărat credincios.”

Ehsan dădu din umeri, neconvins, iar conversația trecu la alt subiect.

Azhar a continuat să se roage pentru prietenul său, în vreme ce nivelul de imoralitate creștea în regiune ca o ciumă. Jihadiștii statului islamic au preluat Mosulul, în încercarea de a crea un stat politico-religios pur islamic. Aceștia le-au dat creștinilor care trăiau în Mosul un ultimatum: să se convertească la islam, să plătească taxa uriașă pe care practic nimeni nu și-o putea permite sau să părăsească orașul, altfel vor fi uciși.

Mulți ucenici ai lui Isus au fugit în Kurdistanul Irakian din vecinătate, unde creștinii deja le ofereau ajutor refugiaților sirieni și irakieni care fuseseră alungați din cauza conflictelor anterioare. Alții au fugit în Erbil. În mijlocul haosului și disperării, Azhar și ceilalți creștini au făcut ce le-a cerut Dumnezeu să facă: să îi slujească pe ceilalți. Au lucrat neobosiți pentru a veni în întâmpinarea nevoilor refugiaților din regiune. O parte din acest efort era să umple pungi cu mâncare, îmbrăcăminte, articole de igienă, Biblii și să le distribuie nevoiașilor.

Timp de două luni, Ehsan, care avea o slujbă de birou, a urmărit lucrurile de la distanță.

„Ehsan”, îl întrebă Azhar într-o zi, „vrei să ajuți?”

Acesta a ezitat la început, apoi a acceptat să dea o mână de ajutor. Echipa de voluntari au muncit nouă ore fără să ia măcar

pauză de masă. Când au terminat, Azhar l-a invitat pe Ehsan să ia cina împreună cu el. În timpul mesei, Azhar a observat ceva diferit în atitudinea prietenului său. Când au ieșit, Ehsan îl întreabă:

„Ce fel de dragoste ai de oferit? Care este motivul acestei iubiri?”

Surprins de întrebare, Azhar nu răspunse imediat, gândindu-se că prietenul său mai avea și alte întrebări.

„De ce puneți și Biblie în pachete?”, continuă Ehsan. „Și cum puteți iubi oameni pe care nici măcar nu-i cunoașteți?”

Înțelegând că implicarea lui Ehsan în munca cu refugiații îi stârnise curiozitatea, Azhar răspunse:

„Astăzi am văzut cum Dumnezeu ne-a dat putere să lucrăm din greu toată ziua. El este cel care ne dă această dragoste.”

Ehsan continuă să pună întrebări despre sursa acestei iubiri, iar apoi puse o întrebare la care Azhar nu se aștepta: putea să primească o Biblie?

„Îți sugerez să începi cu lectura din Matei”, spuse Azhar, înmânându-i o Biblie prietenului său. „Dacă rămâi blocat la ceva ce nu înțelegi, roagă-te și cere-i lui Isus răspunsuri. Sună-mă dimineață și spune-mi ce ai citit.”

În dimineața următoare, Azhar se tot uita la ceas, așteptând cu nerăbdare să primească vești de la Ehsan. Însă nu a sunat. Îngrijorat, l-a sunat el, într-un final.

„Prietene”, i-a spus Ehsan încet, cu convingere. „Am stat treaz toată noaptea, Isus mi s-a descoperit. Vreau să fac pasul final. Vreau să fiu botezat. Vreau să mă implic în evanghelizare, ca tine.”

Când s-au întâlnit din nou, Azhar și-a îmbrățișat noul frate în Cristos și l-a învățat tot ce știa despre credința creștină. „Nu există angajament cu jumătate de măsură”, a subliniat Azhar. „Viața creștină este o viață de sacrificiu.”

Ehsan părea să înțeleagă. A început să frecventeze o mică biserică din Er, unde a și fost botezat. A continuat de asemenea să ajute cu pachetele refugiaților și s-a rugat împreună cu cei ce le primeau.

Câteva luni mai târziu, un coleg de muncă de-al lui Ehsan l-a abordat pe Azhar, știind că erau prieteni. „Ce este diferit la Ehsan?”, întrebă el. „Există o schimbare, o nouă pace acolo.”

„Îți spun eu motivul”, răspunse Azhar, știind că Ehsan și-ar dori ca adevărul să fie împărtășit. „Îl cunoaște pe Isus acum.”

Azhar l-a invitat atunci pe colegul lor la slujba săptămânală de închinare. A venit, iar când întâlnirea a luat sfârșit a întrebat: „Îmi puteți da o Biblie?”

Uneori, nevoia care stă la baza întrebărilor despre Isus și despre Biblie nu e aceea de a găsi răspunsuri și de a face teologie. E vorba despre a vedea dragostea sinceră a lui Isus arătată în locuri în care această iubire este foarte necesară.

Când cei care-l urmează pe Isus iau în serios mesajul Evangheliei și transpun în fapt dragostea lui Dumnezeu în relațiile lor, oamenii care au nevoie de El nu pot să nu observe. Isus spune că dragostea Lui va schimba lucrurile: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.” (Ioan 13:35).

Acțiunile noastre, nu doar cuvintele, îi determină pe oamenii care nu-l cunosc pe Isus să pună întrebări și să răspundă. Ehsan auzise despre Evanghelie de multe ori, însă faptele care au arătat dragostea lui Isus au fost cele care l-au făcut să creadă. Iubirea pusă în practică îi atrage cu putere pe oameni către sursa acestei iubiri: Dumnezeu din Biblie. Fie ca dragostea lui Dumnezeu să ne umple atât de mult inimile, încât să fie vizibilă prin modul în care îi slujim și îi îngrijim pe ceilalți.

Să cauți și să găsești, în Bangladesh

Pintu Hossain

Bangladesh

Pintu Hossain stătea în fața bisericii din cărămidă. În multe privințe, se simțea ca Iosif, omul despre care citise la cursul biblic, un om exilat de frații săi, aruncat într-o fântână, singur, abandonat și fără speranță.

Cu toate acestea, Pintu era înconjurat de mulțimi de oameni, ceea ce reamintește că Bangladesh este cea mai dens populată și cea mai săracă țară din lume. Pintu simțea cum îi cresc bătăile inimii. *Toti acești oameni care merg de colo-colo*, se gândi el, *unde merg? De ce îi urmăresc eu?* Apoi mintea i-a zburat la întrebări și mai apăsătoare: *Să intru în biserica asta? Cum rămâne cu toate întrebările cu care m-am luptat de când eram copil?*

Într-o lume unde aproape nouă din zece oameni sunt musulmani, Pintu a crescut crezând că islamul este singura religie adevărată. Se ruga de cinci ori pe zi. Postea treizeci de zile în timpul Ramadanului. Îi încuraja pe alții să se roage cu el în moschee. *De ce*, se întrebă el, *nu mă simt fericit cu credința mea? De ce toate posturile și rugăciunile mele nu-mi oferă siguranța că sunt pe calea cea bună făcând ce face toată lumea?*

În timpul liceului, Pintu a fost fascinat de ideea de a învăța lucruri de la oameni din afara culturii sale. A început să scrie

scrisori, sperând că va primi răspunsuri. Unii au răspuns. Corespondența cu ei a devenit un adevărat hobby pentru el.

„Pintu”, i-a spus un prieten, „uite unde ar trebui să scrii.”

Numele destinatarului, Curs Biblic prin Corespondență, îl nedumeri pe Pintu. *Ce este această Biblie? Ce este acest curs? Ce este această religie creștină de idolatri care se închină la trei dumnezei diferiți, în loc de Allah?*

Însă oferta, trebuia să recunoască, i-a trezit interesul. Dacă ar termina cursul biblic ar primi gratuit o Biblie în bengaleză.

„Stimate domn”, începu el, „vă rog să mă înscrieți la acest curs. Aș dori să particip.”

Când a sosit cursul biblic, poveștile pe care le cuprindea l-au făcut să-și pună și mai multe probleme cu privire la islam. Aici era un Dumnezeu creștin care pretindea că a creat toți oamenii, că îi iubește pe toți și că îi iartă chiar și pe cei care au păcătuit. Pintu a terminat cursul și, după cum i s-a promis, a primit Biblia. Observând ce citea, membrii familiei sale s-au înfuriat. La fel cum frații lui Iosif l-au abandonat, tot așa, și frații lui Pintu i-au întors spatele. Credeau că a trădat islamul.

Totuși, Pintu se confrunta cu întrebări mai profunde legate de viață și Dumnezeu. A mers la un imam local și l-a întrebat: „Mă poate mântui Mohamed cu adevărat?”

Sprâncenele imamului s-au încrețit. „Poftim? Te îndoiești de profetul nostru?”

Pintu a decis să caute răspunsul la întrebările sale în Coran. Nu le-a găsit.

Într-un final, tânjind după adevăr și cuprins de curiozitate, stătea în fața bisericii, un punct liniștit într-o lume fremătând de mișcare. Deschise ușa și intra, regretându-și apoi decizia. Omul care era în față și tocmai începuse să vorbească se opri brusc. Cele câteva zeci de persoane prezente arătau îngrijorate.

Omul începu din nou să vorbească, reluând de la început, dar imediat se opri din nou. Acum, oamenii șușoteau între ei.

Pentru a treia oară, omul începu să vorbească și pentru a treia oară se opri.

„Omul ăsta e nebun!” gândi Pintu, retrăgându-se către ușă înfuriat. Tocmai o deschise, când omul vorbi din nou, iar cuvintele lui îi merseră direct la inimă.

„Îmi cer iertare”, se adresă omul micii congregații, „dar de fiecare dată când îmi încep mesajul, simt mereu că Dumnezeu vrea să vorbesc despre un alt subiect. Despre cineva din Vechiul Testament. Despre Iosif, un om exilat de frații săi.”

Pintu dădu atunci drumul clanței. Se întoarse încet. *Iosif?* Reveni la locul lui, cu ochii ațintiți la pastor.

În timp ce bărbatul vorbea despre Iosif și trădarea fraților săi, Pintu asculta cu o uimire tot mai mare. *„Omul acesta spune povestea mea.* De îndată ce adunarea se încheie, Pintu se repezi la omul care vorbise și îl întrebă: „Mă cunoașteți?”

Pastorul spuse că nu.

„Atunci cum de îmi cunoașteți povestea?”, întrebă Pintu.

În mintea vorbitorului se produse un declic. „Acum înțeleg de ce Dumnezeu nu m-a lăsat să spun cuvântarea pe care o pregătisem”, răspunse. „Astăzi a fost o slujbă foarte specială și aveam pregătită o predică bună. Dar am auzit șoptindu-mi-se în ureche: «Nu spune predica asta. Mai bine povestește despre viața lui Iosif.»”

De trei ori i s-a adresat vocea, de fiecare dată când începea să spună cuvântarea pregătită. În cele din urmă, a dat ascultare vocii.

„Acum înțeleg că a fost din cauza ta”, spuse el zâmbind. „Dumnezeu te-a adus aici ca să-ți dea o nouă viață prin Isus.”

Pintu și pastorul au vorbit încă două ore, discutând despre întrebări care îl frământau pe tânărul bărbat de mult timp. Încet, a ajuns să înțeleagă adevărul despre Isus. A plecat capul și s-a rugat pentru mântuire.

La aflarea acestei decizii, părinții l-au dat afară din casă. Însă Pintu i-a rămas credincios lui Isus. S-a rugat cu fervoare să i se

ofere șansa de a le împărtăși Evanghelia lor și fraților lui care l-au abandonat. Rând pe rând, fiecare a venit la Cristos.

Fără să știe, Pintu a trăit pe viu această promisiune a lui Isus: „Cereți, și vi se va da; căutați, și veți găsi; bateți, și vi se va deschide” (Matei 7:7). Continuase cu fidelitate să „bată” și să „caute” speranța spirituală. L-a căutat pe Dumnezeu. A făcut cursul. A intrat în biserică. În ciuda incertitudinilor sale, a făcut acești pași de credință, iar Dumnezeu i-a schimbat viața pentru totdeauna.

Acum, Pintu le propovăduiește musulmanilor care, la fel ca el înainte, se simt singuri, abandonați și fără speranță și care caută ceva mai mult în viață. A început să predea un curs biblic prin corespondență similar cu cel pe care-l urmărea el și care îi ghidase spiritul iscoditor către Cristosul înviat. A pornit de asemenea și o emisiune de radio creștină. Este un mare privilegiu pentru noi să-l urmărim pe Isus și să-i susținem pe cei care îl caută pe Dumnezeu. Fie să continuăm cu fidelitate să îl căutăm și să dăm ascultare „șoaptei” pe care ne-o adresează în ureche.

Întoarsă din abis

Mary

Nigeria

Când extremiștii islamici din Boko Haram au năvălit asupra unui sat nigerian din statul Adamawa, sătenii au fost îngroziți. Mary, în vârstă de douăzeci și patru de ani, s-a ascuns într-o casă cu pereți din lut împreună cu surorile și prietenele ei, dintre care una trebuia să se căsătorească în ziua aceea. Au stat ascunse zile în șir. Într-un final, în a patra zi, la apus, au luat-o la fugă către desișul pădurii, sperând să scape. Soldații le-au văzut imediat și le-au înconjurat.

Mary știa prea bine că în campania desfășurată de Boko Haram pentru a institui un teritoriu islamic în nordul Nigeriei au murit mii de oameni și 1,5 milioane de oameni au fost siliți să-și părăsească gospodăriile. Știa că grupul răpise sute de tinere ca ea – violându-le, spălându-le pe creier și forțându-le să intre în armată ca ucigașe profesioniste. Coșmarul ei abia începuse, știa asta.

„Singurul lucru la care mă gândeam când m-au luat”, își amintea Mary, „e că voi muri. Știu că mă vor omorî. Mă rog doar lui Dumnezeu ca pentru tot ceea ce am făcut greșit Domnul cel bun să mă ierte.”

Mary a văzut cum teroriștii au împușcat-o pe sora ei mai mare pentru că nu s-a supus ordinelor de a-l ucide pe un om care a refuzat să se lepede de credința creștină. A privit cum prietena care

trebuia să se mărite în ziua în care au fost atacați a fost „mărită-tă” cu un comandant din Boko Haram. A văzut cum două dintre surorile prietenei ei au suferit aceeași soartă.

Iar Mary a fost violată în repetate rânduri. „Câteodată erau cinci oameni care mă violau deodată”, a spus Mary. „Apoi, ăla și ăla și ăla.”

Când răpitorii au aflat că era creștină, au forțat-o să recite versete din Coran.

Săptămânile în șir în care a fost supusă unui astfel de tratament au început să-și lase amprenta: „Am uitat cum să mă rog sau să citesc Biblia”, a spus Mary. „Când eram cu Boko Haram, singurul lucru era rugăciunea musulmană.”

Mary a fost forțată să conducă un atac împotriva creștinilor care se închinau în propria ei biserică din sat. După atac, liderul a anunțat că ea se va căsători curând cu bărbatul care o violase de atâtea ori, același om care-i omorâse sora.

Ajunge! Mary și-a planificat cu grijă evadarea. Într-o noapte, când teroriștii erau mai beți decât de obicei, ea împreună cu o femeie mai în vârstă au fugit în pădure. Ajunsă înapoi în satul ei, un alt val de durere a lovit-o. După ce i-au fost răpite fiicele, tatăl ei murise în urma unui infarct. Ea era acum ultimul membru din familie care supraviețuise.

Mary face eforturi ca să o regăsească în ea însăși pe tână femeie care era înainte de a fi răpită. Procesarea dramei trăite necesită timp. Întrebată despre cei ce au răpit-o, a zis: „Îi iert, dar dacă prind un membru din Boko Haram, îl omor.” Va fi un drum anevoios.

Dar nu e un drum pe care Mary îl parcurge singură. Trupul lui Cristos a venit alături de ea – dând dovadă de răbdare, înțelegere și compasiune, în timp ce aceasta încearcă să-și reconstruiască viața și alege să nu se învinovățească pentru ceea ce ea sau alții au făcut.

Deși încă nu reușește să îi ierte necondiționat pe teroriștii Boko Haram, pășește cu credințioasă alături de Isus. „Înainte, nu mergeam la biserică, nu citeam din Biblie, nu mă rugam”, a spus

ea. „Însă acum merg la biserică în fiecare zi. Mă rog ca Dumnezeu să-mi ierte toate păcatele, pentru că nu vreau să mă întorc la viața mea din trecut. Acum sunt o creștină născută din nou. Sunt recunoscătoare pentru viața mea.”

Autorul cărții Evrei ne descrie perspectiva care îi ajută pe toți cei care îl urmează pe Isus să facă față realității trecutului lor dureros și să-i mulțumească lui Dumnezeu pentru ceea ce El ne oferă acum și în veșnicie: „Aduceți-vă aminte de zilele de la început, când, după ce ați fost luminați, ați dus o mare luptă de suferințe: pe de o parte, erați puși ca priveliște în mijlocul ocărilor și necazurilor și, pe de alta, v-ați făcut părtași cu aceia care aveau aceeași soartă ca voi. În adevăr, ați avut milă de cei din temniță și ați primit cu bucurie răpirea averilor voastre, ca unii care știți că aveți în ceruri o avuție mai bună, care dăinuiește.”

Minunata speranță pentru Mary și pentru toată familia noastră în Cristos supusă persecuțiilor este că oamenii, cu harul și ajutorul lui Dumnezeu, se vor împăca cu trauma din trecut, vor trăi în prezent și vor privi spre un viitor etern, ceresc.

Martiri în istorie

Perpetua

182-203

Cartagina (astăzi Tunisia)

*„Tată, vezi că acest vas așezat aici
este un ulcior, sau altceva?”*

Și el a spus: „Văd că așa este”.

*Și i-am răspuns: „Poate fi numit cu un alt
nume în afară de ceea ce este?”*

Și el a spus: „Nu.”

*„Nici eu nu mă pot numi altcumva
decât ceea ce sunt, creștină”.*

Perpetua

Pentru o femeie din vremea ei, Perpetua trăise o viață cât se poate de confortabilă. Născută spre sfârșitul secolului al II-lea, bucurându-se de privilegiile prosperității și nobilimii, a fost cultivată și educată. De fapt, jurnalul pe care l-a ținut despre procesul și încarcerarea ei este printre puținele documente din lumea antică scrise de o femeie.

La vârsta de douăzeci și doi de ani, Perpetua era măritată. Născuse recent un fiu, pe care încă îl alăpta când a fost arestată. Se pregătea să primească botezul creștin, când guvernatorul Cartaginei a început să pună în aplicare edictul împăratului roman împotriva convertirii la creștinism. Perpetua a fost arestată im-

preună cu Revocatus, sclava Felicitas, Saturnius și Secundulus. Botezul ei a avut loc în închisoare.

Tatăl său, care era păgân, a fost profund mâhnit de faptul că fiica ei s-a dedicat lui Cristos și credinței ce îi fusese hărăzită. A încercat de multe ori să o convingă să renunțe la religia la care ea ținea atât de mult. A implorat-o „să lase curajul deoparte” și să se gândească la viața pruncului său, care s-ar putea să nu mai trăiască fără ea. Ea era tristă că tatăl nu-i împărtășește credința. „Orice vrea Dumnezeu, se va întâmpla. Căci nu stăm în puterea noastră, ci în puterea lui Dumnezeu.”

Chiar și procuratorul roman i-a cerut să aducă jertfe Romei, de dragul tatălui ei îndurerat și al fiului ei. A refuzat să aducă ofrande zeilor Romei. Tot ce ar fi trebuit să facă era să arunce câteva boabe de tămâie pe altarul unui zeu păgân, în semn de recunoaștere a puterii sale, și ar fi fost iertată și eliberată. A refuzat, recunoscându-l doar pe Cristos ca pe singurul ei Dumnezeu. Drept rezultat; a fost condamnată la moarte în arenă, împreună cu toți tovarășii ei credincioși.

În așteptarea executării pedepsei, a fost ținută într-o temniță, din vreme în vreme fiind legată în butuci. La început, întunericul adânc și apăsător al temniței era înspăimântător. Își făcea griji pentru copilul ei, până când s-au făcut aranjamente pentru ca acesta să fie adus la ea, iar apoi „a devenit pentru mine ca și cum ar fi un palat”. Când supraveghetorul închisorii a văzut puterea lui Dumnezeu în Perpetua și în frații ei credincioși, a îngăduit să vină „mulți frați să ne vadă, pentru ca atât noi, cât și ei să ne putem întări unii pe alții”.

Una din surorile sale în credință, o sclavă pe nume Felicitas, era însărcinată în timpul acestei grele încercări. Legile romane interziceau executarea publică a unei mame însărcinate, iar ea era îngrijorată că va fi scutită de a muri pentru credința ei. S-au rugat cu stăruință ca bebelușul ei să se nască mai repede, iar cu

câteva zile înainte de execuție, Felicitas a născut o fetiță, care a fost adoptată de niște creștini.

Chiar și când Perpetua și Felicitas au fost duse în arenă, au continuat să rămână tari în credința lor. Au refuzat să poarte veșmintele zeilor romani care le-au fost date, intrând în arenă în hainele proprii. Procuratorului roman i-au spus: „Tu ne judeci pe noi, dar Dumnezeu te va judeca tine.” Auzind asta, mulțimea a cerut să fie biciuite.

Împreună, Perpetua și Felicitas au înfruntat un taur fioros. Au fost amândouă rănite, dar au rămas în viață. Perpetua a ridicat-o de jos pe Felicitas și a ținut-o aproape. Tovarășilor săi rămași, Perpetua le-a spus: „Fiți puternici în credință, iubiți-vă unii pe alții și nu vă mâhniți din cauza suferințelor mele.”

Când gladiatorii s-au grăbit să termine treaba, Felicitas a murit. În momentul în care călăul lui Perpetua a ezitat, ea i-a ghidat cuțitul spre trupul ei. Ca niște credincioși fideli în Cristos, au rămas împreună și au părăsit această lume împreună.

Cuvântul lui Dumnezeu ne amintește în mod constant că lumea în care trăim aici și acum nu este casa noastră veșnică. Cei care cred în Isus pot privi cu încredere către viitoarea noastră casă veșnică din ceruri, unde nu va exista suferință, ci doar bucurie și pace. Mai mult, ni s-a promis că pentru orice persecuție pământească pe care o suportăm în numele lui Isus vom avea parte de răsplată în veșnicie și de cuvintele Stăpânului nostru: „Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău!” (Matei 25:23).

Consacrare

Povești care provoacă un răspuns.

Aceste povești ne-au transportat în locuri precum Egipt, Iran, Nigeria, Irak și Pakistan. Am văzut teme biblice precum sacrificiul, curajul, bucuria, stăruința, iertarea și fidelitatea. Experiențele trăite de Samrita, Musa, Amina, Nadia, Hoda, Walid, Alejandro și Mary sunt actuale și reale și ne-au inspirat.

Am citit despre lacrimile acestor membri ai familiei și probabil am plâns alături de ei. Le-am văzut bucuria și am simțit speranța pe care numai o perspectivă veșnică o poate oferi în urma întâmplărilor devastatoare pe care le-au trăit. Această perspectivă ne-a făcut să ne întrebăm: „Ce înseamnă pentru *mine* să fiu «N» în locul în care trăiesc?”

Avem nevoie de exemplele lor de credință în fața persecuției. Sacrificiile lor sunt o mărturie puternică pentru Dumnezeuul nostru iubitor, al cărui har vine în lume ca să-l mântuiască pe fiecare păcătos și să le dea putere celor care îl urmează pe Isus pentru a trăi într-o slujire fidelă Lui.

Modelul de bucurie pe care aceștia îl arată în timp ce stăruiesc și îl slujesc plini de curaj pe Isus ne inspiră și ne înzestrează cu cele necesare pentru a face la fel. Dumnezeu este alături de cei persecutați, într-un mod foarte special și intim. În timp ce îi avem în rugăciunile pe care le înălțăm, Dumnezeu ne dă privilegiul de

a le sta alături, fiind mâinile, picioarele și vocile Lui, indiferent unde locuim.

Care este răspunsul tău? Ești „N”?

S-ar putea să vă întrebați cum ați răspunde dacă vă veți confrunta cu persecuții directe. S-ar putea să vă întrebați dacă „aveți ceea ce trebuie” pentru a-l reprezenta bine pe Cristos. Vrem să vă asigurăm că aveți tot ce este nevoie pentru a răspunde bine. Dacă îl ai pe Cristos, ai tot ce trebuie.

În Luca 21:12-15, Isus și-a învățat ucenicii să se pregătească pentru prigoană. El a spus: „Dar înainte de toate acestea, vor pune mâinile pe voi și vă vor prigoni, vă vor da pe mâna sinagogilor, vă vor arunca în temnițe, vă vor târî înaintea împăraților și înaintea dregătorilor din pricina Numelui Meu. Aceste lucruri vi se vor întâmpla ca să fiți mărturie. Țineți bine minte, să nu vă gândiți mai dinainte ce veți răspunde, căci vă voi da o gură și o înțelepciune căreia nu-i vor putea răspunde, nici sta împotriva toți potrivnicii voștri.”

Ca discipoli ai lui Cristos, putem fi siguri de un lucru: indiferent cu ce ne confruntăm, indiferent unde ne găsim, indiferent cu ce fel de dușman ne-am întâlni, El ne va îndruma – chiar și în ce privește cuvintele ce ies din gura noastră. Promisiunea este clară. Dumnezeu va fi cu voi și, întrucât vă bizuiți pe El, vă va îndruma.

Acum, că v-au fost prezentați frații și surorile din unele dintre cele mai dificile locuri din lume, Dumnezeu vă va îndruma să vă rugați cu ei și să-i slujiți. Nu vrem să le întoarcem spatele, nu vrem să lăsăm în urmă pe nici unul din membrii familiei noastre. Ne vom ridica unul pe altul. Ne vom lua puterea din victoriile lor. Vom învăța din exemplele lor. Vom extinde Împărăția lui Dumnezeu împreună cu ei.

Ne vom ține ochii ațintiți asupra speranței noastre veșnice în Cristos, știind că El este cu noi și că facem parte din Împărăția Lui veșnică.

Dumnezeul nostru este credincios. El va fi alături de noi, iar Marea lui Trimitere va fi împlinită!

Sunt N – rugăciune de consacrare

Tată ceresc,

Am fost inspirat de frații și surorile mele creștine persecutate și te rog dă-mi putere să fac pași concreți pentru a putea spori în:

SACRIFICIU. Voi socoti costul uceniciei și voi plăti de bună-voie prețul, pentru că meriți.

CURAJ. Nu voi fi paralizat de frică, pentru că Tu îmi dai putere atunci când îmi asum riscuri ca să te mărturisesc.

BUCURIE. Mă voi bucura în mijlocul luptelor și suferințelor mele din această lume datorită speranței veșnice pe care o am în Tine.

STĂRUINȚĂ. Voi rămâne neclintit, rezistând oricărei împotriviri. Prin puterea Ta, voi îndura și voi birui.

IERTARE. Îți voi îngădui să lucrezi în inima mea, atunci când îți dau ascultare, iubindu-mi dușmanii și iertându-i pe ceilalți așa cum Tu m-ai iertat pe mine.

FIDELITATE. Nu voi permite ca împrejurările potrivnice să mă facă infidel Cuvântului tău sau nesupus planurilor Tale.

Doamne, ajută-mă să rămân atent la familia mea creștină, așa încât să nu-i las niciodată pe frații și surorile mele creștine să sufere în tăcere și nici să slujească singuri. Voi lăsa mărturiile lor să mă inspire să Te urmez. *Eu sunt N.*

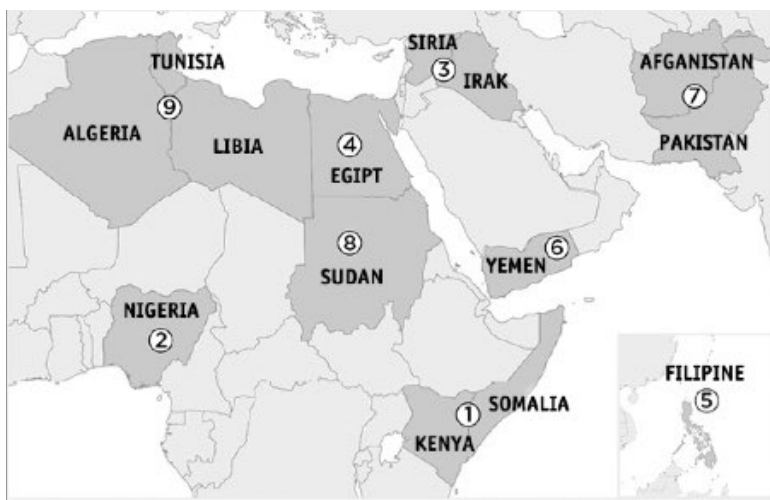
Nume _____

Data _____

www.i-am-n.com

Regiuni în care creștinii se confruntă cu extremiștii islamiști

Grupuri majore și zone fierbinți



1. Kenya și Somalia

Al Shabab

2. Nigeria

Boko Haram

3. Irak și Siria

Statul Islamic, (IS ISIS/ISIL)

4. Egipt

Frăția musulmană

5. Filipine

Moro National/Frontul de eliberare musulman, Abu Sayyaf

6. Yemen

Al Qaeda

7. Afganistan și Pakistan

Talibanii

8. Sudan

Regimul sudanez condus de Omar al-Bashir

9. Algeria, Tunisia și Libia

Al Qaeda și Ansar al-Şaria

Vocea Martirilor (Voice of Martyrs – VOM) este o organizație non-profit interconfesională dedicată ajutorării bisericilor persecutate din întreaga lume prin asistență practică și spirituală și prin îndrumarea celorlalți membri ai Trupului lui Hristos pentru a intra în tovărășie cu ei. VOM a fost fondată în 1967 de pastorul Richard Wurmbrand, care a fost închis vreme de 14 ani în România comunistă pentru credința lui în Cristos. Soția lui, Sabina, a fost închisă timp de trei ani. În 1965, Richard și Sabina au fost răscumpărați din România și au înființat o rețea globală de misiuni dedicate ajutorării creștinilor persecutați.

Descoperiți cele cinci obiective principale ale VOM și declarația de credință aici: www.persecution.com/aboutvom.

Lăsați-vă inspirați de credința plină de curaj a surorilor și fraților în Cristos supuși persecuțiilor și învățați noi modalități de a-i sluji, abonându-vă la buletinul informativ lunar gratuit de la VOM. Vizitați-ne pe site-ul: www.persecution.com sau sunați la 1-800-747-0085.

Bibliografie

BBC News. „Pakistan Minorities Minister Shahbaz Bhatti Shot Dead.” March 2, 2011. www.bbc.com/news/world-south-asia-12617562.

Bonhoeffer, Dietrich. *Meditations on the Cross*. Edited by Manfred Weber. Translated by Douglas W. Scott. Louisville, KY: Westminster John Knox Press, 1998.

Bradford, John. *The Patient Suffering of Trouble and Affliction for Christ's Cause*. In *Writings of the Rev. John Bradford*. Philadelphia: Presbyterian Board of Publication, 1842.

Foxe, John, and The Voice of the Martyrs. *Foxe: Voices of the Martyrs*. Orlando: Bridge-Logos, 2007.

Ming-Dao, Wang. *A Call to the Church from Wang Ming-Dao*. Edited by Leona F. Choy. Translated by Theodore Choy. Fort Washington, PA: Christian Literature Crusade, 1983.

The New Encyclopedia of Christian Martyrs. Compiled by Mark Water. Grand Rapids, MI: Baker Books, 2001.

Stults, Roy. „Stubborn Saint: Wang Ming-Dao and the Birth of the Chinese House Church Movement.” *Christian History*, no. 109 (2014).

The Voice of the Martyrs. *Iran: Finding Hope in the Axis of Evil*. Restricted Nations. Bartlesville, OK: Living Sacrifice, 2009.

Wurmbrand, Richard. *In God's Underground*. Bartlesville, OK: Living Sacrifice, 2004. (Ediția română: *Cu Dumnezeu în subterană*, Ed. Stephanus, București, 2007)

Wurmbrand, Richard. *Tortured for Christ*. Bartlesville, OK: Living Sacrifice, 2013.

Cuprins

<i>Introducere: Povestea din spatele poveștilor</i>	9
<i>PARTEA I: SACRIFICIUL</i>	15
1. Ziua în care ISIS a ajuns în Mosul	17
2. Mama de după gratii	23
3. Speranță din ceruri	27
4. Mai presus de bătaile familiei.	30
5. Iubindu-l pe Cristos mai presus de toate	34
6. După bombă au venit îngerii	38
7. Un „nebun” pentru Cristos	41
<i>Martiri în istorie: Dietrich Bonhoeffer</i>	45
<i>PARTEA A II-A: CURAJUL</i>	49
8. Teologia durerii	53
9. Din prigonitor, prigonit.	58
10. Înotând împotriva curentului	63
11. Curajul de a merge mai departe.	67

12. Eliberată pentru a le propovădui celorlalți	71
13. Cea mai neașteptată schimbare	75
14. Nu sunteți bineveniți aici	79
15. Doar împart Biblii	83
16. Curajul de a căuta adevărul	87
<i>Martiri în istorie: Wang Ming-Dao</i>	91
 <i>PARTEA A III-A: BUCURIA.</i>	93
17. Libertate în spatele gratiilor	97
18. Încercat prin foc	102
19. Îndrăzneala de a spune adevărul.	105
20. Să alegi bucuria, și nu amărăciunea	109
21. O evadare inexplicabilă.	112
22. Fostul vraci.	115
23. Nu mai stau pe margine	119
<i>Martiri în istorie: Mehdi Dibaj</i>	123
 <i>PARTEA A IV-A: STĂRUINȚA</i>	127
24. Rugăciuni pentru evadare și rugăciuni pentru puterea de a îndura	131
25. Băiatul care nu dădea înapoi	135
26. O slujbă din zilele noastre	139
27. Totul a început cu un meci de fotbal.	143

28. Să te revanșezi când ți se acordă a doua șansă.	147
29. Orice pentru a împlini „Marea Lucrare” a lui Dumnezeu.	153
30. Să mergi înainte în ciuda împotrivirii	156
<i>Martiri în istorie: John Bradford</i>	160
 <i>PARTEA A V-A: IERTAREA</i>	163
31. Să-i îngădui lui Dumnezeu să se ocupe de toate.	167
32. Iertarea categorică	169
33. O să vă lăsăm în pace.	172
34. Continuați să-i iubiți pe musulmani	176
35. Posibilitățile pe care le deschide iertarea	179
36. Față în față cu agresorul său	182
37. Să îți ierți dușmanii e un lucru bun	186
38. Să le oferi celorlalți o a doua șansă.	189
39. Iertarea extremă	192
<i>Martiri în istorie: Richard și Sabina (Oster) Wurmbrand</i>	195
 <i>PARTEA A VI-A: FIDELITATEA</i>	199
40. Sută la sută pentru Isus	201
41. Dumnezeuul nostru este credincios	205

42. Să lupți împotriva lui Dumnezeu	209
43. Să-ți pierzi familia, să-l găsești pe Cristos	213
44. Slujitoarea credincioasă.	216
45. Când și-a venit în fire....	219
46. Irezistibila putere a iubirii	223
47. Să cauți și să găsești, în Bangladesh.	227
48. Întoarsă din abis	231
<i>Martiri în istorie: Perpetua</i>	<i>234</i>
 Consacrare	 237
Sunt N – rugăciune de consacrare.	240
Regiuni în care creștinii se confruntă cu extremiștii islamiști	241
Bibliografie	243

V-ați gândit la prețul care trebuie plătit pentru a-l urma pe Isus?

Yousef, a cărui mamă l-a amenințat că îl omoară fiindcă deținea o Biblie, introduce ilegal în țară Bibliei așa cum înainte familia lui introducea droguri.

După ce patronul ei o bate pentru că merge la biserică, Parveen începe să le ajute pe celelalte femei creștine care lucrează în case de musulmani.

Abdulmasi ucide sute de creștini în Nigeria de Nord fără nici o remușcare – până în ziua în care alege o nouă viață de credință și sacrifică totul pentru Dumnezeu iubirii.

Cum putem găsi inspirație la surorile și frații plini de credință din întreaga lume? Cum ne putem ruga pentru ei? Și ce ne învață remarcabilele lor povești despre un Dumnezeu a cărui lumină strălucește într-o lume întunecată?

„Eu sunt N” ne reamintește că fiecare dintre noi suntem „n” sau litera arabă pe care musulmanii radicali o folosesc pentru a-i identifica pe ucenicii lui Isus Nazarineanul. Indiferent unde trăim, ne aflăm în tovărășie cu cei ce sunt persecutați. Așa că haideți să le cunoașteți familiile. Să citiți poveștile lor. Și să dobândiți o credință mai profundă într-un Dumnezeu care ne dă curajul de a străluci într-o lume întunecată și suferindă.



Vocea Martirilor

RO

ISBN: 978-1-4347-0987-5



9 781434 709875